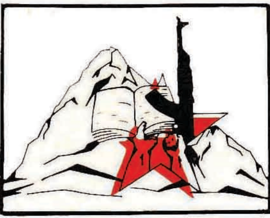

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 50 / Şubat 1986 / 2-DM.

PKK'li Savaş Esiri Muzaffer AYATA:

DİYARBAKIR CEZAEVİNDE ÖLÜM ORUCU VE İŞKENCELERDE 32 DEVRİMCİ ÖLDÜRÜLDÜ

PKK Hilvan-Siverek Davasında **Kemal Aktaş, Salih Ogaç, Celalettin Delibaş, Süleyman Günyedi, İrfan Güler, Abuzer Dehşet, Bedrettin Kavak, Halim Yaverkaya, Ali Kılıç, M. Fahri Çiftkuş, Yılmaz Uzun, Ramazan Ödemiş** ve **Fevzi Yetkin** ile birlikte 361 sayfalık siyasi savunmalarında "Komünizm ve Kürtçülük" propagandası yaptıkları gerekçesi ile haklarında yeniden dava açılan savaş esirlerinden **Muzaffer Ayata**, Diyarbakır cezaevinde şimdiye kadar işkencelerde ve ölüm orucu eyleminde şehit düşen devrimcilerin isimlerini açıkladı. 6 Şubat tarihli duruşmaya getirilen PKK'li savaş esirleri, kimlik tespiti esnasında **"mesleğiniz nedir?"** sorusuna **"Devrimcilik"** diye cevap verdiler.

Siyasi savunma yaptıkları gerekçesi ile haklarında ek bir dava açılan **Muzaffer Ayata** ve 13 arkadaşı, TCK'nin 141 ve 142. maddesine göre cezalandırılmak istenmektedir. Gerek cezaevindeki direnişlere aktif olarak katılmaları, gerekse de mahkemelerde yaptıkları siyasi savunmaları ile sömürgeci yenilgiye uğratan savaş esirlerine Parti ve direnişe bağlılıklarına göre ceza verilmektedir. 361 sayfalık siyasi savunmalarında Partiye, halka ve mücadeleye bağlılıklarını dile getiren savaş esirlerine, sırf bu nedenden dolayı, daha ağır cezalar verilmeye çalışılmakta; böylece direnişe aktif olarak katılmaları engellenmek istenmektedir.

Muzaffer Ayata'nın suç duyurusunu inceleyen Askeri Savcı, **Ayata**'nın **"Diyarbakır askeri cezaevinde 1981-1984 yılları arasında 32 kişinin işkence ile öldürüldüğünü"** belirttiği açıklamasını kovuşturmaya gerek olmadığı kararı ile reddetmiştir. 32 kişilik listede ölüm orucu ve çeşitli eylemler sonucu şehit düşen savaş esirleri dışında kalanların kendi "ecelleriyle" öldüğünü açıklayan Askeri Savcı, işkencelerde hiç kimsenin katledilmediğini belirtmiştir.

Açık bir yalan ve demogojinin sergilenmeye çalışıldığı bu açıklamaya çeşitli kuruluşlardan da tepkiler geldi. Türk Tabipler Birliği Genel Başkanı Nusret Fişek, yaptığı açıklamada, **"Tıpta ecel ile ölüm, normal ölüm diye bir şey yoktur. Bunlar için eceli ile ölüm, normal ölüm gibi deyimler kullanıldığı görülmektedir. Bu ölümlerin büyük ölçüde açıklanmamış sayıl-**

Devamı Syf: 2'de

KÜRDİSTAN RAPORU

«Herşeyden önce, kitleler acı çekmişlerdir, evleri yakılmıştır, işkenceye alınmışlardır, ağır cezalara çarptırılmışlardır, öldürülmüşlerdir, ancak direnmişlerdir. Öncüye ve ulusal kurtuluş direnişine inançlarını yitirmemişlerdir. Ölümleri pahasına da olsa devrimcileri korumuşlardır. Devletin silahını almamışlardır. Durumlarından dolayı yakınmamışlardır, inanılmaz bir inanç ve coşkuyla direnişçilere moral ve cesaret vermişlerdir. Göçe karşı direnmişlerdir, yıkılan evlerini inatla yeniden yapmışlardır. Verilen zehir şişelerini, düşmana karşı kullanılmak üzere, devrimcilere vermişlerdir. Yılmadan çocuklarını direniş saflarına yollamışlardır. Arkasından şikayete giderek düşmanı yanıltmışlardır. En olmadık zamanlarda düşman hakkında istihbarat getirmiş, devrimci propagandayı yaymışlardır. İhanetçilerin yüzüne tükürmüşlerdir. Dört oğlu tutuklanan, kendisi ve ailesi işkenceye alınan, ekonomik olarak çökertilen, bir oğlu şehit olan, evi yakılan yurtsever bir köylü, bunca uygulamadan sonra, ***"çevrede yurtsever ve üç oğlu direnen şehit babası olarak tanınmanın gururunu yaşıyorum"*** diyordu.»

YAZISI SAYFA 18'DE

AĞIR KIŞ KOŞULLARINA VE SÖMÜRGECİLERİN TÜM ÖNLEMLERİNE RAĞMEN, KURTULUŞ EYLEMLERİMİZ SÜRÜYOR

"Kalmadılar bittiler" propagandasının ayyuka çıkarıldığı, TC'den sol maskeli provakatörlere ve Genç Kemalistler Örgütünün yeni temsilcilerine varan kadar hemen hepsinin aynı demogojiyi işlediği bir dönemde, ulusal kurtuluş eylemlerimiz hızından hiçbir şey kaybetmeden sürmektedir.

Televizyon'da "pişmanlığa çağrı" programlarının, sömürgeci basında "son ihtar" bildirilerinin yayınlandığı; PKK'nin dağıldığı iddialarının işlendiği gazete ve dergilerin bolca ortalıkta dolaştırıldığı bir ortamda, tüm bu demogojileri boşa çıkaran eylemlerimiz gelişmektedir. Kış koşullarının tüm ağırlığına, sömürgecilerin olağanüstü tedbir ve eylemleri gizleme çabalarına rağmen yükselen direniş eylemlerimiz, hergün ülkenin ayrı bir yerinde yankılanmaktadır.

Ocak ayı boyunca da direniş eylemlerimiz düşmana darbeler indirerek devam etti. Bu sayımızda yayınladığımız eylemler dışında daha birçok eylem haberleri gelmektedir. Ancak ayrıntıları ve kesinlik dereceleri henüz iyice öğrenilememiş olan bu eylemleri bu sayımızda yayınlayamıyoruz. Çeşitli kaynaklar tarafından doğrulanan son dönem eylemlerimizden bazıları şunlardır:

Devamı Syf: 2'de

ORTADOĞU ve DÜNYA

GÜNEY YEMEN'DE DARBE

- **Abdul Fettah İsmail önderliğinde geliştirilen darbeden sonra Devletbaşkanlığına Haydar El Attas getirildi**

* * *

ABD'NİN AKDENİZ MANEVRALARI VE YENİ BİR KORSANLIK ÖRNEĞİ

- **Bir Libya yolcu uçağına İsrail savaş uçakları tarafından zorunlu iniş yaptırıldı**

* * *

FİLİPİNLER'DE HİLELİ SEÇİM

- **26 milyon kişinin oy kullandığı seçimlerde 32 kişi hayatını yitirdi**

* * *

- **Haiti: 30 YILLIK DİKTATÖR AİLENİN SONU**

YAZISI SAYFA 14-15'DE

FAŞİST-SÖMÜRGECİLİĞİN "PİŞMANLIK YASASI" TUTMUYOR

Adana Cezaevinde Savaş Esirlerinin Açlık Grevi 20. Gününü Doldurdu

Adana Askeri Cezaevi 12 Eylül faşist darbesinden sonra 6. Kolordu Sıkıyönetim Komutanlığına bağlı bölgelerden binlerce Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimcinin doldurulduğu; en sadist işkence yöntemlerinin uygulandığı ve bazı devrimcilerin ölmesine, birçoklarının da sakat kalmasına neden olunduğu bir zulüm merkezi haline geldi. Bir bölümünde de faşist tutukluların bulunduğu cezaevinde askeri faşist cellatların uyguladıkları baskı ve işkenceler yetmiyormuş gibi, bir de bu uşak sivil faşistlerin saldırıları sürekli yaşanmış, devrimci tutukluların can güvenliği bir de bu yönde sürekli tehdit altında tutulmuştur. En sıradan yaşam hakları dahi ellerinden alınan devrimciler, her türlü zorluğa ve işkenceye rağmen bir an olsun direnişten vazgeçmedikleri gibi siyasi savunmalarıyla cuntayı ve faşist TC'yi yargılamaktan da geri durmamışlardır. Faşist cuntanın pişmanlığı ve teslimiyeti yaygınlaştırmak için çıkardığı "pişmanlık yasası"nın tutmadığı Adana cezaevinde, devrimciler üzerinde baskıyı yoğunlaştıran faşist yönetim, siyasi savunma yapma haklarını da kısıtlayıp tümüyle tutukluları pişmanlığa çekme çabası içerisine girmiştir. Bunun karşısında da içlerinde, PKK'li savaş esirlerinin de bulunduğu devrimci tutuklular, açlık grevi vb. direniş eylemlerine geçerek faşist yönetimin tüm bu oyunlarını boşa çıkarmışlardır.

PKK'li savaş esirleri önderliğinde 31 Ocak 1986 günü başlatılan son açlık grevi eylemi de faşist yönetimin pişmanlığı geliştirme çabalarına, direnişin yükseltilmesiyle indirilen bir darbe olmuştur.

Devamı Syf: 3'te

Sömürgecilerin Tampon Bölge Oluşturma Planları

HAKKARİ'DE 11 KÖY SÜRGÜN EDİLİYOR

15 Ağustos 1984 Eruh ve Şemdinli eylemleri ardından, özel savaşın geliştirilmiş yöntemlerine daha fazla başvuran faşist sömürgecilik, şimdi de tampon bölge oluşturma planlarını uygulamaya çalışmaktadır. Doğu ve Güney Kürdistan'a sınır köyleri tümden boşaltarak, bu alanı yaşanamaz duruma getirmeye çalışan sömürgeciler, böylece savaşçıların manevra alanlarını da daraltmak istemektedirler. TC Bakanlar Kurulu, Şubat ayı başında yaptığı bir toplantıda, "sınır nokta" diye tabir ettikleri sınır çizgisi üzerinde bulunan 11 köy için sürgün kararı aldı. Anlaşılmaktadır ki, uzun süredir sınır üzerinde faaliyetlerini yoğunlaştıran sömürgecilerin halkı devrimcilere karşı çıkarma planları boşa çıkmış ve onları böylesi bir uygulamaya itmiştir.

Doğu ve Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçilik ve bazı aşiretlerle anlaşma sağlayan TC, bu aşiretler ve güçler vasıtası ile sınırda bulunan birçok köyü ve aşireti etkileyerek onları mücadelemize karşı çıkarma çabalarının tutmadığını, alınan bu son kararla kabul etmektedir. Planlara göre "köy korucuları" adı altında oluşturulmak istenen

Devamı Syf: 2'de

KÜRDİSTAN'DA SUÇ VE CEZA

«Bugün Kürdistan'ın gencecik delikanlı ve kızları dağlarda kellekoltukta savaşmaktadırlar. Eğer yüce bir amaç, onur ve halka bağlılık olmazsa böylesi bir direniş geliştirilebilir mi? PKK, Kürdistan'da uygulanan soykırımlardan, ulusal ve toplumsal varlığımıza yönelik olarak işlenen ağır suçlardan ötürü dişini tırnağına takmış hesap sormaktadır. Bu, insanlığa sıradan bir bağlılık duyulması halinde bile kabul edilmesi gereken zorunlu bir tutumdur. Bunun tartışılacak, başka biçimlerde gösterilebilecek ve hele reddedilecek bir yanı var mıdır? 15 Ağustos atılımı ile PKK, arkasında bir barbarlık tarihi ve en gerici emperyalist mihraklar olan, tepeden tırnağa kadar şiddetle donanmış bir faşist sömürgeci gücün halkımıza dayattığı her alandaki bir tükeniş ve imhaya karşı, onurumuzu kurtaracak bir direniş dönemi başlatmıştır. Bu gerçek, hangi soysuz amaçlarla görmezlikten gelinip inkar edilebilir?»

YAZISI SAYFA 8'DE

Mardin Bölgesinde Bütün Baskı ve Komplolara Rağmen Sağlanan Gelişmeyi Selamlıyoruz

MARDİN DİRENİŞ ŞEHİTLERİ, BAĞIMSIZLIK ve ÖZGÜRLÜK SAVAŞINDA YOLUMUZU AYDINLATIYOR

YAZISI SAYFA 4'TE

Ağır Kış Koşullarına ve Sömürgecilerin Tüm Önlemlerine Rağmen, Kurtuluş Eylemlerimiz Sürüyor

Baştarafı Syf: 1'de

SORBİTİM KÖYLÜLERİ SÖMÜRGECİ ASKERLERE BÜYÜK BİR DERS VERDİ

Silopi'ye bağlı Sorbitim köyüne, HRK birliklerinin gerçekleştirdiği bir eylemi bahane ederek, işkence ve baskıları yoğunlaştırmak amacıyla saldıran sömürgeci askerler, köylülerin direnişi ile karşılaştılar. Yöreden aldığımız bilgilere göre olay şöyle gelişmiştir:

Ocak ayı sonlarına doğru Musul-Yumurtalık petrol boru hattının Sorbitim köyü yakınındaki ana depolama tesisi havaya uçurularak, boru hattına büyük zarar verdirilmiştir. HRK güçlerinin üzerine gitme cesaretini kendinde göremeyen sömürgeci birlikler, ancak ertesi gün, o da gün açınca olay yerine gelebilmişlerdir.

Merkezden gelen takviye birlikleri ile beraber operasyona geçen yöredeki sömürgeci birlik, Sorbitim köylülerini hedefleyerek, HRK birliklerine yardımcı oldukları ve boru hattında nöbet tutmadıkları gerekçesiyle tüm köylüleri tutuklamak ve köyü boşaltmak istemiştir. Boru hattının korunması görevini köylülere devreden sömürgeciler, eylem esnasında herhangi bir çatışmanın meydana gelmemesi ve zararın büyük olmasından duyduğu çılgınlıkla köylülerden hesap sormaya kalkışmıştır. Köylüleri, köy meydanına toplayan sömürgeci faşistler tehditler savurduktan sonra, köyü boşaltarak, alanı kendilerine terketmelerini söylemişlerdir. Ancak köylülerin geri adım atmamaları üzerine sömürgeci faşistler, bu kez zorla köylüleri köy dışına sürmeye çalışmışlardır.

Bu durum zaten sömürgecilere karşı büyük bir nefret taşıyan köylülerin öfkesinin daha da kabarmasına yolaçmış; bu karara karşı direnerek, köyü terketmeyeceklerini söylemişlerdir. Köylülerin bu tavrı karşısında askere saldırı emri veren faşist subaya, askerler içinden de bir kısmı karşı çıkmıştır. Köylülerle askerler arasında çıkan çatışma, diğer bir grup askerin köylülerin safına geçmesi ile daha da büyümüş; çok sayıda askerin yaralanmasına, ölmesine yolaçmıştır.

Köylülerden de yaralıların olduğu söylenmektedir. Ayrıca yaralı askerleri hastahaneye yetiştirmeye çalışan bir minibüsün yolda devrildiği ve minibüsün ihbarcı olan şöförü ile birlikte bir kaç askerin de orada öldüğü gelen haberler arasındadır.

HALKIMIZ TESLİMİYETE BOYUN EĞMİYOR

Bu örnek, bir gerçeği bir kez daha ortaya koymaktadır. Sömürgeci faşistlerin her türlü saldırı ve katliamlarına artık halkımız daha fazla direnişle cevap veriyor. Sömürgecilerin köy boşaltma ve sürgün politikaları, halkımızın direniş duvarına çarparak birer birer etkisiz kılınacaktır. Halkımız her zamankinden daha fazla bugün direniş saflarında yeralmakta ve sömürgecilere karşı koymaktadır. Sorbitim köylüleri bunun sadece bir örneğini oluşturmaktadırlar. Giderek daha fazla, savaşan bir halk gerçekliğine ulaştığımızda, sömürgecilerin topraklarımızdan kovulması da o oranda yakınlaşacaktır.

NUSAYBİN'DE SÖMÜRGECİLERE AĞIR DARBE

Ocak ayının ilk haftasında Nusaybin'de meydana gelen bir çatışmada çok sayıda sömürgeci asker öldürülürken, bir çoğunun da yaralandığı bildirilmektedir. Sınıra yakın olmasından dolayı, Nusaybin sömürgeci birliklerin yoğun olarak bulunduğu bir alandır. Buna karşın çatışmada ağır darbe yemekten kurtulamayan sömürgeciler, HRK savaşçılarına hiçbir kayıp verdirememişlerdir.

Bu eylemin ardından operasyona girişen faşist ordu sürüsü, sıradan insanları tutuklayarak, "bölücü eşkiyaya büyük darbe vurduk" propagandasını yapmaya başlamışlardır. Ayrıca yapılan açıklamada, tutuklanan kişilerin "16 Ocak'ta bir kişiyi öldürdüklerini de" belirtmişlerdir.

Kış süresince Nusaybinde gerçekleştirilen bu ve benzeri daha birçok başarılı eylemle sömürgecilere ağır darbeler vurulmuştur.

ŞIRNAK VE İDİL'DE ÇATIŞMA

Ocak ayı başlarında Şırnak ve İdil'de henüz ayrıntılarını öğrenemediğimiz iki ayrı çatışma meydana geldi. Sömürgeci birliklerden ölü ve yaralıların olduğu; her iki çatışmada 4 savaşçının da şehit düştüğü bildirilmektedir.

7 Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının yaptığı bir açıklamada, Şırnak'ta meydana gelen çatışmada Osman ŞANLI ve Hasan ÇELİK adlı savaşçılarla, ismi belirlenemeyen bir diğer savaşçının öldürüldüğü belirtilmiştir. Sömürgeciler açıklamada kendi kayıpları hakkında bilgi vermemişlerdir.

İdil'de meydana gelen diğer bir çatışmada ise, Abdurrahman ZENGİN adlı savaşçı sehit olurken, İbrahim YALÇIN da yaralı olarak düşmana esir düşmüştür.

Sömürgecilerin çok sayıda ölü ve yaralı verdiği, her iki çatışmanın ayrıntılı haberi henüz elimize ulaşmadığından, olayların detaylı gelişimini şimdilik yayınlayamıyoruz.

PKK'li Savaş Esiri Muzaffer AYATA:

DİYARBAKIR CEZAEVİNDE ÖLÜM ORUCU VE İŞKENCELERDE 32 DEVRİMCİ ÖLDÜRÜLDÜ

Baştarafı Syf: 1'de

ması gerektiğini hekimler olarak kamuoyuna duyuruyoruz." diyerek tepkisini dile getirmiştir. Yine SHP Ağrı Milletvekili İbrahim Taşdemir de, Adalet Bakanına verdiği bir soru önergesinde aynı sorunu gündeme getirerek, **"Diyarbakır cezaevinde bulunan hücreler intihara müsait midir? Ayrıca herhangi bir intihar olayının olmaması için ya da olanlardan sonra alınan tedbirler nelerdir?"** vb. sorular sormuştur.

Bu ve benzeri daha bir çok açıklama, sömürgeci yetkililerin bile katliamlarını gizlemek için ortaya atılan iddiaları yeterli görmediklerini göstermektedir. 1981-1984 yılları arasında ister ölüm orucu ve çeşitli eylemelerde olsun, isterse de işkencelerde olsun şehit edilen devrimci ve yurtseverlerin isimlerinin açıklanması dikkatleri bir kez daha Diyarbakır cezaevine çekmiştir. 1981-1984 yılları arasında "Genç Kemalistler Birliği"ne dayanarak, içerde teslimiyeti ve ihaneti geliştirme çabalarını yoğun bir işkence ve katliamla sürdüren faşist yönetimin planları, yükselen direniş sonucu uygulanamaz hale gelerek, boşa çıkarılmıştır. Başta **Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Ferhat KURTAY** olmak üzere, diğer PKK'li savaş esirlerinin muazzam direnişi sonucu sömürgecilerin teslim alma oyunları tutmamıştır. 1982 **Newroz**'unda **Mazlum** yoldaşın yaktığı direniş alevi, **Ferhat KURTAY, M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR** ve diğer yoldaşların direniş ateşi ile daha da gürleşerek 1984 Ocak ayında doruğuna vardırılmıştır.

Ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir dönemin açılmasına yolaçan zindan direnişçileri, mücadelemizin dışarda da yükseldiği ve sömürgecilere önemli darbeler indirdiği günümüzde, direnişlerini daha da yükseltmektedirler. "Pişmanlık yasası"nın dayatılarak teslim alma çabalarına hız verildiği ve böylece mücadelemizin boğulmaya çalışıldığı bir dönemde, savaş esirleri yüzlerce sayfayı dolduran siyasi savunmaları ile ihaneti ve pişmanlığı bir kez daha mahkum ederken, aynı zamanda onurlu bir savaşçılığın nasıl olması gerektiğini de sergilemektedirler.

Militan devrimciliğin, Partiye ve halka bağlılığın en yüce örneklerinin ortaya çıktığı Diyarbakır zindanları, dün olduğu gibi, bugün ve yarın da tarihin onurlu sayfasındaki altın yaldızla işlenen yerini korumasını bilecektir. Verilecek cezalar birkaç kez idam da olabilir, ama hiçbir şeyin halkın kutsal davasından daha değerli olmadığını çok iyi bilen savaş esirleri, direniş seslerini yükseltmeye devam edeceklerdir.

Muzaffer Ayata ve 13 yoldaşının siyasi savunma yaptıkları gerekçesi ile daha ağır cezalar verilmek için tekrar mahkeme önüne çıkarılmaları, gözdağı vermek amacını taşısa da, sömürgeciler ve birkaç satılık hainden başka kimsenin ciddiye almadığı bir çaba olmaktan öteye geçememiştir.

Muzaffer Ayata'nın 6 Şubat tarihindeki duruşmada, 1981-1984 yılları arasında ölüm orucu sonucu ve işkencelerde şehit edildiğini açıkladığı devrimcilerin ve yurtseverlerin adları şöyledir:

Selahattin Kunduz, Abdurrahman Çeçen, Mehmet Ali Eraslan, Önder Demirok, Mazlum Doğan, Mehmet Akpınar, Aziz Özbay, Ferhat Kurtay, Eşref Anyak, Necmi Öner, Mahmut Zengin, Kemal Pir, Ali Çiçek, Akif Yılmaz, M. Hayri Durmuş, Bedii Tan, Ali Erek, Aziz Büyükertaç, Mehmet Özbadem, İsmet Karak, Yılmaz Demir, Remzi Aytürk, Necmettin Büyükkaya, Cemal Arat, Cemal Kılıç, Ali Sarıbal, Ramazan Yayan, Hüseyin Yüce, Orhan Keskin, İbrahim Halil Baturalp, Halil Atala ve Ali Kılıç.

ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZE KARŞI SÖMÜRGECİLERİN YENİ KOMPLOLARI

Dersim'de Sürgün Edilenlerin Sayısı 50'yi Aştı. 49 Muhtarın Mühürü Elinden Alındı

Milletvekilleri İhsan Elgin, Cüneyt Canver ve MKYK üyesi Kamer Genç'ten oluşan SHP heyetinin Ocak ayı sonlarında Tunceli, Hozat ve Pertek'te yaptıkları incelemeler ardından, Dersim'deki sömürgeci uygulamalar yeniden gündeme geldi. Bu alanlarda sömürgeci uygulamalar o kadar insanlıkdışı düzeylere vardırılmıştır ki, artık sömürgeci milletvekilleri de birçok gerçeği itiraf etmek zorunda kalmaktadırlar. SHP heyetinin halka daha fazla şirin görünmek, işkence vb. uygulamalara karşı oldukları imajını yaratmak için işkence ve sürgün olayları üzerinde durması, istemedikleri halde, birçok gerçeğin günyüzüne çıkmasına da yolaçtı. Türk basınında ancak bir kısmı yayınlanan uygulamaların bu kadarı bile, vahşetin hangi boyutlara vardırıldığını göstermeye yetmektedir.

Tunceli Valisi Emekli General Kenan Güven'in emriyle 9 kişiye daha sürgün cezası verilirken, merkez ve merkeze bağlı köylerde 23, ilçe ve ilçelere bağlı köylerde ise 26 muhtar hiç bir gerekçe gösterilmeden görevlerinden alınarak, yerlerine yeni atamalar yapıldı. Buna neden olan gelişmelerin neler olduğu bilinmektedir. Cumhuriyet gazetesi muhabirinin bu kararın alınma gerekçesine ilişkin bir sorusunu cevaplayan vali yardımcısı Nevzat Ünsal, **"Bunları siz Elazığ 9. Kolordu Komutanlığına sorun"** demekte ve bununla kendilerini ele vermektedir.

Muhtarlara köyde veya bulundukları mahallelerde devletin birer yerel temsilcisi gibi hareket etme ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı durma zorunluluğunu getiren faşist cunta, bu görevi gerçekleştirmeyip , tam tersine kendisine karşı savaşanların ve mücadeleye destek olanların mühürlerine el koymaktadır. Bundan önce daha değişik bölgelerde de bunun birçok örneğine rastlanmıştı. Milisliği kabul etmeyen, ihbarlarda bulunmayan birçok muhtar bu göreve seçimle gelmesine rağmen, mührüne el konmakta; ve köyde devlete en fazla uşaklık yapan, ihbarlarda bulunan ve milisliği kabul eden kişilere verilmektedir.

Dersim bölgesinde 12 Eylül sonrasında olduğu gibi, günümüzde de aynı yöntem yürütülmektedir. Baskılar o derece arttırılmış ve kitlelerin sindirilmesi için gözdağı amacını taşıyan yöntemler o kadar sık kullanılır hale gelmiştir ki, dışarıdan giden biri bu gerçeği hemen görmekte hiçte zorluk çekmemektedir. SHP milletvekilleri de yaptıkları incelemelerde bu gerçeği dile getirmek zorunda kaldılar. "Tunceli'nin Türkiye'nin en büyük cezaevi olduğunu" belirten Cüneyt Canver, "şehirde tam bir devlet terörü hakim, kişi başına üç polis düşüyor" diyerek, uygulanan baskıyı bir yönüyle de olsa açıklamak zorunda kaldı.

Dersim'de sömürgeci vahşetin bununla sınırlı kalmadığı, bu uygulamaların, işin bir yönü olduğu açıktır. Fakat bu bile gelişen direniş mücadelemizin sömürgeci yetkilileri birçok itirafa zorladığı gerçeğini ortaya koymaya yeterlidir. Mecliste, Kürdistan'da yürütülen sömürgeci savaşa her türlü oyu veren SHP'nin tavrı, "yapalım ama biraz daha gizli ve yumuşak yapalım" tavrından başka bir şey değildir. Bugün sadece Dersim'in değil, tüm Kürdistan'ın açık bir cezaevi olduğunu ve vahşi işkencelerin uygulandığını bilmeyen kalmamıştır. SHP heyetinin açıklamaları, işkence ve baskının dozunun artık dayanılmaz bir noktaya geldiğine ve halkın tepkisinin hergün daha da arttığına dikkat çekilmesi ve devletin uyarılmasıdır. Çünkü, artık Kürdistan halkı sömürgeciliğe karşı nasıl savaşacağını çok iyi biliyor.

HAKKARİ'DE 11 KÖY SÜRGÜN EDİLİYOR

Baştarafı Syf: 1'de

milis çeteler vasıtası ile sınır şeridinde tampon bir bölge oluşturulacaktı. Böylece devrimcilerin sınır üzerindeki faaliyetleri engellenecek ve direniş hareketi dar bir alana sıkıştırılarak, boğulmaya çalışılacaktı. Fakat bu planları tutmadı. Köylüleri devrimcilere karşı çıkarma başarılamadığı gibi milis oluşturma faaliyetlerinin yanısıra, ilkel milliyetçiliğin girişimleri de sonuçsuz kaldı. Haklarında boşaltma kararı alınan bu köyler ulusal kurtuluş savaşına destek olmakta ve mücadeleye katılmaktadırlar. Tabii ki, bu durum sömürgeciler için büyük bir tehlike oluşturmaktadır.

Nitekim köyleri boşaltma gerekçesini açıklayan bir faşist yetkilinin konuşmaları bu gerçeği doğrulamaktadır. Faşist yetkili şöyle diyor: **"Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da eşkiyaya karşı yapılan operasyonlarda vatandaşların yardımı büyüktür. Ancak daha iç bölgelere alınması kararlaştırılan 11 köy halkı, eşkiyaya karşı olmasına rağmen zaman zaman silah tehditiyle yataklık etmek zorunda kalıyor. İşte hem sızmaları önlemek, hem de bu köylerde yaşayan vatandaşlarımızın can ve mal güvenliğini sağlamak, onlara daha iyi şartlarda yaşama hakkı verebilmek için, köylerin daha iç taraflara alınmasına karar verildi."** (11 Şubat 86 Tercüman) Bu sözlerin hiç yoruma gerek bırakmadan tüm çarpıtmalara rağmen; yukarıda değindiğimiz gerçekleri ortaya serdiği açıktır.

Halkımız açısından daha iyi bir yaşamın ne anlama geldiği ve sömürgecilerin nasıl bir yaşamı sunacakları bilinmektedir. Sömürgeciler, sınırı tümden insansız bir bölge haline getirmeye çalışırken, köylüleri sürgün etmekle ulusal kurtuluş mücadelemizi insan desteğinden yoksun bırakmayı amaçlamaktadırlar. Alınan karar gereğince, Doğu Kürdistan sınırında bulunan 2 köy öncelikle boşaltılacak, daha sonra da 9 köy insandan arındırılacaktır. Hassas bölge olarak ilan edilen 1040 kilometrelik sınır çizgisi içinde bulunan 11 köyün boşaltılması kararı, sömürgecilerin bu türden veya benzeri girişimlerini önümüzdeki dönemde de sürdüreceğini göstermektedir. Bunun ilk adımı olarak, Meşelik, Ayranlı, Kandil, Karasu, Yukarı Pirinççeken, Ünlüce, Genişdere, Çayırlı, Sarp, Üzümkıran ve Vargelim köyleri boşaltılmaktadır.

Benzer yöntemleri ABD emperyalistleri, "stratejik köyler" adı verdikleri bir planla Vietnam'da uygulamaya koydular. "Balığı denizin dışına çıkarma" olarak da ifade edilen bu uygulamayla, 5-10 veya daha fazla köy, etrafı tellerle çevrilerek ve halk, askerlerin sürekli nöbet tuttuğu alanlara toplanarak devrimcilerin kendileriyle bağları koparılmak istenmiştir. Fakat bu uygulama tutmadığı gibi oluşturulan stratejik köylerin çitleri bizzat halk tarafından parçalanarak etkisiz kılınmıştır.

Faşist Cunta İşkenceci Yüzünü "Demokrasi" Maskesi İle Örtemez

● Sıddık BİLGİN'in Katliamı Gizlenemedi

Bingöl ili Genç ilçesine bağlı Doğanlı köyünde, Temmuz 1985 sonlarında, sömürgeci birliklerce, önce işkence edilip daha sonra kurşuna dizilen Sıddık BİLGİN olayının basına yansıması ardından işkence örnekleri yeniden yoğun olarak sergilenmeye başlandı. PKK sempatizanı ve güçlü bir direnişçi-yurtsever özelliğe sahip olan Sıddık BİLGİN'in tüm işkencelere karşın faşist askeri birliğin isteklerini yerine getirmeyerek, mücadeleye bağlılığını sergilemesi, sömürgecileri çılgına çevirmiştir. Bundan dolayı, Sıddık'ı teslim alamayacaklarını gören faşist işkenceciler O'nu, kurşuna dizerek, köylülere gözdağı vermeye çalışmışlardır. Fakat sömürgeci birliğin tüm çabalarına rağmen bu girişimleri de boşa çıkmıştır. Sıddık BİLGİN'in katledilmesi olayı belli bir süre sonra basına yansıdığı gibi, sömürgecilerin alçak yüzü de bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Doğanlı köyü, Şeyh Sait isyanına olduğu kadar, günümüzde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine de aktif olarak katılan ve destek veren direnişçi-yurtsever özelliklerin derin olduğu bir alanı oluşturmaktadır. Sömürgecilerin tüm teslim alma çabalarına rağmen, köy ve çevre alanları ulusal kurtuluş mücadelesine desteğini kesmemiştir. Bu özelliğinden dolayı, sömürgecilerin en çok hedeflediği alanlardan biri durumuna gelmiştir. Bingöl-Genç alanında ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişip boyutlanması, Doğanlı köylülerini de aktif olarak harekete geçirmiştir. Sıddık BİLGİN, aydın kişiliği ve derin yurtsever özellikleri ile tüm köylüleri üzerinde olduğu kadar, aşiret çevresi üzerinde de derin bir etki yaratmıştı. Bu nedenle sömürgeci-faşistler, köylüleri mücadelemize karşı çıkarmak için ilk uygulamalarına O'ndan başladılar.

Suveren karakolunun Temmuz ayı içinde, HRK birliklerince basılması ve sömürgecilere ağır bir darbenin vurulması, sömürgecileri çılgına çevirdi. Yurtsever özellikleri bilinen Doğanlı köyüne, hemen olayın ardından baskın düzenleyen sömürgeciler, tüm köylüleri kadın-çocuk demeden ağır işkencelerden geçirerek, mücadeleye destek vermemelerini ve ihbarcılık yapmalarını istediler. Fakat tek bir köylünün bile bunu kabul etmemesi, adeta bardağı taşıran son damla oldu. Bunun üzerine, köyde karakol kurup, günlerce süren işkenceler yaptılar. Ama yine de alçakça emellerine kavuşamadılar. Güçlü bir direnişle karşılaşan sömürgeci kontr-gerilla şefi yüzbaşı Ali Şahin, acz içinde bir yandan kadınlara, çocuklara saldırırken, diğer yandan aktif yurtseverlere yoğun işkence yaparak gözdağı vermeye çalıştı. Ama nafile! Bütün bu çabalar istediği sonuca ulaşmasına yetmiyordu. Azgınlaşan kontr-gerilla şefi, Sıddık BİLGİN'i katlederek amacına ulaşmak istedi.

Basında, bizzat olayların tanıkları tarafından yapılan açıklamalara genişçe yer verildi. Olayın tanıklarından bir köylü açıklamalarında olayı şöyle anlatıyor: **"Sıddık'ı araca bindirip çeşme başına götürdüler. Bizlerin de evlerimize koyup pencerimizi açmamamızı, dışarıya çıkmamamızı tembih ettiler. Biz perdenin ucundan bakıyorduk. Sıddık'ı birkaç kişi kıyasıya dövüyordu. Bir süre sonra pamuk istediler. Sıddık'ın kafası bir yerden kırılmıştı. Pamukla siliyorlardı. Sonra doktor çağırdılar. Doktor serum takmaya çalışıyordu. Sonra silah sesleri işittik. Sıddık'ın öldüğünü, daha doğrusu öldükten sonra, silahla tarandığını öğrendik."** Bir başka köylü ise şunları anlatıyor: **"Sıddık'ı eli kelepçeli olduğu halde uzun süre dövdüler. Sıddık, kendisini dövenlere bir ara** 'Allah rızası için acıyın, dövmeyin' **diye yalvardığında biri,** 'Allah yok ulan. Allah da, peygamber de biziz' **diye bağırdı. Sonra silah sesleri işittik. Sıddık ölmüştü. Bir süre sonra beni alıp dağa götürdüler. Saatlerce gezdirdikten sonra,** 'Devletin yanında olacaksın. Yoksa duman ederiz seni. Gebertir, öldürürüz' **diye tehdit ettiler. Korkudan köyü terkettik. Köyümüzde 20 gün içerisinde kimse kalmadı."** Daha sonra cenazesini istemeye giden amcasına, karakol subayı, **"ha o mu, o yok artık. Onu biz langırt yaptık"** cevabını vererek, açık katliamlarını gizleme gereği bile duymamıştır. Bu bir kaç örnek bile, sömürgecilerin Kürdistan'ın tümünde uyguladıkları vahşetin nasıl tek tek köylerde de yürütüldüğünü ortaya koymaktadır.

Doğanlı köyü, şimdi terkedilmiş durumda. Bu duruma yolaçan nedenin sömürgecilerin uygulamaları olduğu bilinmektedir. Yurtsever-direnişçi özellikleri olan ve teslim alınamayan köyleri sürgün eden sömürgeciler, Doğanlı'da daha değişik bir sürgünü gündeme getirmişlerdir. Uygulanan yoğun işkence ve baskı sonucu köylülerden bir kısmı, silahlı Kurtuluş Birlikleri saflarına katılırken, geriye kalan kısmı ise, değişik alanlara göç etmiştir. Doğanlı köylüleri, kış için hazırladıkları odun istiflerini bile bırakarak köylerini terketmek zorunda kaldılar. Faşist cuntanın, **"burda kalırsanız bize hizmet edeceksiniz, yoksa sizi yaşatmayız"** tehdidine köylüler köyü terkederek karşılık verip, teslimiyeti kabul etmediler.

YENİ İŞKENCE AÇIKLAMALARI

Sıddık BİLGİN'in katledilmesi olayının akrabaları tarafından basına duyurulması ardından, daha önce bilinen fakat yeterince açıklığa kavuşturulamamış olan bir çok olay da aydınlandı. PKK Hilvan-Siverek Davasında, Muzaffer AYATA, işkence ve ölüm orucu sonucu şehit düşen PKK'li ve diğer bazı yurtsever savaş esirlerinin isimlerini açıklarken, başta TC yetkilileri olmak üzere, muhalefet partileri ve eski siyasiler bu konuda çeşitli beyanlarda bulundular.

SHP, bir heyet oluşturarak, Sıddık BİLGİN olayını incelemek için Genç'e gönderirken, Başbakan Turgut Özal, İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut ve diğer sömürgeci yetkililer ise, bu "iddiaların asılsız olduğunu" açıkladılar. İçişleri Bakanı Akbulut, BİLGİN'in kurşuna dizilmesi olayı için **"O PKK'lidir. Ölürken 'Yaşasın PKK, Zafer Bizimdir' demiş"** diyerek karşılık verirken, aynı zamanda, kurşuna dizilme olayının haklı olduğunu da söylemektedir. Yine basına yansıyan Nurettin GEDİK olayı için de, **"O'nun iki oğlu PKK'lidir"** diyerek, ulusal kurtuluş mücadelesine destek verenler ve hele hele ona aktif olarak katılanlar üzerinde her türlü uygulamayı geliştireceklerini açıkça itiraf etmiştir. Bu açıklamaların sözkonusu devletin ve onun İçişleri Bakanının mantığının bir ifadesi olduğu ortadadır. Onlar için, PKK'li olmak, her türlü cezayı verebilme özgürlüğünü kendilerinde bulmalarının gerekçesi olmaktadır. Bu itirafların, Kürdistan'da bugün iki gerçekliğin varlığını kabul etmek anlamına geldiği de söylenebilir. Bir yanda TC, diğer yanda ise, PKK ve önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi gerçekliği. Bu iki taraf arasında süren yoğun mücadelede, halka her türlü işkence ve katliamı uygulamakta TC, kendisini sınır tanımaz görmektedir.

SHP milletvekilleri Doğanlı köyüne yaptıkları incelemelerde gördükleri birçok gerçeği kendilerine zor da gelse açıkladılar. Doğanlı köyünün "hayalet köy" görünümünde olduğunu ifade eden SHP heyeti, İçişleri Bakanının, "köy boşaltılmadı" açıklamasına karşı çıkarak, **"kimse ayakkabısını bile geride bırakarak köyü terketmez. Operasyon adı altındaki faaliyetler sırasında hukuka saygılı olunmalıdır. İşkence sonucunda bir kişi öldürülmüştür. Ama sormak istiyorum, operasyon sonucunda bir tek terörist yakalanmış mıdır?"** deyip, işlerin biraz daha örtülü yürütülmesini istemektedirler.

İşkence tartışmalarına Demirel de bir açıklamayla katıldı: **"Eğer işkence varsa, bunun siyasi sorumlusu da vardır"** diyen Demirel, hükümetin bu işkence ve öldürülmelerin sorumluluğunu taşıdığını belirtmiştir.

Basının ve değişik çevrelerden bir çok kişinin katıldığı tartışmalar sonucu yüzlerce işkence olayı açıklanmıştır. Eski bir işkenceci polis olan Sedat Caner'in açıklamaları, günlerce basına konu olurken, bir çok işkence olayının da aydınlatılması sağlanmıştır.

Adana, Mersin, Metris ve Diyarbakır cezaevlerinde, yine Maraş, Dersim, Elazığ, Bingöl vb. yerlerde bir çok öldürme olayı da bu arada açıklandı. SHP İçel milletvekili Fikri Sağlar ise, yaptığı bir konuşmada, **"5 yılda 800'ü aşkın, tutuklanan fakat kendisinden haber olmayan kişinin"** varolduğunu belirtmiştir. Bunun gibi daha bir çok açıklamaya rastlamak mümkün. Yine Sıddık BİLGİN'in emekli albay olan amcası da yaptığı bir açıklamada, **"Elazığ ve Bingöl'den sonra kanunların işlemediğini, tamamıyla bir baskının varolduğunu"** söylemiştir.

NEDEN İŞKENCE TARTIŞMALARI

12 Eylül ve öncesinde de sömürgeci zindanlarda yoğun bir işkence uygulandığı, bir çok devrimci ve yurtseverin bu işkenceler sonucu katledildiği bilinmektedir. Diyarbakır zindanlarında katledilen ve ölüm orucunda şehit düşen savaş esirleri bunun en açık bir kanıtını oluşturmaktadır.

Demirel'den İçişleri Bakanına; DYP'den SHP'ye varana kadar, neden işkence olayları üzerinde bu kadar durmaktadırlar? Bu tartışmalardan SHP'nin elde etmek istediği yararlardan, cuntanın **"demokrasiye geçiyorum, istenen her şey tartışılabiliyor, işkence yapanlardan hesap soruyoruz"** görüntüsünü yaratma çabasından ve yine eski siyasilerin yeniden siyaset sahnesine çıkmak için fırsatları değerlendirme girişimlerinden öte, bunun daha değişik ve önemli nedenlerinin de bulunduğu açıktır.

Ne SHP ve ne de Demirel, işkencelere, Kürdistan'da yürütülen vahşi operasyonlara karşıdırlar. Onların tüm çabası, işkence ve operasyonların daha gizli yürütülmesi ve açık verilmemesidir. SHP milletvekilleri, **"teröristlere ve bölücü eşkiyaya karşı yürütülen operasyonlarda hukuk kuralına uyulmasını"** istemişlerdir. Bu mantığın "operasyon yap, işkence yap, ama kuralına uydur" mantığı olduğu açıktır. SHP'nin alelacele hemen olaya el atarak incelemelerde bulunmasında gözetilen amaç budur. Diğer taraftan halkın devlete ve sömürgeciliğe karşı gelişen tepkisini tek tek kişilerde yoğunlaştırarak saptırma çabası da sözkonusudur. Nitekim Özal ve Akbulut'u hedefleyen Canver, **"eğer hükümet işkence olaylarını önleyemiyorsa, önleyeceklere iktidarı bıraksın"** demektedir. Halbuki en büyük işkenceci K. Evren koltuğunda durdukça ve daha da önemlisi mevcut kapitalist sistem varlığını sürdürdükçe bu olayların önlenemeyeceği açıktır. İçişleri Bakanı Akbulut, sürgünler konusuda düşüncesi sorulurken verdiği cevapta, işlerin kimler tarafından planlandığını ve kendisinin buna yetkisi olmadığını da açıklamıştır: **"Bakanlığımızla ilgili bir uygulama değil. Bu uygulama, sıkıyönetim komutanlarının yetkisi dahilindedir"** diyen Akbulut, böylece Kürdistan'da yürütülen tüm operasyonların Genelkurmaylık ve Özel Harp Dairesi'nin yetkisinde olduğunu da açıklamak zorunda kalmıştır. Buradan ortaya çıkan sonuç nedir? Bizzat faşist devletin ve cuntanın varlığı her türlü işkencenin, katliamın gerekçesidir.

Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu, geçtiğimiz günlerde yaptığı bir açıklamada **"işkence tartışmalarının sürmesinin yararlı olduğunu"** belirterek, **"Avrupa'nın bundan memnun kaldığını ve demokrasiye geçmenin işareti sayıldığını"** vurgulamıştır. Bu beyan, faşist cuntanın bu tartışmalardan neyi amaçladığını da ortaya koymaktadır. Birçok konu tartışılabiliyor, yazılabiliyor, o halde "demokrasi"ye geçilmiştir görüntüsünü yaratmak istemektedirler.

Cunta başı Evren de, yaptığı bir açıklamada bu konuya daha değişik bir biçimde de olsa değinmiştir. 12 Eylül'den sonra ilk defa, işkence yapanlar hakkında soruşturma açıldığını belirten Evren, açıklamasının bir başka yerinde ise, şunları söylemektedir: **"Açıklıkla söylüyorum ki, hiçbir yönetim döneminde hiçbir yöneticiye, işkence yapın, diye direktif verilmemiştir. Ama bazı örgütler, 'işkence var, insan hakları çiğneniyor' diye propaganda yapıyorlar. Maksatları, Türkiye'yi Avrupa camiasından koparmaktır."** Bu açıklamalarla işkence tartışmalarının niye bu tarzda ele alındığı da ortaya çıkmaktadır. Başbakan Turgut Özal, bir konuşmasında, **"bazı kaba yöneticiler var. Onlar dayak atıyorlar. Ama soruşturma yürütülerek cezaları veriliyor."** diyerek işkenceleri tek tek kişilere bağlamaya çalışmıştır. İçişleri Bakanı Akbulut ise, basına da yansıyan bir açıklamasında, **"işkence iddiaları sol'un işidir"** diyerek gerçekleri çarpıtmaya çalışmıştır. Bununla da yaratılmak istenen imaj, işkencenin sistemli olarak yürütülmediği, hemen hemen hiç olmadığı, **"yıkıcı, bölücü örgütlerin"** bunu bilinçlice ortaya attıklarıdır.

Aynı günlerde PKK Hilvan-Siverek Davasında, Muzaffer AYATA'nın işkencede ve ölüm orucunda şehit düşen savaş esirlerinin adlarını açıklaması, sömürgecilerin yüzlerini gizleyemeyeceklerini bir kez daha kanıtlamıştır. Askeri Savcı, dilekçeyi sunanlara verdiği cevabi açıklamada **"işkencede ölen olmadığını, tüm tutukluların hastalık ve ölüm orucu sonucu öldüklerini"** belirtmiştir.

Sömürgeci-faşistlerin tüm gizleme çabalarına rağmen, ulusal direniş mücadelemiz tüm gerçekleri birer birer ortaya çıkarmaktadır. Doğanlı köylülerinin direnişi; bir katliamı açığa çıkarırken; Muzaffer AYATA ve diğer savaş esirlerinin direnişi ise, cezaevinde gerçekleştirilen katliamları gözler önüne sermiştir. Bu nedenle hangi çevreler, ne maksatla işkence ve ölüm olaylarına yaklaşırsa yaklaşsın, tartışmaların bu dereceye varması, ulusal kurtuluş savaşımızın gelişmesinin ve bastırılamayan direnişlerin bir sonucudur. Bu gerçekten dolayıdır ki, olayların gündeme girmesi ardından hemen diğer çevreler adeta akbabalar gibi üşüşerek meseleleri kapatmaya çalışmışlardır. Ama, bu amaçlarına ulaşmada başarılı olamadıkları ve gerçekleri gizleyemedikleri açık olarak görülmektedir. Halkımız gerçek işkence şeflerini tanımakta ve onları kuklalardan ayırdetmesini de bilmektedir.

Adana Cezaevinde Savaş Esirlerinin Açlık Grevi 20. Gününü Doldurdu

Baştarafı Syf: 1'de

230 devrimci tutuklunun katıldığı açlık grevi, yönetimin tüm engelleme ve amacından saptırma çabalarına rağmen, 3. haftasında da kararlılıkla devam ettirilmektedir. Cezaevindeki diğer devrimci tutuklular tarafından da aktif olarak desteklenen açlık grevi eylemcileri, tutuklu yakınlarının da cezaevi dışından yürüttükleri eylemlerle desteklenmektedirler. Eylemin hedefinin siyasi savunma yapma olanaklarının sağlanması ve pişmanlık yasasının reddedilmesine yönelik olduğunu açıklayan tutuklular, ayrıca cezaevi koşullarının düzeltilmesini de istemişlerdir.

Tutukluların bu istemlerine kulaklarını kapayan faşist cellatlar, sorunun tutuklu yakınlarının baskısı sonucu bazı milletvekilleri tarafından gündeme getirilmesi üzerine sınırlı birtakım açıklamalarla olayı geçiştirmek istemişlerse de başarılı olamamışlardır. Adalet Bakanı Necat Eldem'in olay üzerine yaptığı açıklamada, eylemin amaçlarını çarpıtmaya çalışması ve kaçamak cevaplarla örtbas etmek istemesi yoğun tepkilere yolaçmıştır. Bazı milletvekillerinin cezaevinde inceleme yapma ve açlık grevindeki tutuklularla görüşme istemine karşı Necat Eldem, sıradan gerekçelerle sorunu geçiştirmeye çalışmaktadır.

Açlık grevinin ilk haftasında cezaevi yönetiminin pişmanlığı dayatma ve teslimiyete çekme çabalarını protesto etmek için kendilerini yaktıkları bildirilen ve içlerinde PKK'li savaş esirlerinin de bulunduğu gruptan Ali Erikli, Cabbar Elçin ve Cemal Akçaya adlı devrimcilerin sağlık durumlarının ciddi olduğu ve hastaneye kaldırıldıkları söylenmektedir. Öte yandan tutuklu yakınlarından 25 kişilik bir grup kadın 12 Şubat günü Adana valiliğine zorla girerek protesto gösterisi yapmış ve cezaevinde hala açlık grevinde bulunan çocukları ve yakınlarını görmek istediklerini söylemişlerdir. Ayrıca meclis başkanı Necmettin Karaduman'a ve Adalet Bakanı N. Eldem'e de birer dilekçe gönderen tutuklu yakınları, cezaevi koşullarının insan yaşamına ve onuruna aykırı olduğunu belirterek, koşulların düzeltilmesini istemişlerdir. Tutuklulara hiçbir insani hakkın tanınmadığını; görüşme, mektuplaşma, haber dinleme ve kitap-gazete okuma haklarının olmadığını; avukatlarıyla görüştürülmediklerini ve havalandırmaya dahi çıkarılmadıklarını belirten tutuklu yakınları, tüm bu yasakların kaldırılması gerektiğini de ifade etmişlerdir. Cezaevindeki uygulamaların dayanılmaz boyutlara ulaştığı belirtilen dilekçede, bu durumun önüne geçilmediği taktirde birçok insanın ölebileceği de ifade edilmiştir.

Mardin Bölgesinde Bütün Baskı ve Komplolara Rağmen Sağlanan Gelişmeyi Selamlıyoruz

MARDİN DİRENİŞ ŞEHİTLERİ, BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK SAVAŞINDA YOLUMUZU AYDINLATIYOR

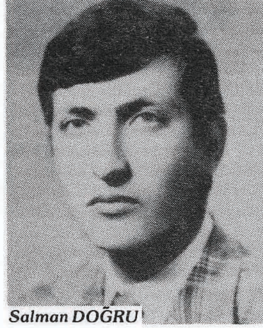
KUKM'nin en önemli gerçeği, bugün ülkenin her yanında artık durdurulamaz direniş zemini olan devrim odakları yaratmış olmasıdır. İşte kitle gücüyle, maddi ve manevi katkılarıyla, tutuklu ve şehitler ordusuyla, direnişleriyle, direniş kadro ve savaşçılarıyla Mardin, gelecek fışkıran bu odakların en bellibaşlılarından bir tanesidir.

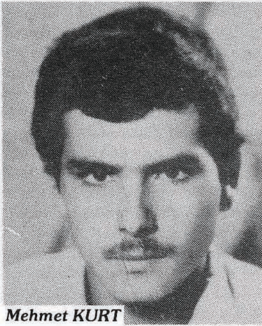
Ülkemizin bu geniş bölgesi, Ortadoğu'nun en büyük tahıl deposudur. Aynı zamanda coğrafik ve stratejik konumuyla da son derece önemli bir bölge durumundadır. Alanın toprak zenginliği de dahil, tüm zenginlikleri sömürgeci devlet ve feodallerin elinde yoğunlaşmıştır. Köylülük geçmişten buyana bu duruma karşı direnmiş; 1920-40 arasındaki direnmelerde Mardin köylülüğü yoğun olarak yeralmıştır. Bu potansiyelden ürken sömürgeciler, alanda büyük bir askeri kurumlaşmaya gitmiş; ekonomik sömürü yatırımlarına ağırlık vererek, ağaları komprador, ajan ve işbirlikçi konuma getirmişlerdir. Bu dönüşüm, sınıfsal ayrışmaya ve yoksulluğa neden olarak, yurtseverliğe bilinçli bir sınıf zemini kazandırmıştır. Atıl bırakılan binlerce yoksul köylü Türkiye kentlerine akarak buralarda angaryaya koşulmuştur. Feodal-burjuva güçler ve küçük-burjuva reformistleri ise yıllarca alanın yurtseverliğini kemirmişlerdir. Sömürgeciler, uşak hakim öğeleri araç yaparak, aşiret, dinsel grup ve etnik grup farklılıklarını körüklemiş ve halkın birliğini bozmaya çalışmışlardır.

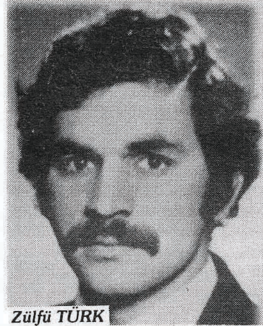
Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi daha grup aşamasındayken, aydınlar ve büyük bir kitle oluşturan Mardin'in kır yoksulları arasında yaygın bir taban oluşturmuştur. Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, Ferhat KURTAY ve daha sonra da Ahmet KURT yoldaşların önderliğinde yürütülen çalışmalar, gençliğin üzerindeki feodal-burjuva, küçük-burjuva, milliyetçi etkilenmeleri önemli oranda geriletelerek, gençliği kabaran bir şekilde UKM'ne kazanmıştı. 1978-79'da devrimci faaliyet Derik, Kızıltepe, Nusaybin, Midyat ve Gercüş'te köylü yığınlarını kapsayarak kitleselleşti. Bu süreçte ülke genelinde yaşanan gelişmeler Mardin'de de büyük bir düzeye varmıştı. Sömürgeciler bu gelişmeler karşısında askeri güçlerini ve feodal-ajan güçlerini devreye soktular. UDG adı altında bloklaşan Kürt reformist grupları, rejimden beklentileriyle bu saldırılara katıldılar. Bir ucu IKP'ye, diğer ucu feodal-komprador ve feodal-burjuva güçlere dayanan "KUK" provakasyon örgütü devreye sokuldu. 1979-80 yılları boyunca sömürgeciler, feodaller ve "KUK" provakasyon örgütünün saldırılarında, aralarında büyük devrimci Ahmet KURT, Salman DOĞRU, Mehmet KURT, Zülfü TÜRK'ün de bulunduğu 40'a yakın devrimci ve yurtsever şehit edildi. Mardin'in yoksul ve yurtsever köylü kitleleri Partiye daha sıkı sarıldılar. Saldırıları göğüslediler. Ulusal kurtuluşçu direniş temelinde, sömürgeciler ve uşaklarından gelen saldırılar boşa çıkarıldı. Partinin kitleselleşen siyasal ve silahlı gücü sömürgeciler ve uşaklarında büyük korku yarattı.

12 Eylül faşizminin getirdiği baskılara da Mardin kitlesi dayandı, Partiyi korudu, Partinin kadro toparlama ve geri çekilme manevrasına beşik rolü oynadı. Kitleler

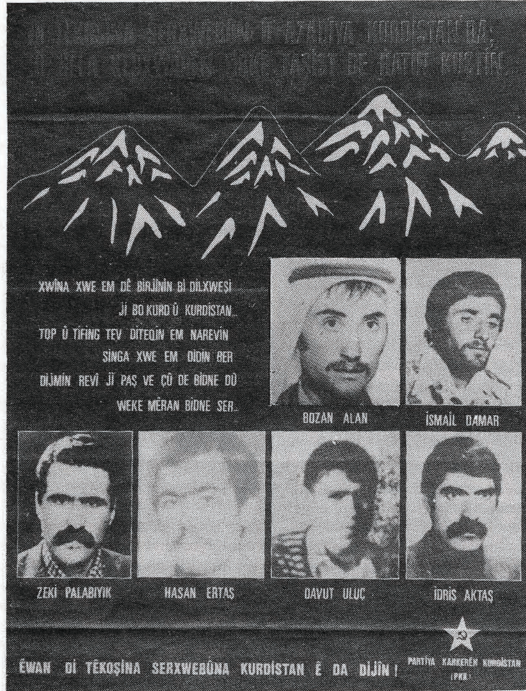

Ahmet KURT

Salman DOĞRU

Mehmet KURT

Zülfü TÜRK

yığın halinde sömürgecilerce tutuklandılar, işkence gördüler, öldürülenlerin sayısında artma oldu, ancak tüm bunlara rağmen yurtsever Mardin halkı, yoğunlaşan saldırıların, ihanetlerin ve aniden yokolan küçük-burjuva örgütlerin estirdiği yılgın havadan yılmadı. Sömürgeci vahşete **Gap** (25 Eylül 1980) ve **Bloka Direnişleri** (29 Ekim 1980) büyük bir şamar oldu. Bu

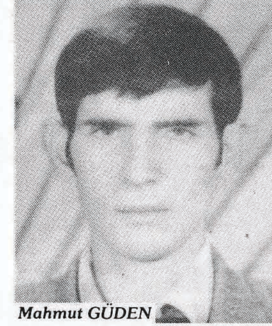

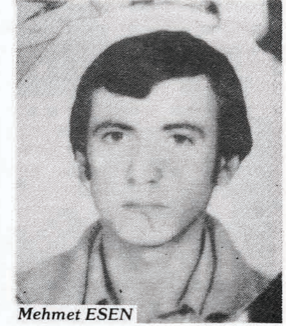
direnişlerle **Şikestun** kahramanlarına, **Gap** kahramanları Mahmut GÜDEN, Mehmet SİNCAR, Mehmet ESEN, Davut TAŞKIN ve **Bloka** kahramanları Zeki PALABIYIK, Davut ULUÇ, İdris AKTAŞ, Hasan ERTAŞ, İsmail DAMAR ve Bozan ALAN da ekleniyor, şehitlerimizin direnişinin yarattığı etkilerle Parti önderliği kitle gücüyle daha fazla kaynaşıyordu.

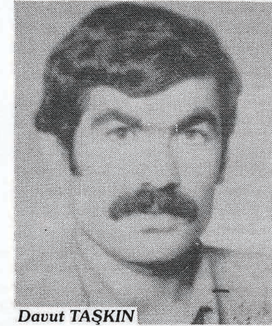
1980-82 arasındaki devrimin alçalma döneminin getirdiği ihanetlere, dönekliklere ve büyük baskıya rağmen, Mardin bölgesinde Parti örgütleri yaşamaya devam etti. Bu dönemde Mardin, profesyonelleşmeye adım attı, kadroları ve kitlesi sömürgeci zindanlarda devrimin onurunu korudu. Mardin halkı bu süreçte Alaaddin GÜMÜŞ, Ömer AKTAŞ ve Abdurrahman ÇEÇEN'in de dahil olduğu çok sayıda evladını işkencede yitirdi. Ancak yurtsever halkın ve kadroların direnişleri bununla bitmiyordu. Ferhat KURTAY, Diyarbakır zindanlarındaki direnişini doruklaştırdı. Bundan sonra ihanet ve bozgun, Mardin'de asla tutunamadı.

Partinin direnişçiliği, Mardin önder kadrolarının özverili faaliyetleriyle daha da gelişiyordu. Reformist grupların oluşturmak istediği dar ve tutucu ortamın tamamıyla aşılmasıydı bu. Mardin halkının yiğit evlatlarının direnişi yurtdışında da sürüyor, Şerif ARAS ve Şahabettin KURT dokuz yoldaşıyla beraber, İsrail siyonist saldırısına karşı, Filistin direnişçileriyle omuz omuza savaşarak şehit oluyorlardı. PKK'nin devrimci-yurtseverliği, bu yoldaşlarımızın direnişçiliğinde enternasyonalist özüyle kaynaşıyordu. Mardin yurtseverliği hertürlü baskıyı ve acıyı göğüsledi, cezaevlerinde kitlesel olarak direnişçiliği izledi. Devrimci gelişmelerin ülkenin her tarafına yayılmasında beşik rolü oynadı.

1982 Parti II. Kongresi'yle, alınan tarihi direniş kararlarını en yakından ve erkenden duyan Mardin kitleleri, kararları coşkuyla karşıladılar. Artan sömürgeci baskılardan, ajan feodal-komprador çevrelerden kaynaklanan saldırılar kitleleri çok zorlamıştı. Tutuklusu olmayan köy kalmamıştı. Küçük-burjuva milliyetçilerinin kaçkınlığı

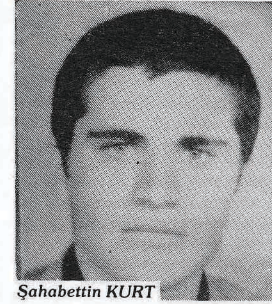

Mahmut GÜDEN

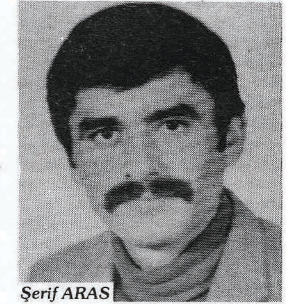

Mehmet ESEN

Davut TAŞKIN

Mehmet SİNCAR

ve yaptıkları tahribat kitleleri iyice uyarmıştı. Bu deneyleri pratik yaşamlarıyla kavrayan geniş yurtsever çevreler, sömürgeciliğe büyük darbe olan **Şikestun** kahramanlığını, 12 Eylül faşizmine ilk büyük cevap olan **Gap** ve **Bloka** direnişlerini, Filistin'deki enternasyonalist direnişçilikle, zindan direnişçiliği ile kaynaştırarak, kitlesel olarak zorlu görevlere hazırlanıyorlardı. Bu aynı zamanda, sömürgeciliğe, ondan kaynaklanan parlamentoya kadar sızmış olan ince burjuva milliyetçiliğine ve küçük-burjuva reformizmine karşı da kitlenin bilinçli yönelimiydi.

Şahabettin KURT

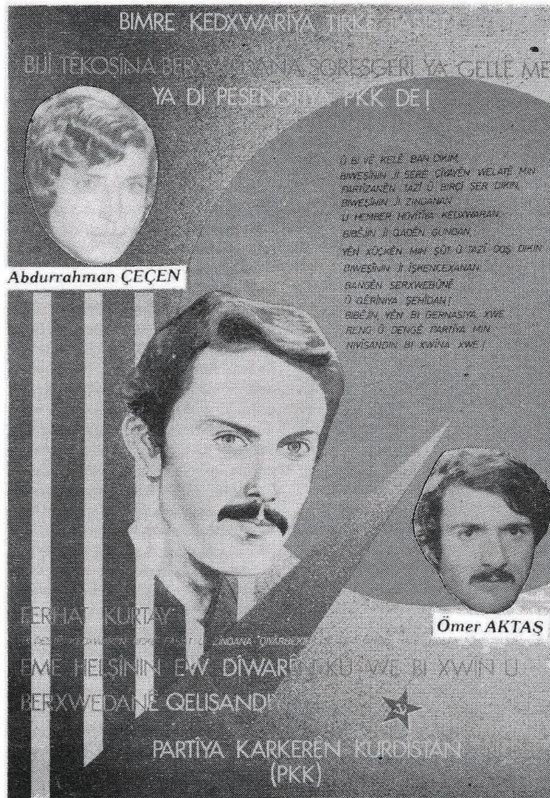

Şerif ARAS

Mardin bölgesi, Parti'nin 1982 sonbaharıyla başlayan direnişi tekrar yükseltme atılımını, önder kadro durumuna gelen evlatlarıyla destekledi. PKK'nin ülkenin her alanındaki halk önderliği pratiğine uygunluktu bu. Öncü birimlerin düşman kuşatması altında, sömürgeci saldırılara ve komplolara rağmen ülkenin bütün alanlarına yayılma ve kitleler arasında konumlanma faaliyeti, şehitler vererek gelişiyordu. Hakkari'de, Siirt'te, Adıyaman'da, Kars'ta, Dersim'de kısacası ülkenin her yanında öncü birimler hummalı bir çalışmaya girdiler. Bu dönemin zorlu faaliyetleri içinde Mardin yurtsever kitleleri, Beşir AKSOY (Hezil, 1982) Ferhan İL (Mart 1983-Cizre), Abdülaziz KANAT (1984, Van-Çatak) gibi evlatlarını ve önderlerini şehit veriyorlardı.

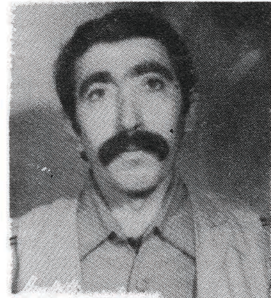
Ülke genelinde olduğu gibi Mardin'de de öncü birimler düşmanın yaptığı propagandayı, saldırıları ve ajanların oyunlarını boşa çıkararak, büyük gelişmeler yarattılar. Yurtsever çevreler toparlandı, gençlikle güçlü bağlar kuruldu. Geçmişten epey deney çıkaran kitleler, saflarında ayrılık yaratan ilkel milliyetçi, küçük-burjuva milliyetçisi ve komplocu güçleri iyice tanımışlardı. Böylece devrimcilerin yurtsever kitleleri toparlamaları mümkün olabilmekteydi. Diğer taraftan 1980 öncesinden dersler çıkaran sömürgeciler de, yoğun tahribat yapmışlar, askeri denetimlerini arttırmışlar, Nusaybin, Derik ve Kızıltepe'de yaygın ajan örgütlenmesine gitmişlerdi. Derik, Nusaybin, Midyat ve Gercüş'te ise, işbirlikçi ağaları daha güçlü bir temelde örgütlemişlerdi. Fakat bu

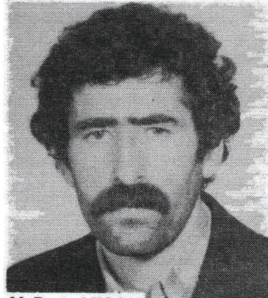
tedbirler, kitle atılımını önleyemedi. Nusaybin, Derik, Midyat ve İdil'de geliştirilen eylemler ajan yapıyı önemli ölçüde sindirdi. Yoğun cezalandırma ve devrimci intikam eylemleri gelişti. Sömürgeci operasyonlar boşa çıkarıldı. Devrimci gelişmeler sömürgecilerin bölge üzerindeki oyunlarını bozdu. Sahte milliyetçiliğin maskesi düşürüldü. Komplocu KUK vb. güçlerin günahlarını tekrarlama olanakları oldukça daraldı. Bu gelişmeler, sömürgecileri yeni tedbirlere itti. Bir yandan askeri gücünü arttırıp operasyonlara ağırlık vererek kitlelere yönelirken, diğer yandan tutuklu bulundurduğu sahte milliyetçileri salıverip, Ecevit vb. güçlerin denetiminde tekrar piyasaya sürmeye, feodal gruplar etrafında çeteler oluşturmaya başladı. Midyat ve Nusaybin'de bu tür çete grupları ortaya çıktı. Cizre, Kızıltepe ve Derik'te Türk sömürgeciliğine bağlı sahte milliyetçi faaliyetler, sapık milletvekillerinin piyasaya tekrar sürülmesiyle, hızlandırılmaya başlandı. Bu çalışmalar Avrupa'da, Kürdistan'ın diğer parçalarında ve ülkenin diğer alanlarında yürütülen direniş aleyhtarı faaliyetlerle bütünlük oluşturuyordu. 1979-80 UDG'si, bu faaliyetin bir parçası olarak bugün "Sol Birlik" adı altında direnişe dayatılıyor. Kitleler arasında yer etmemesine rağmen bu çevreler, sömürgecilerden icazetli olarak, direnişe karşı faaliyeti örgütleme çalışması içine girdiler.

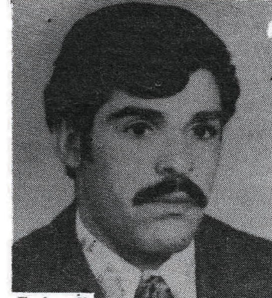
Ulusal Kurtuluş faaliyetleri, bütün engelleri aşarak 15 Ağustos 1984 atılımına vardı. 15 Ağustos'un direniş ruhuna uygun olarak Mardin bölgesi silahlı propaganda grupları, bölge genelinde propaganda, örgütleme ve eylem faaliyetlerini yoğunlaştırdılar. Derik'te Mensuri ağalarına, Nusaybin ve Midyat'ta ajan ve milislere, İdil'de sömürgeci güçlere karşı başarılı eylemler gerçekleştirildi. Kitlede büyük açılım olmuştu. Gençliğin direniş saflarına akışı hızlandı. Sahte milliyetçilik kökünden sarsıntı geçirdi. Sömürgecilerin binlerce asker ve uşak feodallerin çeteleriyle yaptığı saldırılar boşa çıkıyordu. Sömürgeciler kitlelere yöneldiler, toplu tutuklamalara giriştiler. Zindanlardaki Mardin kitlesine toplu idam cezaları verdiler. Ancak bütün bu baskılar kitleleri yıldıramadı. Zindan esirleri direnişlerini, 15 Ağustos ruhu ile birleştirdiler. Verilen cezaları direniş sloganlarıyla karşıladılar.

Abdurrahman ÇEÇEN
Ömer AKTAŞ

Abdülaziz KANAT

M. Beşir AKSOY

Ferhan İL

Sömürgeci birlikler, bu yoğun taarruzlarıyla ancak bir devrimciyi şehit edebildiler. Kasım 1984'te, Midyat'ta iki devrimcinin üzerine 800 askeri sürdüler. Ziyattin ÖZER (Yasin) yoldaş, on saat çatışarak şehit düştü. Mardin bölgesi kadroları ülkenin diğer yerlerinde de kanlarıyla Ağustos atılımını doruklara yükseltiyorlardı. Şırnak ve Eruh'ta yürüttüğü çalışmalarla kitlelerin devrimci önderi durumuna gelen Kerim BAYTAR (Cemil) yoldaş, Eylül 1984'te Eruh'un Spivyan köyünde, çeteler tarafından şehit edildi. Kendisi çetenin başını vurarak, arkadaşlarının kucağında şehit oldu. Kasım 1984'de Şırnak'ın Gundike Melle karakoluna yapılan saldırıda karakol imha edildi. Çetin AKKURT yoldaş, saldırının en önünde kahramanlıklar sergileyerek şehit oldu.

1985 kışı, sömürgecilerin özel savaş yöntemlerini hayata geçirdikleri dönemdir. Yoğun kış koşulları, düşman ve çetelerin saldırısıyla birleşmesine rağmen, sömürgeciler sonuç alamıyorlardı. Kitlenin desteğini alan, coğrafyaya uyum sağlayan direniş biçimleri yoğun bir hareketlilik içinde ordu operasyonlarını boşa çıkarıyor ve karşı darbeler vuruyorlardı. Nusaybin, İdil ve Midyat'ta ajanlara ciddi kayıplar verdirildi. Midyat'ın Kerboran mıntıkasında meydana gelen bir çatışmada iki düşman subayı safdışı edildi. Ancak çatışmada değerli komutan ve halk önderi, Hüseyin ALTINTAŞ (Mehmet-Mart 1985) yoldaş da şehit oluyordu.

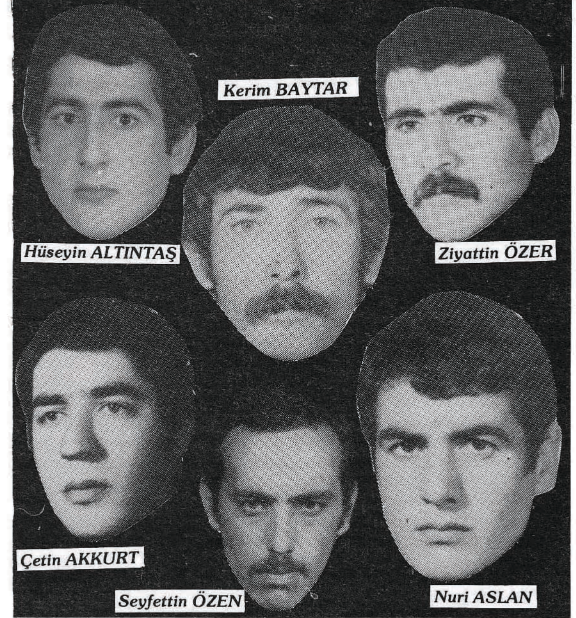
Hüseyin yoldaşın ölümü ile düşmanın duyduğu sevinci uzun sürmedi. Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin ilanıyla, devrimci mücadele Mardin bölgesinde hızla gelişmeye başladı. Cizre'de polis kulübesine saldırı yapıldı, iki polis, iki er öldürüldü; tabur komutanının arabasına pusu kuruldu, şoförü öldürüldü ve kendisi ağır yaralandı. İdil basılarak, askeri güçler atıl bırakıldı, bir asker öldürüldü, duvarlara pankart asıldı, siyasal gösteri yapıldı. Hüseyin yoldaşın şehit olmasına yolaçan çetelere, darbe vurularak üçü öldürüldü. İdil taburuna baskın düzenlendi; Ömerli, Midyat ve Derik basılarak siyasal gösteriler yapıldı. Askeri birliklere saldırılar gerçekleştirildi. Derik'te ajanların evleri bombalandı. Midyat ve Nusaybin'de milis başlarına darbe vurularak bir kısmı esir alındı. Cizre basılarak, afişleme ve siyasal gösteri yapıldı; devrimcilere müdahale eden bir polis otosu roketle safdışı edildi. Devriye gezen iki asker esir alınarak, silahları alındıktan sonra serbest bırakıldılar.

Mardin'de sömürgecilerin milis oyunu tutmamıştı, operasyonları boşa çıkarılıyordu. Kitlelere yöneldiler, sahte haberlerle kendilerini güçlü çıkarmak istediler. İhaneti körüklediler. Kızıltepe, Derik ve İdil'de kitlelerden 200'e yakın insan tutuklayarak gözdağı vermek istediler. İhaneti öne çıkardılar. Fakat tüm bunlara rağmen sonuç alamadılar. Devrimci gelişmeler tüm hızıyla sürüyordu.

1985 yılı boyunca Mardin bölgesi yoğun bir savaş hali yaşadı. Ulusal kurtuluş eylemleri sömürgeciler ve işbirlikçilerini önemli çıkmazlara sokuyordu. Artık gelişmeleri sömürgeci güçlerin hiçbir özel savaş dayatması durduramazdı. Bağımsızlık yolunu tanıyan kitleler, sömürgecilerin bütün baskılarına rağmen, öncüleri PKK'yi vargücüyle desteklemeye kararlıydılar.

Bağımsızlık ve özgürlük yolu kanla döşeniyordu. Mardin halkı bir değerli evladını daha, enternasyonalist-devrimci Seyfettin ÖZEN'i Çatak'ta (Haziran 1985) şehit verdi. Seyfettin ÖZEN yoldaş, yedi kişilik bir çete grubunu tümüyle dağıtıp, en son asker ve çetelerin kurduğu ikinci barikatı yarmaya çalışırken şehit düştü. Bir süre sonra, Partiye ve halka bağlılığın sembolü Nuri ASLAN yoldaş da Şırnak'ta (Temmuz 1985) sömürgecilerle meydana gelen bir çatışmada şehit oluyordu. Onu, yurtsever savaşçı Ali AKTAŞ Ağustos 1985'de Cizre baskınından sonra sömürgecilerle girdiği çatışmada şehit düşerek izledi. Sait AKSOY yoldaş da, Eylül 1985'de Kızıltepe'de büyük bir direniş sergileyerek ve düşmana büyük darbeler vurarak şehit oldu. Mardin şehitlerinin son iki abidesi ise, Süleyman ORAK (Midyat) ve Darar AKAY (Cizre) oluyordu.

Şikestun, Gap, Bloka, Kerboran ve Sağ direniş kahramanları, Mardin yurtsever kitleleri gibi bütün halkımız sizleri en onurlu tarzda anacak yolunuzu izleyerek direnişi yükseltecektir, ülkemiz bağımsız ve özgür olana dek...

Kerim BAYTAR
Hüseyin ALTINTAŞ
Ziyattin ÖZER
Çetin AKKURT
Seyfettin ÖZEN
Nuri ASLAN

MARDİN HALKI VE DEVRİMCİLERİ YENİ DÖNEMDE DE DİRENİŞİ YÜKSELTMEYE DEVAM EDECEKTİR

Sömürgeci Türk burjuvazisi, KUKM'ne karşı özel savaşının yeni yönelimlerini, bölgelerin özgül koşullarına göre çeşitlendirmektedir. Buna göre, askeri varlığını ve kontrgerilla birimlerinin etkinliğini arttırmaya; Midyat, Derik ve Gercüş'te ajan feodallere ve kabile çelişkilerine dayanarak ve toplumsal birimler arasındaki ayrılıkları körükleyerek milis ağını genişletmeye çalışmaktadır. Bunlarla komplo ve imhaları gündemleştirmeyi planlamaktadır.

Türk sömürgeciliği, bu askeri önlemleriyle birlikte, devrimci potansiyeli rayından saptırmak için de sahte milliyetçi güçleri yetiştirmekte ve çalıştırmaktadır. İcazetli sosyal demokrat parti olan SHP ve Ecevitler, bu faaliyetin kılıfı olmaktadırlar. Sömürgeci hükümetlerde görev üstlenen, sömürgeci parlamentolarda yeralan, 12 Eylül faşizmine karşı onursuz hapis balayılarını ve Barış Derneği davalarını alet yapan, UDG'nin mirasçısı bu güçler, sömürgeci liberal çevrelere, feodal-burjuva güçlere ve küçük-burjuva reformist çevrelere dayanarak ve üstelik PKK'nin sağladığı etkinlik yüzünden sahte yurtseverlik sloganlarına da sarılarak, en ince, fakat en tehlikeli bir tarzda, direniş tasfiyeciliği, ulusal kurtuluş düşmanlığı yapmakta ve Kürdistan halkını tekrar sömürgeci burjuvazinin kuyruğuna takmayı planlamaktadırlar.

Türk burjuvazisi, feodal-burjuva güçlerle PKK'ye karşı geliştirmeyi düşündüğü saldırı ve komplo birliğinin siyasal bir biçime kavuşmasının en uygun alanlarından birisi olarak, Mardin bölgesini görmektedir .Türk burjuvazisinin bölgenin feodalleri üzerindeki ekonomik-siyasal hakimiyeti ve feodal-burjuva güçlerin alanda dayandığı, gittikçe daralan karanlık çevrelerin karakteri, Türk sömürgeciliğini cüretkar kılmaktadır.

Direnişe dayatılan ihanet birliğinin en son biçimi "Sol Birlik", göbekten TKP'ye ve feodal-burjuva güçlere bağımlı olan reformist gruplar vasıtasıyla ve yukarıdaki güçlerle bütünlük içinde, kaşarlanmış çevrelere dayanarak bölgede komplolara varan direniş karşıtı faaliyetini yürütmek istemektedir. Sömürgecilerin, Peşeng'in, çoğu görevlendirilen elemanlarını hapisten salıp bölgeye yaymaları, bu işbirliğini ve yönelimi açıkça göstermektedir.

Sömürgeciler bu güçleri aktif olarak kullanarak yurtsever kitlelere ihaneti dayatmak istemektedirler.

Devrimci gruplar, bütün bu durumların bilincinde olarak, düşmanın özel savaş yöntemlerini ve komplolarını, güçlü bir üslenmeyle, duyarlı bir hareketlilikle, kitlelerin siyasal ve pratik gücüne dayanarak bozacaklardır. Düşmanın ve işbirlikçilerinin organik bütünlük oluşturan direniş tasfiyeciliği ve komplo planlarını yoğun devrimci değerlendirmeden geçirerek; genel politik tavrı günlük tavırla birleştirerek; kitleleri bu oyunlara karşı uyararak; sömürgeci güçlere alet olan ve işbirliğine giren güçleri teşhir ve tecrit edecek, ama komplocu güçleri şiddet temelinde ezmeyi hedefleyerek, sömürgecilerin oyunlarını bozacaklardır. Her yanıyla açığa çıkan işbirlikçi ve küçük-burjuva reformist güçlerin ince yöntemlerine ve sahte olumlu yaklaşımlarına dikkat edilerek, kitlelerden soyutlanmaları mutlaka hızlandırılacaktır.

En duyarlı tarzda kitle güvenliğine ve örgütlülüğüne dikkat edilerek, ihanete set çekilecektir. İhanetin devrimcilere ve kitlelere dayatılma yöntemlerine dikkat edilerek, etkin devrimci propaganda ve eylemlilikle direniş, her koşulda ihanetlere egemen kılınacaktır.

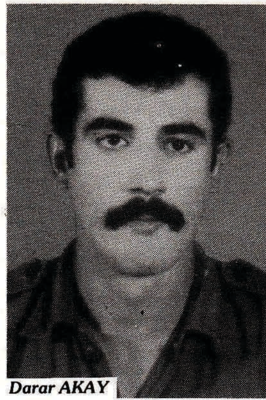
Her koşul altında devrimci uyumun, eleştirisel değerlendirmelerle ileri planlamalara varmanın, en zor koşullarda bile yoldaşına ve silahına bağlılığın en yücesini sunan PKK direnişçiliği, Mardin bölgesinde direniş gruplarının şahsında gittikçe kitleselleşerek, yeni güçlerle bütünleşmenin etkinliğini göstererek, Şikestun, Gap, Bloka, 15 Ağustos, Kerboran, Sağ vd. direnişlerin yolunda yürüyerek, sömürgeciler ve uşaklarının oyunlarını bozacak ve Mardin bölgesi mücadelesi büyük zaferlere doğru gelişecektir.

Yolumuz Şikestun, Gap, Bloka ve 15 Ağustos Şehitlerinin Yoludur!

"Partinin İstediği Ölçülere Erişme Çabasına Girmek Benim İçin En Kutsal Görevdir..."

Mardin şehitlerimizden Darar AKAY (İbrahim) yoldaş, 1959 yılında Nusaybin'in Kermet köyünde doğdu. Onbir çocuklu yoksul bir ailenin çocuğu olması nedeniyle öğrenimini ilkokuldan sonra sürdüremeyerek yaşam kavgası içine atıldı. Daha çocuk yaştayken çalışmaya başlayan Darar Yoldaş, o günleri şöyle anlatıyordu: *"On yaşında çalışmaya başladım. Okuldan izine geldiğimde doğrudan çalışmaya giderdim. Kahvede çalışıyordum. Yevmiyem 350 kuruştu, sonra 750 kuruşa çıktı. Öğretmen okulu imtihanlarını kazandım, ama yoksulluk ve durumuma tepkiden dolayı birinci sınıftan ayrıldım. Kahvede, İzmir'de ekmek fabrikasında, Antalya'da inşaatlarda çalıştım. Fakat aldığımız ücretler düşüktü, üstelik göz göre göre tüketiliyorduk. Bu sırada devrimcilerle ilişkim oldu, abimin de trafik kazasında ölümü, beni geri dönmeye itti. 1977'de Harekete katıldım. Zorla askere alındım, fakat iki ayım dolmadan firar ettim. Nusaybin ilçe ve kırsal alanındaki köylülük ve gençlik kitleleri arasında propaganda, örgütleme faaliyetleri ve sömürgecilerle uşaklarına karşı devrimci eylemlerde aktif yeraldım."*

Darar AKAY yoldaş, 1979-80 yıllarında Ömerli, Nusaybin ve Midyat alanlarını kapsayan daha geniş bir zeminde kırsal alan faaliyeti yürüttü. Kürdistanlı geniş köylü kitlelerinin ulusal kurtuluşçu saflara çekilmesi için onları bilinçlendirme faaliyetinde yeraldı. UDG'nin kuruluşu ardından bu alanda yoğunlaşan "KUK" saldırılarına karşı aktif mücadele içinde yeraldı, bu saldırıların boşa çıkarılmasında değerli katkılarda bulundu.

Darar AKAY

1981-82 yıllarında Lübnan eğitim kamplarında askeri ve siyasi eğitim gördü. Bu alanlarda önemli oranda gelişme kaydetti. Aynı dönemde İsrail siyonistlerine karşı verilen Filistin direnişinde en ön cephede yeraldı, savaştı ve enternasyonalizmin canlı bir örneği olmasını bildi.

Bazı insanların özellikleri vardır. Olumlu yanları olmasına rağmen çevreyle uyum sağlayamazlar. Darar yoldaşta da, varolan bu özellikler O'nun, arkadaşlar arasında bir övünç kaynağı olan "devrim işçisi" olmasından kaynaklanıyordu. Bu özellikler kaynağını, O'nun proleter geçmişinden ve daha on yaşında iken çalışmak zorunda kalmasından alıyordu.

Çocukluğundan beri acısını duyduğu aşırı yoksulluk, baskı ve buna duyduğu tepki, O'nun aydın-köylü özellikleriyle birleşip buna bir de metropoldeki ezici işçilik yaşamı eklenince Darar yoldaş, çoğu Kürdistan insanında görülen tepkicilik ve örgütsel yapıyı tam kavrayamama gibi bir özellik kazanmıştı. Fakat O, fedakarlık, bulunduğu grubun her zaman en çalışkanı olma ve fiziki işlerinin adeta hepsini omuzlama özelliklerini, sömürgeciliğe kinde somutlaşan soylu bir özle bütünleştirerek, bunları daima eksikliklerini geride bırakan yanları olarak önde tuttu. Lübnan'da kaldığı süre zarfında gelişimini şöyle değerlendiriyordu: *"Önümüzdeki dönemde Kürdistan'da geliştireceğimiz mücadeleye kendimi daha bilinçli bir şekilde hazırlıyorum. Her seferinde vurguladığım gibi, teorik olarak yetersizliklerim vardır. Günlük pratikte yetersizliklerim oluyor, fakat bunları epey aştığımı söyleyebilirim. Kendimi, devrimci mücadelenin her görevini yerine getirecek tarzda hazırlıyorum. Ve, Partinin vereceği her görevi yerine getirmek için tüm benliğimi sarfedeceğimi belirtirim."* (15 Nisan 1982)

AYNI YALINLIKLA
ÖLMEK İSTERİM

Aynı yalınlıkla ölmek isterim
Kırda bir çiçek gibi, sakin,
gösterişsiz.
Mum yerine yıldızlar
parlasın üstümde
Yeryüzü uzansın altımda sessiz.

Ben aydınlık ve özgürlük delisiyim
Varsın hainleri gizlesinler soğuk
bir taş altında
Dürüstçe yaşadım ben,
karşılığında
Yüzüm doğan güneşe
dönük öleceğim.
Jose Marti

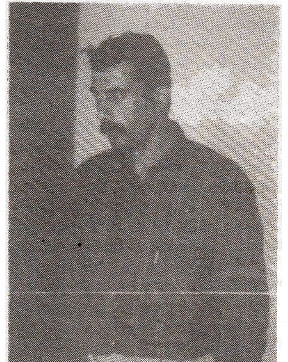
Türk sömürgeciliğinin, Kürdistan'ın toplumsal geriliklerinin, Kürdistan insanı üzerinde tahrip edici etkisi olmuştur. Kürdistan'da en zor olaylardan birisi de, kişiyi bu olumsuzluklardan kurtararak ulusal kurtuluşçu bağımsız kişilikler yaratmaktır. PKK'nin tarihi, bir anlamda da, bu kişilikleri yaratmanın soylu uğraşıdır. Darar yoldaş, Partinin bu doğru yaklaşımına karşı tavrını şöyle ida ediyordu: *"Güçlü bir iradeye sahip kişilikle, dengeli ve Partinin istediği ölçülere erişme çabasına girmek benim için en kutsal görevdir..."* (22 Kasım 1983)

1982, Parti II. Kongresi'nde alınan kararlar doğrultusunda Darar yoldaş da, ülkeye ilk giden gruplar arasında yeraldı. 1982 Eylül'ünde şehit yoldaş Ahmet ÇALIŞKAN'ın başkanlığındaki bir grupla birlikte Nusaybin, Ömerli, Midyat ve İdil alanlarına giderek kitleleri tanıma faaliyeti yürüttü, Partinin mücadele azmini kitlelere aktardı. Alandaki çevrelerin toparlanmasını sağladı.

1983'te Güney Kürdistan'a geçti. Parti içinde bu dönemde geliştirilmek istenen tasfiyeci-bozguncu davranışlara asla pirim vermedi. 1983 kışı boyunca Güney Kürdistan'da yürütülen hazırlık faaliyetlerinde yeraldı; çalışkanlığı ve kitlelerle kaynaşma özelliği vasıtasıyla birimlerin en ağır görevlerini yerine getirdi.

Bu arada ülkede geliştirilen 15 Ağustos 1984 atılımı kitle kabarmasına yolaçmış, örgütsel ve silahlı mücadele gelişme kaydetmişti. 1985 baharıyla birlikte Darar yoldaş, Şırnak-Silopi'de faaliyet gösteren silahlı propaganda birimi içerisinde yeraldı. Bu alan, düşmanın en fazla yığınak yaptığı, ağalardan kaynaklanan milisliğin halkın başına bela kesildiği, kontr-gerilla timlerinin faaliyetinin en çok sergilendiği bir alandır. Darar yoldaş, bu alanda geliştirilen, Cudi'de Sağ dinamit deposunun soyulması, Spindarok köy karakoluna saldırı ve Silopi merkezine girip siyasal gösteri yapma eylemlerine katıldı. Saadet ve Sertaç yoldaşların ölümüne neden olan baba-oğul iki muhbirin cezalandırılması ve Dehreban köyünde dokuz çetenin silahlarının alınması eylemlerinde aktif olarak yeraldı. Kasım 1985'te Pervari'nin Omyanus köyü civarında, 700 düşman askerinin katıldığı operasyon çemberini aştı. Cizre-Sağ köyünde yoğun düşman pususunu boşa çıkardı. Bu arada Partinin yayınlarını, grupları ve silahları aktarma görevlerini layıkıyla yerine getirdi. Nehirleri, mayın tarlalarını, yoğun düşman pusularını aşarak görevlerini büyük bir sorumluluk anlayışıyla yerine getirdi.

Birçok zayıf unsur, küçük bir hatalarını ya da zaaflarını bile perde yapıp ihanetin yolunu tutarken, Darar yoldaş, Partiye, halka ve devrime bağlılık yanını, direnişçi

yanını en öne çıkardı. En son olarak Merkez Komitesi'ne verdiği raporunda bu gerçeği şöyle dile getiriyordu: *"Soylu bir halkın soylu mücadelesine iştirak etmek ve bu mücadelenin gereklerine uygunluk arzetmek en şerefli yaşam biçimidir benim için... Gücüme göre, görevleri yerine getireceğime güveniyorum, içimde yapacağıma dair sonsuz bir istek ve arzu vardır. Bana verilecek her görevi kutsal kabul edeceğim. Sorumluluğumu yerine getireceğimi tarihte ispatlayacaktır. Zafer, umut ve inancıyla, devrimci selamlar..."* (12 Ocak 1985)

Darar AKAY yoldaş; 12 Aralık 1986 günü, Cizre'nin Sağ köyünde bir grup yoldaşıyla birlikte sömürgeci asker ve çetelerin pususuyla karşılaştı. Kendisini yoldaşlarına siper ederek grubu kurtardı. Son nefesine kadar kahramanca savaştı. Silahını yoldaşları aldılar...

Darar yoldaş, aramızdan, derin bir acı bırakarak gitti. Ancak, soylu bir kin, dayanıklılık, fedakarlık, Partiye, yoldaşlarına ve halkın ulusal kurtuluş davasına bağlılığın eşsiz örneklerini yaratarak mücadelemizdeki yerini ebedileştirdi.

Silahın, halkımızın özgürlüğünün düşmanlarına intikam kusmaya devam edecektir, **devrim işçisi** Darar yoldaş..

Mücadele Arkadaşları

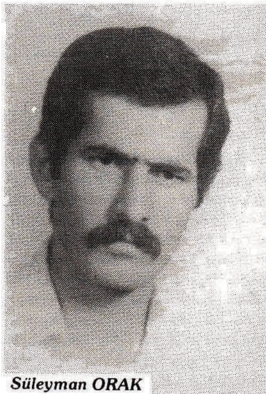
Proleter Kişiliğin ve Halka Bağlılığın, Bize Cesaret ve İnanç Aşılayan Sürekli Bir Kaynaktır

Süleyman ORAK (Menar) yoldaş, 1956'da Midyat'ın Bahwar (Gülveren) köyünde doğdu.

Yoksul bir ailenin çocuğudur. Küçük yaşta anne ve babasını kaybettiğinden, ağabeyleriyle beraber çalışarak, hem ailenin geçmini sağlamak ve hem de okumak zorunda kalmıştı. Çileli yaşamı onu erkenden devrimci mücadeleye itmişti. 1979'dan itibaren profesyonel devrimci çalışmalara aktif olarak katılmıştı. Kendisi bu durumu şöyle belirtmektedir: *"Yaşamım doğal olarak beni devrimci sempatizanı yapmıştı. 1979'da profesyonel olarak çalışmaya başladım. Türk sömürgeciliğinin halkımız üzerindeki günlük uygulamalarına duyduğum tepki beni devrimciliğe, dernek köşelerinde boş yere vakit doldurup, reformcu olanaklar peşinde olan küçük-burjuvalara duyduğum tepki de beni PKK saflarına bilinçli olarak itti."*

Midyat'taki kısa bir gençlik faaliyetinden sonra, köylü örgütlenmesinde görev aldı. Köylü sorunlarını çözmede, köylü potansiyelini örgütlemede yetkinleşti. Midyat, feodal ağaların sömürgecilerle beraber katmerli bir baskı kurduğu, buna karşın köylülerin soylu bir direniş içinde olduğu bir alandı. 1979'la birlikte Midyat ve Gercüş'te baskıcı ağalarla yoğun bir savaşa girildi. Süleyman Yoldaş, böylesi çetin bir ortamda, devrimci faaliyetini geliştirdi. Köylülükle kaynaştı. Sırasıyla Midyat kırsal alan propaganda sorumluluğu, Midyat alan sorumluluğu ve Midyat-Gercüş yerel alanları sorumluluğu yaptı.

1980, 12 Eylül faşist darbesi ardından ülke genelinde olduğu gibi, Midyat-Gercüş alanlarında da yurtsever kitleler ve Parti örgütlerine karşı yoğun bir saldırıya başladılar. Süleyman Yoldaş, bu saldırıları göğüsledi. Bir adım bile gerilemedi. Partinin kadroları güvenceye alma faaliyeti gereği, kadroları yurtdışına aktarma görevini layıkıyla yerine getirdi. Alanda gelişen teslimiyet ve ihanetin yaptığı tahribatı önlemek için olağanüstü gayret gösterdi. Sorumlusu olduğu birimde yeralan ve dönemin koşullarından etkilenen birtakım zaaflı unsurların kendisine ve halka yönelik tahribatlarına göğüs gerdi. Bu arada kısa bir süre için Partisiyle ilişkisi kesildi, ancak hemen tekrar

Süleyman ORAK

ilişki kurdu.

1982'de Lübnan'da devrimci eğitim faaliyetlerine grup sorumlusu olarak katıldı. Pratik deneyini siyasi çalışmalarla bütünleştirerek teorik olarak büyük bir atılım yaptı. Kısa sürede ülke pratiğine hazırlandı. Şu belirlemesiyle ifade ediyordu, devrimci pratikte yer alma talebini: *"Bugün Kürdistan şartlarında proletarya davası, halkın kurtuluş davası için mücadele etmek isteyen bir devrimci sadece asker ya da propagandacı olmakla yetinemez, sadece örgütçü olmakla yetinemez. Kürdistan koşulları gözönüne getirildiğinde bu gerçek rahatlıkla görülür. Onun için ben kendimi Partinin uygun görüp görevlendirdiği alanda hertürlü devrimci görevi yerine getirebilecek tarzda hazırladım ve bu görevlerin üzerine yürümeye hazır olduğumu belirtirim."* (14 Nisan 1983)

1983'te, Hüseyin Altıntaş (Mehmet) ve Ziyattin Özer (Yasin) yoldaşların da dahil olduğu bir grupla, Midyat, İdil, Gercüş alanlarını ulusal kurtuluş atılımına açma faaliyetine girişti. Kısa sürede Midyat alanında çevreler toparlandı, gençlik ve yurtsever köylülerle bağ kurularak, alan sömürgeciler ve feodallerin korkulu rüyası haline getirildi. Ağustos 1984 atılımına bağlı olarak Midyat'ta, büyük gelişmeler sağlandı. İdil ve Midyat'ta meydana gelen saldırı ve pusularda sömürgeciler ve ajanlara büyük darbeler vuruldu. Bu çatışmalarda Yasin yoldaş (Kasım 1984) ve Mehmet yoldaş (Mart 1985) şehit düştüler.

Oldukça yetkinleşen Süleyman yoldaş, Mardin bölge komite üyeliğine ve Midyat-İdil-Gercüş yerel alan sorumluluğuna getirildi. 1985 yılı içinde düşman, özelde Midyat, genelde Mardin'de büyük askeri yığınak yaptı. Midyat'ta uşak feodallerden yararlanarak silahlı milis oluşturuldu. Yoğun ajan-muhbir örgütlenmesine gitti. Fakat bunlar devrimci gelişmeleri önleyemiyorlardı. Yurtsever köylü kitleleri bunca baskıya rağmen direniş gruplarını aktif olarak desteklediler. Sömürgeci ordu güçleri ve milis başlarına başarılı saldırılar yapıldı, darbeler vuruldu, devrimci intikam eylemleri gerçekleştirildi. Düşmanın milis ve ajan ağı çıkmaza sokuldu, ihanete yer verilmedi.

Kürdistan'da hiçbir gelişme kayıpsız olamaz. Kürdistan'da ölüm günlük kaza gibidir. Ama halkın kurtuluş davası uğruna ölümün soyluluğu, yoldaşlarımızı hertürlü tehlikeyi göze alarak görevlerin üzerine yürümede daha da güçlü kılan bir etkenden başka birşey değildir.

Aralık 1985'te Süleyman yoldaşın direniş grubu, bir köye giderken düşman köyü kuşatır. Durumu sezen Süleyman yoldaş, köyde bulunan grubu uyarmak ister. Fakat köye girmenin olanağı kalmamıştır. Zorunlu olarak çatışmayı başlatarak grubu uyarır ve grup kurtulur. Kendisi bacağından hain bir kurşun yarası almıştır. Arkadaşları silahıyla beraber onu alırlar. Ancak çok kan kaybetmektedir. Yoldaşları çaresizdir. Süleyman yoldaş, gülümseyerek ve kurtuluş sloganları atarak yoldaşlarına veda eder.

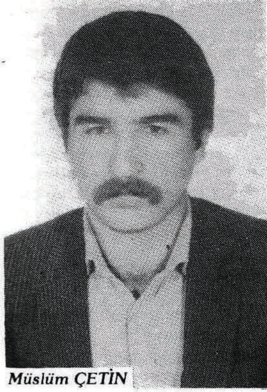
Ziyattin ve Hüseyin yoldaşlardan sonra Süleyman yoldaşın da şehit düşmesi, kitleleri mateme boğmuştur. Ancak sömürgecilerin sevinmesine de fırsat kalmamıştır. Şehit kanıyla, direnişle beslenen kitleler, devrimcilere daha fazla destek vererek, Midyat'ta ulusal kurtuluşçu direnişin gelişmesine süreklilik kazandırmışlardır.

Süleyman yoldaşın davaya inancı, zorluklara göğüs germedeki kararlılığı, kitlelere olan güveni, güçlü yoldaşlık bağları ve son ana kadar geleceğe duyduğu umut, ulusal kurtuluş mücadelemizde bize cesaret ve inanç aşılayan bir kaynak olacaktır.

***Anın Daima Yaşayacaktır. Süleyman Yoldaş...!**

Mücadele Arkadaşları

Halkımızın Ölümsüz Komutanı!.. Her Koşulda Partiyi Yaşatma ve Koruma Azmin, Onurumuz ve Işığımızdır

Müslüm ÇETİN

Halkımız yiğit bir komutanını, Partimiz değerli bir kadrosunu, Müslüm ÇETİN yoldaşı şehit verdi.

1965 yılında Antep'te doğan Müslüm ÇETİN (Ferit) yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğudur. 1977'de devrimci hareketle tanışmıştır. 1979'da, henüz 15 yaşındayken, devrimci çalışmada gösterdiği gelişme ve etkinlik nedeniyle sömürgecilerce aranmaya başlandı ve profesyonel faaliyete atıldı. Devrimci çalışmanın eylemsel kolunda yetkinleşti. Antep'te azgınlaşan faşist terörün geriletilmesinde PKK'nin geliştirdiği devrimci eylemlere aktif olarak katıldı.

Bu dönemde yoğun pratik nedeniyle örgüt saflarında ideolojik, politik, örgütsel daralma başgöstermişti. Antep özel olarak Türk sömürgeciliğinin baskısının en fazla yaşandığı yerlerin başında geliyordu. Müslüm yoldaş, bu yoğun pratik yüzünden ideolojik olarak fazla gelişemedi. Müslüm yoldaş bu durumu kendi cümleleriyle şöyle belirtiyordu: *"Devrime inanmıştım, Partiye bağlıydım, fakat gelişmelere tam egemen olacak kadar ideolojik, politik, örgütsel yetkinliğe kavuşamıyordum. Bu nedenle bende bulunan eksiklikleri tam göremiyordum. Herşeyin doğrusunu yaptığımı sanıyordum."*

Partinin kadro eğitip yetkinleştirme politikasına uygun olarak, 1980 Nisan'ında Müslüm yoldaş, bir grup yoldaşıyla birlikte Lübnan'da eğitim görerek, teorik-askeri yetkinlik kazandı. Bu kazanımı şöyle izah ediyordu: *"Yaşantımda, mücadelemde yeni bir dönem başlamıştı. Partiye güvenim katbekat artmıştı. Askeri eğitim gördükten sonra kendime güvenim daha da arttı."*

Yurtdışında eğitimini tamamladıktan sonra, Adıyaman bölgesinde faaliyet yürütmekle görevlendirilen Müslüm yoldaş, büyük bir coşku ve azimle faaliyetlerini geliştirmeye başladı ve kısa sürede büyük bir etkinlik gösterdi. Ancak aradan çok kısa bir süre geçmişti ki, 12 Eylül faşist cuntası iktidarı gaspetti. Tüm Kürdistan çapında olduğu gibi, Adıyaman'da da yoğun baskı, operasyon, tutuklama ve işkenceler dönemi başladı. Çok sayıda Parti kadro ve sempatizanı tutuklandı, kitleler üzerinde eşi görülmedik bir pasifikasyon politikası gündeme kondu. Bu süreçte devrimin yükselme döneminde genel akışa kapılarak saflara gelmiş birçok inançsız ve kaypak küçük-burjuva unsur peşpeşe teslim olmaya başladı. Bu, Adıyaman'da yaratılmış olan direniş geleneğine büyük bir darbe ve kitleleri derinden etkileyen bir olumsuzluktu. Aynı dönemde Müslüm yoldaşın da Parti ile ilişkileri koptu, tek başına kaldı. Ancak O, tek başına da olsa, Partinin prestijini korumak, ihanet ve dönekliği mahkum etmek ve kitlelere yeniden güven vermek görevini omuzlamak zorunda olduğunu biliyordu. Partiyi en iyi şekilde temsil etmek, kitlelerin devrime ve Partiye inancını yaşatmak zorundaydı. Saflarda bir daralma ve dağınıklığa yolaçan, ihaneti yeniden filizlendiren 12 Eylül faşizminin baskıları karşısında yılmadı, inancını ve Partiye bağlılığını korudu. İhanet, döneklik ve çevrede gelişen panik O'nu yıldırmadı. Aksine, O, tek başına bütün bu olumsuzluklara karşı savaş açtı. 1982 baharına kadar kendisini korumayı başardığı gibi, hertürlü zorluğu aşarak kitlelerle ilişkileri sürekli tuttu, sempatizan ve taraftarlarla ilgilendi, yurtsever çevrelere moral verdi. Her an ölümle burun buruna, birçok çatışmadan kılpayı kurtulmayı başararak devrimci faaliyetlerini sürdürdü. O, tek başına da kalsa bir devrimcinin Partiyi ve mücadeleyi yaşatmak zorunda olduğu gerçeğini bizzat yaşamıyla ortaya koydu.

Ancak bu dönemde, kendisini yaşatmak ve yurtsever çevrelerle bağları korumak yetmiyordu. Düşman, devrimci hareketi bitirdiğine dair propagandalar geliştiriyor, ihanetçileri köy-köy, ev-ev dolaştırarak inançsızlığı yaymaya çalışıyordu. Yeniden egemen kılınmak istenen teslimiyet tohumlarını kökünden koparıp atmak, Hareketin bitmediğini kanıtlamak ve ortalıkta cirit atan ajanlara karşı mücadeleyi geliştirmek en temel ve kaçınılmaz bir zorunluluk halini almıştı. Müslüm yoldaş, engin bir öngörüyle bu tesbiti yaparak, aktif mücadele içine çektiği İmam Hüseyin COŞKUN yoldaşla birlikte çalışmalarını bu noktada yoğunlaştırdı. Bu konudaki kararlılığını şöyle dile getiriyordu: *"Adıyaman'da teslimiyetin geliştiği, teslimiyet ve ihanet yarışına girildiği ve teslim olan hainlerin halkı ele verdiği, halkın Partiye güveninin sarsılmaya çalışıldığı bir durumda, bu alanda teslimiyeti yıkmak, direnişi yükseltmek ve teslimiyete egemen kılmak, halkın Partiye güvenini mutlaka yükseltmek kararlılığındaydım."*

Bu kararlılıkla hedeflerinin üzerine yürüyen Müslüm yoldaş, yörede halka kan kusturan azılı ajan Mehmet Bozat'ı ve ardından da gündüz halkın gözleri önünde, bir diğer muhbiri ölümle cezalandırdı. Eylemler yörede çok büyük etkiler yarattı. Ajan-muhbirler inlerine çekilir, düşman büyük bir şaşkınlık ve panik içine düşerken, halk kitleleri ise daha büyük bir inanç ve güvenle Parti etrafında kenetlendiler. İhanet, bir daha yeşermemek üzere ölümcül bir darbe yedi. Bu eylemlerin etkisini Müslüm yoldaş şöyle belirtiyordu: *"Hedef olarak, Adıyaman'daki vahim durumdan kurtulmayı önüme koymuştum. İmam'ı (İmam Hüseyin COŞKUN) bulunca kendime güvenim daha da arttı. Mehmet Bozat eyleminin çok başarılı olması, köprüdeki çatışmada düşmana darbe vurarak kurtulmamız, düşmanın birkaç operasyonunu yarmamız ... arkadaşı düşmana teslim eden haini ibret verici tarzda cezalandırmamız, bizlerin ise hiçbir kayıp vermememiz, halkın Partiye olan güvenini arttırmıştı. Geniş bir ilişki çevresi oluşmuştu."*

Bu eylemlerden sonra halkın gözünde kahramanlaşan Müslüm yoldaş, şehit yoldaş İ. Hüseyin COŞKUN'la birlikte, çoban kılığına girerek, günlerce yol yürüyerek, karda-kışta kalarak Adıyaman, Kahta ve Çelikhan'da faaliyet yürütmeye devam etti. Bir süre sonra, Faik ALAGÖZ ve Ali Rıza SÖYLEMEZ yoldaşları da grubuna katarak faaliyetlerini daha da geliştirdiler.

Partinin II. Kongre'de aldığı, ülkede direnişi tekrar daha güçlü temelde geliştirme kararına bağlı olarak öncü gruplar Adıyaman'a gidince, Müslüm yoldaş, dört yıllık bir aradan sonra tekrar Partisine kavuştu. Müslüm yoldaş, o anki sevincini şöyle izah ediyordu: *"... o anki sevincimizi ve heyecanımızı kelimelerle belirtmenin imkanı yoktur. Hemen durumumuzu ve yaptıklarımızı Partiye yazmak istiyordum."* Bütün güç ve enerjisini, birime katan Müslüm yoldaş, Adıyaman'dan Siverek ve Halfeti'ye kadar yürütülen geniş alan faaliyetinde büyük etkinlik sağladı.

1984 Ağustos atılımı, ülke genelinde olduğu gibi Adıyaman'da da devrimci çalışmalarda büyük bir gelişme, kitle desteğinde de büyük bir kabarmaya yolaçtı. Sömürgeciler Adıyaman'da büyük güçler yığarak, operasyonlara başladılar. Sömürgeci güçlerle meydana gelen çatışmalarda, Ali Rıza SÖYLEMEZ ve Faik ALAGÖZ yoldaşlar şehit oldular. Bu sürede sömürgeciler ve ajanlara karşı geliştirilen eylemlerde Müslüm yoldaş, hep önde yeraldı. Kitlelerin umudunun geriletilmesine, Partiye desteklerinin dumura uğratılmasına karşı etkin bir faaliyet sürdürerek, Partinin etkinliğini canlı tuttu.

1985'in yoğun kışında Müslüm yoldaş, bir aylık uzun bir yürüyüşle olmadık zorluklara katlanarak ve birçok düşman pusu ve operasyonunu aşarak bir grup yoldaşıyla beraber Güney Kürdistan'a geçti. Partinin buradaki hazırlık planlamalarına aktif olarak katıldı. Kürdistan'ın değişik bir toplumsal kesimine gelmesi Müslüm yoldaşın azmini pekiştirdi. 1985 baharında, IKP provakasyonuna karşı aktif olarak direndi ve boşa çıkartılmasında önemli rol oynadı. Yoğun kış koşullarına rağmen, zorluk nedir bilmez bir azim gösterdi. Uludere'de yürütülen propaganda ve eylem faaliyetlerinde yeraldı. Bu arada komutan olarak bütün özellikleri iyice biçimleniyordu.

ERNK'nin ilanıyla, Ulusal Kurtuluş Savaşımız bahar atılımına geçmişti. Müslüm yoldaş, Mayıs 1985'te Beytüşşebap biriminde askeri sorumlu olarak yeraldı. Jirkan, Mamxuran, Gerdan, Pirozi aşiretleri içinde etkin faaliyet yürüterek, düşmanın uşak ağalar eliyle örgütlemeye çalıştığı milislik oyununun önünde durdu. Çete başlarına karşı başarılı eylemler gerçekleştirdi.

Gösterdiği başarılardan dolayı Müslüm yoldaş, Ağustos 1985'te Ulusal Kurtuluş Birliğinin (HRK), 14 Temmuz Takımı'nda askeri grup sorumluluğuna terfi edildi. Eylül ayında Şırnak'ın Xırbıke Beste köyünde sömürgeci güçlere yapılan saldırıda grubunu ustaca yönetti. Bu eylemde sömürgeciler iki ölü, iki yaralı verdiler, iki dozerleri imha edildi. Takım usta bir manevrayla, her köyünde askerin bulunduğu Pervari'nin Garisan kısmına kayarak sömürgeci güçlerle çatıştı ve köylerde toplantılar yaparak siyasal gösteriler düzenledi. Takım, Eruh alanına doğru hareket ederken Eruh-Şırnak yolu üzerindeki Törkız karakoluna da saldırdı. Şırnak'ın Derşev karakolunu roketledi, siyasal gösterileri devam ettirerek Cudi'ye kaydı. Binlerce sömürgeci asker atıl kalmıştı. Takım, ordan da feodal zorba Alixan Tatar'ın evine, çetelere, Alixan Tatar'ın benzinliğine, kömür ocağına ve kömür ocağı karakoluna ardarda darbeler indirdi. Bu saldırılarda altı çete öldürüldü veya yaralandı, benzinlik yakıldı, kasadaki paralara elkondu, bir panzer imha edilerek bir subay ve iki asker öldürüldü.

Ekim ortalarında, 14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı, aynı hızla Uludere'ye kaydı. Fakat bir komutanını kaybederek. Kömür ocağı karakol saldırısında Müslüm yoldaş kahramanca savaşarak grubunu korumuş ve şehit düşmüştü. Silah arkadaşları ve komutanı daha büyük bir kinle Uludere'ye yöneldiler. Bir polis ve bekçi vuruldu. Atatürk'ün büstü yerlerde sürüklendi, daktilo ve teksir makinası alındı, siyasal gösteri düzenlendi. Takım aynı hızla eylem turunu Çukurca'ya kaydırdı. Karakol yerle bir edildi. Onbir asker öldürüldü; silahlar, bol cephane, roketatar, MG-3 ve askeri döküman ele geçirildi.

Müslüm yoldaş, soylu bir direniş, büyük bir inanç, fedakarlık ve davaya bağlılık örneği sergileyerek aramızdan ayrıldı. O, tek başına da kalsa bir PKK'linin çok şey yaratabileceğini yaşamıyla ortaya koydu ve yolaçtığı gelişmelerle ölümsüzleşti.

Şehitler kervanının değerli Müslüm'ü, soylu davamızın yiğit komutanı, silahın elimizde, yolunda ilerliyoruz...!

14 Temmuz
Silahlı Propaganda Takımı'ndan
Silah Arkadaşları

Müslüm ÇETİN, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN, direniş şehitlerimizden Faik ALAGÖZ ve Mehmet YEŞİLLER ile birlikte.

ERNK'NİN KURULUŞUNUN 2. YILINDA, ÇAĞDAŞ KAWA MAZLUM DOĞAN YOLDAŞIN DİRENİŞ ALEVİNİ TUTUŞTURMASININ 4. YILDÖNÜMÜNDE; TARİHSEL DİRENİŞ GELENEĞİMİZ NEWROZ'U HER YÖNÜYLE GÜÇLÜ KARŞILAYALIM!

*Halkımızın köleci boyunduruktan kurtularak özgürlüğe ve bahara açılmasının ifadesi olan **Newroz**, bugün sömürgeci-faşist Türk yönetimine karşı mücadelede yine halkımızın yeniden doğuşunu ve bahara açılmasını temsil etmektedir.*

*1985 **Newroz**'unu Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin renklerinde somutlaşan ulusal birlikle karşılayan halkımız, 1986 **Newroz**'unu ise, daha da güçlenen ve yükselen ulusal kurtuluş alevleriyle kutlamaya hazırlanmaktadır.*

*Bizler de tüm yurtseverler ve emekçiler olarak bunlunduğumuz her alanda, **Newroz** ateşini daha güçlendirmek için ulusal bayrağımızı altında yerimizi alalım. 1986'da bahara ve yeniye daha güçlü açılmak için, tüm gücümüzü seferber ederek, **Newroz**'a layık olduğu anlamı verelim!*

Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN yoldaşın ölümsüz anısını bir kez daha mücadele gücümüz haline getirelim!

ERNK'nin Kuruluşunun 2. Yılında Newroz ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışma Gecesine Güçlü Katılalım

15 Mart 1986
Rhein-Ruhr-Halle
4100 Duisburg-Marxloh

NEWROZ-86 Birlik ve Direniş Gecelerinin

Yer ve Tarihleri:

- **1 Mart 1986/Frankfurt Volksbildungsheim Hauptwache yanı 6000 Frankfurt/M. 1**
- **2 Mart 1986/Nürnberg**
- **8 Mart 1986/Basel**
- **9 Mart 1986/Mannheim Köferaller Kultur Haus Gorten str. 9 6500 Mannheim**
- **16 Mart 1986/Bielefeld Aula in der Kuhloschule Bielefeld**
- **22 Mart 1986/Hamburg Hamburg Audi-Max-Räume von melle Park 8 2000 Hamburg 36**
- **23 Mart 1986/Hannover**
- **29 Mart 1986/Köln Stadthalle-Mülheim 5000 Köln 80**
- **5 Nisan 1986/Kopenhaagen**
- **12 Nisan 1986/Denn Haag**
- **27 Nisan 1986/Berlin**
- **2 Mayıs 1986/Paris**

KÜRDİSTAN'DA SUÇ VE CEZA

SAYI 49'DAN DEVAM

C) TASFİYECİ-PROVAKATÖR ŞEFLER

DEVRİMCİ HAREKETE KARŞI SUÇ İŞLEMEKTEDİRLER

Günümüz Kürdistan'ında sınıflardan, bunların temsilcilerinden ve çeşitli politik güçlerden bahsedilirken, onların özgün gerçeklikleri doğru kavranmalı ve ortaya doğru konulmalıdır. Kürt egemenleri ve temsilcileri, geçmişte, önce İttihat-Terakki, Kemalizm; daha sonra çeşitli Türk partileri, AP, CHP, günümüzde Kenan Evren'in sağı ve solu, MDP'si, ANAP'ı, SHP'si ve DSP'si içinde, onlara sınırsız uşaklık, teslimiyet ve işbirlikçilik temelinde yaşam bulmaya ve varlıklarını sürdürmeye çalışmışlardır. Bu olgu, tarihten günümüze kadar olumsuzluğu ve tahribatları giderek artan bir biçimde, adeta bir kader gibi süregelmiş ve günümüzde çok iğrenç boyutlara ulaşmıştır. Günümüzde bunlar, ömürlerini bir gün daha uzatmak uğruna, Ulusal Kurtuluş Hareketimiz şahsında, halkımız üzerinde her türlü baskı ve kırımın gerçekleştirilmesi için sömürgecilerden bile daha azgın bir tutum içinde bulunmaktadırlar. Başını Kamuran İnan'ın çektiği bu güruh, bu konuda akıl almaz çabalar sarfetmekte, herkesin gözünün içine baka baka, hergün, her saat suç işlemeye devam etmektedir.Türk faşist-sömürgeciliği adına, gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi denetleyen, bu mücadelenin gelişimini durdurmak, onu içerden hançerlemek için çareler düşünen, planlar yapan, öneriler sunup, uygulanması için dayatıcı olan daha çok bunlardır. Çok iyi bilindiği gibi, TC'nin kapısında en aşağılık kapıkulları olmaktan öte bir anlamları olmayan bunlar, Kürdistan'da gelişen ulusal direniş karşısında, TC nezdinde birdenbire işe yarar olduklarını anlayınca bir anda kendi silik, uşaklık konumlarını unutarak rejimin sahiplerine akıl vermeye, ona danışmanlık yapmaya başladılar. Kamuran İnan, *"bizim niye bir CIA'mız yok, mevcut güvenlik güçleriyle terörizmin üstesinden gelinemez", "Amerika ve İsrail, terörizmi bastırmakta nasıl uçak indiriyor ve baskınlar yapıyorsa, biz de yapmalıyız"* diye akıl verirken, kendisine *"Apo'yu nasıl teslim alalım"* dendiğinde ise, *"devletimiz en iyisini bilir, başka devletlerin yaptığından daha iyisini yapabilir"* demektedir. Bu uluslararası kışkırtıcı-ajan, bu ruhu beş metelik etmez, milletine ve insanlığa düşman döküntü, işte günümüz Kürdistan'ının yüzkarası bu işbirlikçi güruhun temsilcisidir.

Kürt işbirlikçi güruhunun bu denli iğrenç bir tablo sergilemesinin, işbirliğine soyunduğu TC ve uluslararası emperyalist güçlerin günümüzdeki konumlarına ve bunların temsil ettiği gerçekliğe de yakından bağlı olduğu açıktır. Uşaklık ettikleri güçlerden TC, tarihin en barbar bir egemenlik sistemi ve günümüzün örnek gösterilen en tehlikeli askeri-faşist bir rejimidir. Yine, hizmetinde bulundukları emperyalist güçler, en önde de ABD emperyalistleri, artık insanlığa verecekleri hiçbir şeyleri kalmadığı gibi, onun gelişimi önünde engel teşkil eden, halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerini her türlü yönteme başvurarak engellemeye çalışan bir sistemin temsilcileridir. Bunlar elele vererek günümüzde Türkiye ve Kürdistan halklarını kasıp kavurmaktadırlar. Ekonomiden siyasete, ahlaktan kültüre kadar her alanda bu halklarla görülmemiş bir biçimde oynamaktadırlar. Bu karşı-devrimci güruhun halklarımıza dayattığı sömürü politikası günümüzde dünyanın en geri halklarına bile uygulanamamaktadır. Ardı arkası kesilmeyen zamlarla bu halklar adeta nefes alamaz hale getirildikleri halde, "dünyada bizim halkımız kadar uysal halk yoktur" denilerek kendileriyle bir de alay edilmektedir. Günümüz dünyasında, askeri-faşist yönetimler de içinde olmak üzere, mevcut hangi egemenlik sistemi olursa olsun, hiçbirinin artık bağımsızlık ve özgürlük bilinci, giderek mücadelesi ileri boyutlara varmış olan dünya halklarına bu denli bir pervasızlığı ve çılgınca politikaları dayatmaya güçleri yoktur. Faşist TC'nin uygulamalarının onda birini dahi sergileme gücünde olmayan Filipinler, G. Afrika, Pakistan, Bangladeş, El Salvador ve hatta Tunus'taki yönetime karşı bile devrimci-demokratik halk muhalefeti direnişini alabildiğine geliştirmiş, bu yönetimleri yıkılışın eşiğine kadar getirmiştir.

Ancak, Türkiye'de yaşanan gerçeğin bunun çok dışında olduğu açıktır. Türk sömürgeci-faşist rejimin geliştirdiği ve giderek çılgınlığa dek vardırdığı baskı ve sömürü uygulamalarına rağmen, anılmaya değer bir direnişin sergilenemediği ortadadır. Kitlelerin Türkiye'de içine sürüklendiği bu şaşkınlık ve kararsızlığın ya da onların rejimin uygulamalarına karşı duyduğu kin ve öfkenin örgütlü bir direnişe dönüştürülememesinin esas sorumlusunun onlara önderlik etme iddiasıyla ortaya çıkmış olan güçler olduğu da açıktır. Bu güçler, günümüzde üstlenmiş bulundukları sorumluluklar ve iddialarını bir kenara iterek, "Filipin demokrasisi" bile denemeyecek türden en soysuz ve en sahte bir "demokrasi" için Evren'in solunda yer almak amacıyla birbirleriyle adeta yarışmaya başlamışlardır. Rejimin sahiplerini "pişmanlık" ve "af" yasaları konusunda harekete geçiren ve umut beslemelerine yolaçan, sözkonusu "sol"un içinde bulunduğu bu durumdur. Bu "sol", askeri-faşist cuntanın halklarımıza ve onun en değerli evlatları olan devrimcilere reva gördüğü tüm ekonomik ve siyasi terör uygulamalarına rağmen, düzene yönelmek bir yana, buna karşı gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini hedef almakta, "PKK'nin eylemleri Özal'lı ya da DYP, SODEP ve DSP'li demokrasi içinde yeralmamızı engelliyor" diyecek kadar alçaklaşmaktadır.

Evet, tarihte ve günümüzde sol maskeli bir çok uzlaşmacı eğilimden sözedilebilir. Bu yönlü çabalara açık ki, ilk defa tanık olunmuyor. Ama hemen belirtmek gerekir ki, bu eğilimlerin babası sayılan Bernstein'den, tanınmış birçok yerli meşhur işbirlikçiye kadar, bunların hiçbirisi günümüzdeki tasfiyeci sol'un şefleri kadar düşmüş değildirler. Bunlar öylesine şekilsizleşmiş, öylesine ruhsuzlaşmış ve soysuzlaşmışlardır ki, bukalemun misali girdikleri ortamın rengine bürünmeleri, bunu yansıtmaları kendileri için adeta bir yaşam biçimi haline gelmiştir. Avrupa'dakiler, genel olarak Avrupalı da değil, tek tek kaldıkları ülkelerin politikalarının basit bir aracı haline gelmekte; Almanya'dakiler Hans amcalarına, İsveç'tekiler Erikson büyüklerine benzemeye çalışmaktadırlar. Gerçekleri bu olmasına rağmen bunlar, nasıl bir ajanlık yaptıklarının farkına varamayacak kadar da sefildirler. Yoldaşları zindanlarda çürür, yüzlerce insan işkence tezgahlarından geçirilir, sakatlanıp öldürülürken, bunlar, 5-10 yıldır Avrupa ya da başka yurtdışı alanlarda sağa sola postu sermiş onların ne anlama geldiğini düşünmeyecek, bunun hesabını bile yapmayacak kadar alıklaşmış ve soysuzlaşmışlardır. Mevcut durumları bu iken, bu "sol"un temsilcileri ne yaman küçük-burjuva kurnazları olduklarını, tam bir arlanmazlık örneği de olsa, sergilemekten geri durmamaktadırlar. Bugüne ve geleceğe yönelik perspektifleri, önemli oranda kurulu düzenin temsilcileri Demireller, Ecevitler ve onların çanak yalayıcıları durumundaki Söylemezoğulları, Cindoruklar, Gürkanlar, İnönüler vb. tarafından çizilen bu sözde "sol"un temsilcileri mücadele kaçkını konumlarına bakmadan; yani bütün mücadelesizliklerine rağmen, Demirelller ve Ecevitler kadar bile bir faaliyet ve varlık göstermeden, uzaktan gazel okumalarla SODEP (şimdinin SHP'si) ve DSP'yi ele geçirmenin hesaplarını yapmakta, ya da bunlar içinde yer alarak "demokrasi"nin bir çeşnisi, bir tamamlayıcısı olmaya çalışmaktadırlar. Bunlar, bu sahtekarlıklarını sadece Türkiye halkına yutturma çabasıyla kalmamakta; görülmemiş suçların işlendiği Kürdistan halkına da yansıtmaya, maletmeye çalışmaktadırlar.

Kürdistan halkı ve onun öncü örgütü bugün, Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, sağdan ve soldan adeta bir sağanak halinde yağdırılan saldırılar, engellemeler ve yoğun karşı-propaganda faaliyetleri altında sürdürmektedir. Bunda tasfiyeci sol, mücadele kaçkını hainler ve her türden işbirlikçi eğilimlerin özel bir rol oynadığını belirtmek gerekir. Bugün artık sömürgeciliğin çeşitli resmi ve gayrı-resmi basın-yayın organlarında kendilerinden açıkça bahsedilen "Genç Kemalistler Örgütü", PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine dayatılan ve işte, bu nitelikleri belirtilen "sol"dan devşirilmiş bir örgüttür. Bu örgütün başını, bir zamanlar PKK içinde yer almış hainler çekse de, ona ruh, kan ve can veren işte bu "sol"dur. Ve bu örgüt sadece PKK'ye karşı olmakla sınırlı değil; bugün devrimci demokratik hareketi her alanda temsil ettiği için esas olarak PKK'ye karşı olsa da, genelde her türlü devrimci-demokratik gelişimi engellemek ve imha etmek üzere oluşturulmuştur.

Devrimci harekete küfür temelinde yaşam arayan "sol"un varacağı noktayı en iyi bir biçimde dışa vuran bir oluşum olan "Genç Kemalistler Örgütü", bu "sol"un içinde saklı tuttuğu gerici özü anlamak konusunda ibret verici bir örnektir. Kontr-gerilla yöntemleriyle oluşturulan, Kürdistan halkına, PKK'ye ve onun şanlı direnişine musallat edilen bu örgütün, artık her alanda somutlaşmış bulunan eylemleriyle ve belgeleriyle açıkça ifade edilen, PKK'ye ve önderlik ettiği mücadeleye, direnişe yönelik değerlendirmeleri, amaçları ve tutumlarıyla tasfiyeci solun, "sol" kılıflar altında da olsa Hareketimize yönelik değerlendirme, amaç ve tutumları arasında su götürmez bir paralellik, daha da ötesi birbirini destekleyen bir ayrılık sözkonusudur. Bu gerçeği hiç kimse inkar edemez. "Genç Kemalistler Örgütü" mensupları, Şahinler-Yıldırımlar vb'lerinin Milliyet ve Tercüman'da çeşitli adlar altında tefrika edilen iddiaları, amaçları ve talimatları ile Semir-Süleyman çetesinin çeşitli yazılarda dile getirdikleri iddialar ve yaptıkları çağrılar, yine tasfiyeci sol'un her yolla yürüttüğü karşı-propaganda faaliyetlerinde öne sürdürdükleri yalan, demogoji ve çarpıtmalar adeta aynı merkezden çıkmış ve aynı kişi tarafından kaleme alınmış gibidir. Bu artık hem PKK, hem Kürdistan ve Türkiye halkları ve hem de namuslu ve onurlu her yurtsever, demokrat ve devrimci tarafından son derece anlaşılır bir husustur; tarihi ve güncel dayanakları olan, bilinen bir geçmişe sahip bir olumsuzluk ve hatta sürekli kanayan bir yara da olsa, artık tarafımızdan tanınan bir gerçekliktir. Günümüzde yaşananlar tarihtekini, tarihte yaşananlar günümüzde yaşananları hem tanımlar ve hem de tamamlar niteliktedir. 1900'lerin başlarında Abdulhamit politikasını devralan İttihat-Terakki'nin örgüt ustası Talat Paşa'nın, bir anlamda "Hamidiye Alayları"nın günün koşullarına uyarlanması demek olan, eskinin aşiret reisleri yerine işbirlikçilik için "modern kılıklı bir Kürt" arayışı içinde olması, böyle bir kesimin oluşturulmasında pilot bölge olarak seçilen Diyarbakır'da, işbirlikçi yapıdan gelen ve başlangıçta böylesi bir temelde Kürtçülük de yapan Ziya Gökalp'in bulunması, hem kendinden önceki ve hem de sonraki benzer nitelikteki gelişmeleri önemli oranda aydınlatan bir örnektir. Ziya, arandığı gibi, işbirlikçi türde modern sayılabilecek, yine bu türde aydın denebilecek biridir. Ve ruhu İdris-i Bitlisi'ye taş çıkartacak kadar böylesi bir işe uygundur. İttihat-Terakki aradığı tipe ulaşınca onu, "Kürtçü" geçmişine bakmadan ya da bunun inkarı temelinde daha öldürücü sonuçlara ulaşabilmek için, "Türkçülüğün" ideologu yapar. Hatta daha ileri bir deyimle tanımlamak gerekirse, ona "Türk milliyetçiliğinin babası" rolünü oynatır ve böylece Ziya kendisine uzanan İttihat-Terakki'nin elini tutmakla silik bir Kürtçülükten azgın şoven bir Türkçülüğe bilinen geçişini yapmış olur. İttihat-Terakki'nin Ziya Gökalp'ın şahsında ne yaman bir oyun oynadığı açıktır. Bu kişilikte Kürtlük, en alçak bir biçimde inkar edilirken, Türklüğe en iyi biçimde hizmet sunabilecek bir tip yaratılarak adeta bir taşla iki kuş vurulmak istenmiştir.

İşte bu rol, şimdi Şahinlere oynattırılmaya çalışılmaktadır. Aşağıda uzun bir alıntıya da olsa sunduğumuz, başını Şahin Dönmez'in çektiği "Genç Kemalistler " güruhunun 7. Kolordu Komutanlığına gönderdikleri itirafnamesinin içeriği, bunların Ziya Gökalpler ve İdris-i Bitlisileri bile geride bırakacak kadar lanetli ve tehlikeli olduklarını gözler önüne sermektedir. Yurtsever halkımız ve PKK'nin direnen önder kadro ve savaşçıları için tam bir mezbahaneye çevrilen Diyarbakır zindanlarını "okul", bunun sorumlularını ise "okul müdürleri" diye nitelendiren bu alçaklar güruhu, yapılarını, mücadele karşısındaki konumlarını, amaç, niyet ve istemlerini şöyle ortaya koymaktadırlar:

"7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Okul Müdürlüğüne

Diyarbakır

Değerli Komutanlarımıza;

Malumunuz olduğu gibi, halen 7. Kolordu Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Okulundaki 34. koğuşta öğrenci bulunmaktayız...

...PKK'nin Doğu ve Güney-Doğu Anadolu'da, Kürdistan ve Kürt milletinin varlığına ilişkin tesbitine gelince, her ne kadar geçmiş tarihimizde Türkiye'yi parçalamak ve güçsüz duruma düşürmek isteyen dış güçler, gerçeğe aykırı ve haklı temele dayanmayan isyanlarla böyle bir sorunu diretmek istemişlerse de, bizzat bu bölge halkından ve devletten gereken cevabı aldılar. TC sınırları içinde yaşayan ve vadandaşlık bağları olan tüm fertler, Anadolu'da büyük uygarlıklar kuran ve günümüze dek gelişen Türk ulusal değer yargıları içinde bütünleşmiş ve kaynaşmış, bir Türk milleti gerçeği yaratılmıştır.

12 Eylül yönetiminin, gerek ülke genelinde, gerekse tutukevlerinde bulunan insanların yaşamlarına belli bir düzen verme gayretlerinde iyi niyetli bir düşüncenin içinde olduğunun bilincindeyiz. Bizi, şu anda burada yöneten komutanlarımız düşünce ve davranışlarıyla tam bir ATATÜRK'çü öğretmendirler. Başından beri tüm gayretlerinin temelinde, kaybedilmiş gözü ile bakılan biz gençleri yeniden topluma kazandırmanın amaçlanmakta olduğunun bilincindeyiz. Geçte olsa, amaçlanan bu hedef doğrultusunda kendimizi geçmiş düşüncelerden arındırmış bir yaşam ve düşünce içine girmiş bulunmaktayız. Belirlediğiniz problem ve sorunların kaynağının Kürt sorunu şeklinde ileri sürülen bir temelden kaynaklanmadığını belirtmek isteriz.

Avrupa ülkelerinin ve refaha ulaşmış diğer ülkelerin bugünkü refaha, 18. yy'dan itibaren başlattıkları mücadele sonucu vardıklarını belirtmekte yarar var. Oysa Türkiye çağdaş uygarlık düzeyine ulaşma mücadelesine her ne kadar 19. yy'ın sonlarında başladıysa da başarılı olmadı. Ancak ATATÜRK'ün önderliğinde Türk milleti kanı ve canı pahasına girmiş olduğu ve zaferle sonuçlandırdığı kurtuluş savaşı ile çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmanın yolunu açtı. ATATÜRK ilke ve inkilapları ışığında ekonomik, sosyal ve kültürel alanlarda az zamanda büyük işler başarıldı. Fakat bugün Türkiye'nin Avrupa ülkelerinin ulaştığı refah düzeyine kısa zamanda kavuşması mümkün değildir. Türkiye'nin bugün gelişmekte olan bir ülkenin sancılarını çekmekte olması doğaldır. Bu vesile ile ülkemizin ekonomik, kültürel ve sosyal sorunlarının Avrupa ülkelerine kıyasla ileri bir düzeyde olması doğal ve kaçınılmazdır. Ülkemizde, belirttiğimiz, varolan bu tip sorunların asıl nedeni Türkiye Cumhuriyetinin genç oluşudur. Avrupa ülkelerinden hemen hemen bin asır sonra çağdaş uygarlık düzeyine ulaşma sürecine giren Türkiye'nin içinde bulunduğu sıkıntıları başka yönlere kaydırmak, ard niyetli saptırmanın bir ifadesidir. Kısa bir zaman içerisinde yokluktan varlığa, refaha ve çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmada önemli mesafeler katedilmiştir. Belirttiğimiz sorun ve problemlerin, ATATÜRK ilke ve inkılapları ışığında hareket edildiği müddetçe üstesinden gelineceğine inanıyoruz. Büyük önder ATATÜRK, çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmada aydınların ve gençliğin rolünü özet olarak gençliğe hitabesinde dile getirmiştir. ATATÜRK, gençliğin izlemesi gereken yolu çok iyi bir şekilde açıklamıştır. Tüm aydınların ve gençliğin ATATÜRK ilkeleri ve inkilapları öğretisi doğrultusunda tek vücut gibi hareket etmeleri halinde, bugün ülkemizde karşılaşılan sorunların üstesinden gelineceğine ve çağdaş uygarlık düzeyine ulaşılacağına inanıyoruz. Ancak böyle hareket

ederek güçlü olabilir ve tezgahlanan karanlık oyunları boşa çıkarabiliriz. Gençlik ve aydınlar çeşitli aşırı kamplara bölündüğü müddetçe toplum düzeninde huzur ve güvene ulaşmak mümkün değildir. Barışın, başarının, mutluluğun, kardeşliğin, huzur ve güvenin temeli milli birlik ve beraberlikte yatmaktadır. Bizler elele verdikçe Türk milletinin yenemeyeceği güçlük yoktur ve olamaz da. ATATÜRK'çü düşüncenin doğrultusunda geçmişimizi değerlendirdik. Ve geçmişin ibret verici yanlışlık ve hatalarını gördük. Geçmişte yaptıklarımızdan pişmanlık duyuyoruz. Bizlerde belirginleşen bu düşünce ile gerek okuldaki yaşamımızda gerekse adalet önünde tüm samimiyet ve dürüstlüğümüzü göstermekteyiz. Bu tavrımızı sürdürmede kararlı ve son derece inançlıyız. Dileğimiz, gerek tutukevlerinde bulunan ve gerekse tüm ülke gençliği ile aydınlarının ATATÜRK ilke ve inkılaplarına candan bağlı olarak doğru yolda ilerlemesidir.

Doğru yolda olduğumuza ve önemli adımlar attığımıza inanmaktayız. Ancak malumunuz olduğu gibi, çeşitli nedenlerden ötürü düne kadar tam anlamı ile verimli olamamaktaydık. Bundan böyle hayatımız boyunca daha verimli olmamız için gereken azim ve gayretlerimizi temel almakla birlikte siz değerli yöneticilerimizin daha yakın ilgilerini arzulamaktayız. Siz değerli yöneticilerimizin yakın ilgilerinin bizleri tutmuş olduğumuz doğru yolda daha da ileri ve daha yararlı bir düzeye ulaştıracağına inanmaktayız. Bu yazının kaleme alınmasında hiçbir maddi ve manevi baskı sözkonusu değildir. Bu açıklamayı kendi özgür irademizle, tüm samimiyet ve dürüstlüğümüzle yaptığımızı bildirir, şükranlarımızı sunarken, gereğinin yapılmasını saygılarımızla arz ederiz.

Yazımızı şu sözlerle noktalamak istiyoruz: Ne Mutlu Türküm Diyene. Her Şey Türkiye'm İçin."

(K.K.K. yayınları-Türkiye'de Yıkıcı ve Bölücü Faaliyetler. Yayın No: 1 Syf: 158-159-160)

Bu ihanet ve uşaklık belgesinin dile getirdikleri konusunda çok şey söylenebilir. Ama ana fikir tektir: "Türk Devleti nasıl güçlenir?"

Peki bu hesabı yapanlar sadece içerdekiler mi? Hayır! Başta "Sol Birlik" olmak üzere, binbir suratlı da olsa bu konuda aynı telden çalan sözde sol da bunun derin endişesi, hesabı ve gayreti içindedir. "Sol Birlik" yazılarında açıkça, 800 yıldır zayıflayan Türk devletinin nasıl ve hangi demokrasi ile güçlendirilebileceğinin çarelerini ortaya koymakta, bu konuda düzenin mevcut sahiplerine akıl vermeye çalışmaktadır. Kısaca "Türklük" kurtarılmak istenmektedir. Halkımızın yürüttüğü meşruiyet savaşına karşı bunlar böyle bir savaşla karşılık vermektedirler. Ve bu savaş, bunu yüklenmiş olanlarca hangi sıfatlar altında olursa olsun, çok açık olarak sürdürülmektedir. Şahin döneği bu amaçla kontr-gerilla ile ortak olarak örgütler kurmakta, çağrı üzerine çağrı yayınlamaktadır. Yıldırım vb. hainler buna tüm ailesiyle birlikte katılmaktadır. Sömürgeci-faşist yöneticilerce her yola başvurularak, bu çetenin PKK'nin merkezinden oldukları yolunda reklamları yapılmakta, böylece bunlara inandırıcılık ve çekicilik kazandırılarak safları genişletilmeye çalışılmaktadır. "Pişmanlık yasası" ve "af" vaadleri ile dışardaki sözde sol'u da içine alarak genişletilmeye çalışılan bir cepheyle devrimci-UKH'mize karşı kalıcı başarılar elde edilebileceği umudedilmektedir. İşte son dönemlerde gerek içerde ve gerekse dışarda, Partimize karşı yeniden tırmandırılan birleşik saldırı, komplo, karalama ve cinayetlerin anlamı da burada yatmaktadır. Bütün bunlara reva görülen PKK'nin ve yurtsever Kürdistan halkının tek suçunun teslimiyeti reddederek direnmek olduğu son derece açıktır.

Bugün bu gerçeğin ortadan kaldırılması için yukarıda sayılanlarla yetinilmemekte, eşi görülmemiş çılgınca bir çabayla dağlarda, Avrupa'da ve uzanabildikleri her yerde Partiyi ele geçirme ve dağıtma çabası yürütmektedirler. Buna öncülük eden güçlerin sadece ünü bilinen teslimiyetçiler oldukları düşünülmemelidir. Günümüzde bu konuda en belirleyici rolü oynayanlar, daha düne kadar direnişin adını ağızlarından düşürmeyen, bunda son derece iddialı görünenlerdir. Bunda, günümüzde Dev-Yol adına hareket edenler ve şimdilerde kendilerine "Hamburg Devrimci-İşçi" sıfatını takanların daha da özel bir rol oynadıklarını belirtmek gerekir. Bu eğilimin başındaki yeni Almancı Küçük Enver'le, henüz direniş hazırlıklarının sürdürüldüğü aşamalarda çeşitli görüşmeler yapan PKK, direnişe sahip çıkmaları ve bunu Türkiye koşullarında geliştirmek istemeleri halinde kendilerine her alanda destek olunacağını ifade etmiş ve bu alanda olağanüstü fedakarlık örnekleri de sergileyerek en yüce enternasyonalist bir ruhla devrimci tutumu ortaya koymuştur. Ancak bütün bunlara rağmen, küçük Enver büyük Enver'den daha azgın bir şoven olduğunu ortaya koymakta gecikmemiştir. Kendisine sunulan tüm destek ve olanaklara rağmen, ne Türkiye Devriminin geliştirilmesi, ne tutuklu yoldaşları, ne de Terzi Fikri gibi işkencelere ve ölümlere mahkum edilenler onu fazla ilgilendirmiş, bu şoven güruh tüm dikkat ve gayretini Kürdistan'da gelişmekte olan ve gelişecek devrimci-direnişin nasıl ve hangi yolla engelleneceği, giderek tasfiye edilebileceği noktasında yoğunlaştırmıştır. O, bütün gücüyle rejimi ve onun uygulamalarını bir yana bırakarak; olmadık şarlatanlıklarla bunu unutturmaya çalışarak kendisini "pişmanlık yasası"nın propagandasına verdi. İddiasına göre, eğer PKK düşmana karşı direnişe yönelmese ve onlardan habersiz bu işleri yapmasaydı idamlar önlenebilirdi. Bunun kaynağı ve güvencesi ise, belirttiklerine göre, adı kendilerinde saklı bir kısım general amcalarıdır. Evet, sözde de olsa "sol" adına utanç verici olan bu alçakça çabaların sahipleri, bu ihaneti gerçekleştirmeyi pervasızca bir biçimde kafalarına koymuş, İttihat-Terakki'nin günümüzdeki bir karikatürü olarak biri Enver, biri Cemal, biri de kendi dışında herkesi yakalatmış ya da heder etmiş, meşhur örgütçüleri Talat olmak üzere bir çete oluşturup, kendilerini devrimci-demokratik harekete alenen dayatmışlardır. Dayatmaları PKK tarafından reddedilen bunlar, şimdilerde bu mesleklerini sırtlarını Hans amcalarına dayatarak sürdürmek istemektedirler. İhanetleri, meşhur aşkları, alavere-dalavereleri ile Semir kulu ve Seher kızına yürü demeleri, bu konuda çılgınca bir şakşakçılık yapmaları bundandır. Bunlar kendilerini bu oyuna öylesine kaptırmışlardır ki, küçük Enver daha oyunun başındayken açık mektuplar yazarak, "Semir'e yönelecek hareketin Türkiye sol'una yönelmiş sayılacağı" tehdidinde bulunmuş, ulu orta naralar atmıştır. Ama küçük Enver bununla, selefiyle sadece azgın şoven bir ruh ve kör bir saldırganlık noktasında değil, hepsapsızlık ve aklı kısalıkta da şaşırtıcı benzerlikler taşıdığını ortaya koymuştur. Oynadığı oyunun sonuçlarını başından kestiremeyen bu berbat şövalye şimdi kimi istihbarat sorumlusu gazeteciler ardına gizlenerek, karıştırdığı haltın içinden çıkmak için Hans amcasını yardıma çağırmakta ve yurtsever Kürdistan halkının gazabından kurtulmak için eğer mümkün olsa buharlaşmaya çalışacak gibi telaşlı bir hal sergilemektedir.

Şahin'in, Yıldırım'ın, Semir'in, Seher'in ve Süleyman'ın neyi temsil ettiği, bu sözde Türkiye sol'u için gerçekten anlaşılamayacak, teşhir edilemeyecek ve kavranamayacak bir olgu mudur? Eğer onun mayasında bir nebze bile olsa ilericilik, yurtseverlik, demokratlık ve devrimcilik varsa, bunlara sıkılan kurşunları kendilerine sıkılmış sayabilirler mi? Eğer böyle sayıyorlarsa, bu bizzat kendi ağızlarından, sömürgeci-faşist cuntanın en iğrenç uşakları ve işbirlikçileri olduklarının itirafı değil mi? Bu hainleri kurtarmak ve meşru göstermek için yürütülen çabalar, oluşturulan ittifaklar Kürdistan Ulusal Direnişine karşı tezgahlanmış en hain tasfiyeci kundakçılık değil midir? Bu temelde sürdürülen bildiri furyasına ne ad verilmeli? Bunlar, Semir'in hareketi dedikleri ve artık onlarca belgeyle niteliğini ortaya koymuş olan bu, "Yaşasın Yüce Türk Egemenliği, Yaşasın Kemalizmin Günümüzdeki Şahlanışı" hareketini can bedeli savunmalarını neyle izah edecek, nasıl meşru gösterecekler dir? Bu konuda bocaladıklarını, durumu yeterince kavrayamadıklarını söyleyemezler. Semir, Seher ve Süleyman çetesi, giderek artan bir berraklıkla, Şahin-Yıldırım çetesinin nasıl sadık hizmetkarı olduğunu bizzat kendi belgeleriyle ortaya koymaktadır. Gözü kara bir PKK düşmanı olmayan herhangi birinin Şahin ve Yıldırım'ın Türk basınında yayınlanan sözleriyle Semir ve Süleyman'ın yazdıkları yazıları karşılaştırarak, bunların sadece ruhta değil, daha çok da pratik planda PKK yıkıcılığı için yıllarca nasıl elele çalıştıklarını tespit etmesi hiç de zor değildir; ve yine bu çabaların arkasındaki esas gücün faşist Türk sömürgeciliği olduğunu görmesi de. Herkesin elinde artık yeterince belge vardır. "Silahlı Robotlar" dizisinin "kahramanları", PKK'yi anlatırken amaçlarını ve faaliyetlerini şöyle dile getiriyorlardı:

"PKK'nin politik tavrı sıradan bir örgütten farklıdır. Mafyavaridir. Örgütlenme anlayışı ise uluslararası terör örgütlerinin özel şartlardaki en katı ve en çirkin yanlarını bağrında somutlaştırmıştır. Eylem anlayışının boyutlarını tesbit edebilmek için insan güçlük çekmektedir. Katledilen insanlar arasında çocuk-yaşlı, kadın-erkek, sağcı-solcu, ağa-ırgat, patron-işçi gibi saymakla bitmeyecek insanlar vardır ve PKK bunların ötesinde artık kullanamayacağına inandığı militanlarını kendisi öldürmüştür.

"...örgütün başka bir talimatında şöyle bir cümle vardı: 'Amacımız toplumsal bir kargaşa ortamı yaratmaktır. Onun için sürekli eylem yapılmalıdır, hedef önemli değildir.' Başka bir talimatta da küçük-burjuva örgütlerine -DDKD ve KUK gibi- yaşam hakkı tanımamalıyız. Bunları rastladığımız yerde imha etmeliyiz deniliyordu. PKK çeşitli yerlerden militan devşirirken, onların maceracı duygularını körükleyerek kandırıyor. Pençesine düşürdüklerine ölümden başka seçenek tanımıyor. Ayrılmak isteyenleri vuruyor, kalanları ise zaten ölüme sürüyor."

"Berlingskè Sondag" gazetesinin yazdığına göre "İsveç gizli polisine, Kürt zorbalarına karşı mücadelede hayatını ortaya koyarak yardımda bulunan SÄPO'nun değerli konuğu" Süleyman da *"PKK katliamcıdır", "PKK işkencecidir", "PKK yok olmaya mahkumdur"* diyor. Tilki kardeşler vd. ortakları gibi o da şöyle diyor. *"PKK bugün tam bir dağılma ve parçalanma süreci yaşamaktadır, devrimci muhalefete çılgınca saldırmasının nedeni de budur... Ama PKK sadece kendilerinden ayrılanlara karşı değil, genel olarak yurtsever-devrimci partilere, örgüt ve gruplara karşı da aynı saldırgan tutum içindedir... PKK'nin halkımıza yöneliminde egemen olan yan da terör kasırgası estirmek olmuştur. Tek suçları bu katil örgütten yana çıkmamak olan, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu Kürdistanlı yurtseverler hunharca katledilmiştir. Buna ilişkin olarak aldıkları kararları da şöyle formüle etmişlerdir: 1- Halktan zorla para ve erzak toplama, vermek istemeyenleri de yerine göre ölümle cezalandırmak vb. 2- Her köyde bir adam vurarak şiddet temelinde gelişme sağlamak. 3- Köylüler üzerinde terör estirerek zoraki PKK'den yana tavır almaya zorlama. 4- Diğer devrimci hareketlerden faaliyet içinde bulundukları yerde anında imha etme... Kürdistan'da belli aralıklarla asker vurarak gerçek kimliğini gizlemeye çalışmakta, sanki orduyla kıyasıya bir mücadele içindeymiş gibi bir görünüm yaratmak istemektedir... Kongre'ye yakın bir sürede merkezin bazı üyeleri de dahil, geçmişte önemli görevler almış kadroların önemli bir kesimi ayak oyunlarıyla G. Kürdistan'a gönderilirler...."*

Evet bunlar da Süleyman imzası ile piyasaya sürülenler. Aynı iddialar, bir fabrika imalatı benzerliği ile kendisine çeşitli "sol" sıfatlar takmaktan geri durmayan bir kısım güçlerce de bir bildiri furyası halinde ileri sürülmeye devam edilmektedir.

Açıkça ortaya koydukları gibi, içinde yaşadığımız yıllar, bunlar için, bırakalım direnme, direnmenin mutlaka tasfiye edilmesi gereken yıllardır. İşte sahte sol bu noktada provakasyon çetesi ile fikir birliği içindedir. Çünkü bunlara göre de 1985'ler direnme değil, aksine geriye çekiliş yıllarıdır. Bunlara göre şimdi yapılması gereken yeni demokrasi ve sosyalizm anlayışlarına ulaşabilmek için kıyasıya tartışmaktır. Bunun için de her şeyden önce geçmişte Türkiye devrimci solunun yarattığı direniş, terörizm diye lanetlenmelidir. Kısaca eskiden "Aydınlık" ve "HK"lerin üstlendiği rolün şimdi Dev-Yol ve Partizan tarafından icra edilmesi sözkonusudur. Günümüzde bu iki gücün temsilcilerinin PKK'ye karşı tam bir işgüzarlıkla yürüttükleri yıpratma ve komplo faaliyetlerinin ardında böylesi bir gerçek vardır. Hangi kılıflar altına gizlenirse gizlensinler bunların çabalarının kendisini "Kemalizmin şahlanan ruhunda" açıkça ortaya koyduğunu artık herkes görebilmektedir. Bunlar, dün Semir'e, bugün Süleyman'a bu ruhla sahip çıkmışlardır. Yeni ittihatçılık bu temelde türetilmeye çalışılmaktadır.

Ama bütün hainane amaçlarına rağmen, bu çabaların hiçbiri PKK'ye "pes" ettiremeyecektir. PKK mensupları, Kürdistan halkının en

yiğit evlatlarıdır. Ve PKK, "öldü, bitti" denilen bir halkın bağrından akıllara durgunluk verecek bir direnişi yaratabilen ve bunu sadece Türk ordusunun en seçme birliklerine, onun bizzat silahlandırdığı işbirlikçilerine karşı değil, İdris-i Bitlisi'den Ziya Gökalp'e, Şahinlerden onların adı belli piyonlarına kadar tüm işbirlikçi ruh ve çabaya ve bunların her türlü türedi sol maskeli tiplerine karşı ispatlamış, bunlara karşı savaş gücünü kanıtlamış şanlı bir örgüttür. İşte bu örgüt ve onun devrimci ilkeleri ve onuru herşeyin üstünde tutan mensupları, artık Kürdistan ve Türkiye'de karanın ak, akın kara gösterilmesine müsaade etmeyecek; gerçeklerin örtbas edilmesine olanak tanımayacak; halkların devrimci savaşlarının önünü tıkamak isteyenlere aman vermeyecek; suçlu konumlarını terketmedikçe bunları affetmeyecektir. Halkların davasına zerre kadar bağlılığı olanlar bu güruhun oyunlarına alet olmamalı, sahte sıfat ve görüntülere aldanıp safdilce kullanılmalarına müsaade etmemelidirler.

SONUÇ

PKK, Tarihi Yargılama Hakkını Kullanacaktır

Günümüze dek ortaya koyduğu mücadelesi, aydınlığa çıkardığı gerçekler ve kendisine yönelik faaliyetlere karşı geliştirdiği direniş ile PKK, haksız bir dayatmayı ve gerici bir oldu bittiyi kabul etmediğini ve etmeyeceğini açıkça ilan ediyor. Peki bu PKK'nin hiçbir durumda yargılanmayı kabul etmediği anlamına mı geliyor? Hayır, PKK de yargılanabilir. Ama bunun koşulları vardır. PKK, eğer faşist diktatörlüğe ve onun hain işbirlikçilerine karşı direnmezse ya da direnmeden vazgeçerse elbetteki yargılanabilir ve yargılanmalıdır da. Kürdistan ve Türkiye halklarının devrimci-demokratik değerlerine saldırması bir yana, eğer onları canı pahasına savunmazsa yargılanabilir, faşizme karşı amansızca yürütülmesi gereken savaşta, çok büyük hatalar yapar ve bunda da kasıtlı davranırsa yargılanabilir. PKK bu anlamda, Hayri'nin çok anlamlı bir biçimde dile getirdiği gibi, *"görevini tam başarıyla yerine getiremediği için halkına karşı borçludur"* ve bu borcunu ödemek için de yargılanmaya hazırdır.

Evet, bugün dağlarda verilen mücadelede bir çok nedenden ötürü, çeşitli eksikliklerimiz ve hatalarımız var. Yine yürüttüğümüz hazırlıklarda birçok yetersizliklerimiz var. Yürüttüğümüz basın-yayın faaliyetlerinde de yerine getiremediğimiz ya da eksik getirdiğimiz bir çok görev var. Kısacası, Partimizin tarihi incelenerek, özellikle tam direnememe anlamındaki hata ve yetmezlikler tespit edilip, PKK yargılanabilir. Biz bu konuda, böylesi bir temelde varılacak her türlü değerlendirmeye ve hatta verilecek cezaya razı olduğumuzu peşinen belirtiyoruz. Eğer halkımızı, tüm yeteneklerimizi ve insanlığımızı ortaya koyarak savunmamışsak, hele bu konuda bilinçli ve ciddi kusurlarımız olmuşsa kellelerimizin uçurulmasından çekinilmemesi gerektiğini söyliyoruz. Bunun için, her türlü mahkeme kurulabilir ve her türlü yargı sistemine başvurulabilir. PKK böylesi bir yargıdan asla kaçınmamaktadır. O, özellikle de halkımızın kendisini yargılamasını istemektedir. Kürdistan halkı, PKK'nin yazdıklarına, söylediklerine ve direnişine bakmalı; hatalarını ve eksikliklerini ortaya koymalı, eğer varsa bundaki kasıt ve ihmalkarlıkların ne kadar bağışlanabilir ya da bağışlanılamaz olduğunu belirlemelidir. Böylesi bir temelde halkımızın herhangi bir ferdi de PKK'yi gerektiğinde en sert bir biçimde eleştirebilir ve her türlü yargılama hakkını ve gücünü kendisinde bulabilir.

Evet, bunu Türkiye solu da yapabilir. O, tarihten günümüze kadar ortak bir kaderi paylaştığımız ve bir çok acılı olayı birlikte yaşadığımız bir halkı temsil etme iddiasındadır. Bu halkın kendisi olduğu kadar, onun gerçekten ilerici ve devrimci evlatları da, geliştirdiği mücadele ve yaşadığı gerçeklik temelinde PKK'yi yargılayabilir ve yargılamalıdır. Onlar da, başlarındaki sultaya karşı direnme ya da direnişin hazırlanması anlamında eksikliklerimizi ve ihmalkarlıklarımızı görüp eleştirebilirler. Özellikle kendilerine ve Türkiye halkına karşı, onların çıkarlarını hesaba katmayan ya da onu Kürt halkının çıkarlarıyla birleştirmeyen bir tutumumuz varsa, gerekli incelemeyi yeterince yaptıktan sonra, her türlü yargılamaya başvurmaktan çekinmemelidirler. Eğer kendilerine iyi bir müttefik olamamışsak, nedenlerini ortaya koymalı, hele kardeşliğimizi yerine getirmemiş, hatta onlara üstünlük taslamış ve şovence yaklaşmışsak, ideolojik, politik ve eylemsel, her alanda bizden hesap sorabilmelidirler. Eğer PKK bu hesabı vermekten kaçınırsa elbetteki o, Türkiye halkı adına bizi yargılama hakkını elde etmiş olacaktır. Ama açık ki bunu, ancak Türkiye halkını içerde ve dışarda layıkıyla temsil edenler yapabilir. Biz tek tek de olsa böylelerinin var olduğuna inanıyoruz. Bunlar, sömürgeci-faşizme karşı zindanlarda ser verip sır vermeyenler, dışarda devrimci onuru her şeylerinin üzerinde tutarak koruyanlar ve devrimci direnişi geliştirmek için samimi arayışlar içerisinde olup bu konuda ellerinden gelen her şeyi dürüstçe ortaya koyanlardır. Böyleleri, içerde de dışarda da vardır. Boyun eğmeyenler, "pişmanlık yasası"nı ellerinin tersiyle itenler, Dev-Sol'da, Partizan'da ve Dev-Yol hareketinde de vardır. Evet, işte bizi yargılayabilecek olanlar ancak bunlar olabilirler ve bunu yapmalıdırlar. Bunlar, 12 Eylül faşizmine karşı ortaya koyduğumuz tutumdaki kusurları, Türkiye ve Kürdistan'da varsa işlediğimiz suçları, devrimci mücadelenin kanunlarına göre saptamalıdırlar. Devrim karşısında döneklik saptık mı? Devrimci şiddeti kullanmada, değerlere bağlı kalmada, hazırlıklarda ve taktikleri zamanında uygulamada kusurlarımız nelerdir? PKK Kürt halkının direnişini nasıl geliştiriyor ve nereye götürüyor? Türk ve Kürt halklarının ortak direnişini geliştirmek konusunda neler yapıyor, ya da yapmıyor? Bu konuda teorik ve pratik adımları nelerdir? Türk solunun bu evlatları PKK hakkındaki hükümlerini, bunları didik didik araştırma temelinde vermeli ve bunda da ısrarlı olmalıdırlar. Artık belgelenmiş olan teorik ve pratik gerçekliğimizi; 30'a yakın broşür ve kitabımızı, şimdiye dek 49 adet yayınlanmış olan gazetemizi daha bir çok dergi ve yayınımızı, hapishanelerdeki övünç duyduğumuz direnişimizi, başta Mazlum, Hayri ve Kemaller olmak üzere her birinin adı bir direniş kalesi olan şehitlerimizi, militanlarımızın Ağrı dağının doruklarından Şemdinli ve Cilo'ya, Eruh'tan Herekol ve Toroslara dek uzanan hat boyunca geliştirdikleri kahramanca eylemleri, bizi yargılama hakkına ve gücüne sahip olanlara hiçbir çabanın karartamayacağı açık belgeler olarak sunuyoruz.

PKK bir bütün olarak, doğuşundan günümüze kadar her şeyiyle yargılanmalıdır. Ve en başta önderliği olmak üzere PKK, topyekun olarak bunun sonuçlarına katlanmaya hazırdır. Bununla birlikte PKK, haklı olarak böylesi bir yargılamanın sonuçlarının halkımızın tarihine ekleyeceği onur sayfasında kendisinin belirleyici bir role sahip olduğunu söyleyecektir.

Biz bu noktada böylesi bir hükmün yaratıcısı olduğumuza, Kürdistan halkını, Türkiye halkına dostluk temelinde tarihinin en görkemli bir noktasına getirdiğimize inanıyoruz. Evet, böylesi bir iddiamız vardır ve bu iddiamızın da gözden geçirilmesini istiyoruz.

Elbetteki böylesi bir yargılamada, dikkate alınması gereken sadece bizim sunduğumuz belgeler ya da ileri sürdüğümüz iddialar değildir. Bizim dışımızda ve daha çok da bize yönelik faaliyetler biçiminde ortaya çıkmış olan belge ve olaylar da vardır. Her şeyden önce, PKK Hareketi içinde ortaya çıkan ihanet olayları ve bunların televizyon ve basında yayınlanan amaç ve iddiaları vardır. Bunların Kürdistan halkına bakış açıları, Türkiye halkı hakkındaki düşünceleri; devlete, Kemalizme, Türk tarihine ilişkin değerlendirmeleri artık mahkeme tutanakları, gazete sütunları ve TV bantlarında kayıtlıdır. Ve yine bizzat bunların kendi ağızlarından da belgelendiği gibi, dışarda kendileriyle işbirliği içinde olanlar vardır. Bunun en önünde, başını dün Semir'in, bugün ise Süleyman ve Seher'in çektiği grup olduğu ortadadır. Bu kesimlerin PKK hakkında, onun "terörist" ve "faşist" olduğundan, "yıkılması, dağıtılması" gerektiğine kadar ortak yargıları vardır. Ve bunlar sadece ortak yargılar ileri sürmekle de kalmamakta, içerde ve dışarda kontr-gerilla ve MİT'le gizli ve açık bir biçimde bu yönlü yoğun faaliyetler sürdürmektedirler. Bu yönlü çabalar, hem içerde ve hem de dışarda hergün artan bir açıklıkla ortaya konulmaktadır. Kısacası PKK tarihinde, başlangıçtan günümüze kadar, bazen sıradan bir sempatizanlıkla yetinmek isteyenlerden tutalım, Şahin, Semir, Süleyman vb.'lerinin ortaya koyduğu gibi, karşı-faaliyetlerini milisliğe dek ilerletenlerine kadar sayıları epey kabarık olan bir kesimin, kendisine karşı tavır alması sözkonusudur. Bunların amaç, iddia ve çabaları kadar, PKK'nin de bunların yaşam, direniş, teslimiyet ve çeşitli yöndeki çabalarına ilişkin değerlendirmeleri ve belgelere dayandırdığı açıklamaları vardır. Yine ayrı bir kategori olarak, çeşitli nedenlerle belli sürelerle hareketin dışında kalmış olmasına rağmen, özeleştiri yaparak güçlü direnişler sergileyenler ve hatta teslim olup PKK saflarında yeniden direnişe geçenler vardır. Gerektiğinde adil bir yargılama için bunların hepsinin dosyaları gözler önüne serilebilir. Yine böylesi bir temelde Tilki kardeşler, Mehmet Oktay vb.'lerinin Sason'da ve G. Kürdistan'da, onlarca yoldaşımızın katledilmesinde nasıl rehberlik ve milislik yaptıkları sergilenebileceği gibi, PKK'nin öldürdüğü iddia edilen kişilerin sağ mı, ölü mü oldukları, nerelerde, nasıl yaşadıkları ya da görevli bulundukları da ortaya konulabilir. Evet, bütün bunlara bakan bir halk mahkemesi kurulmalıdır, ama elbetteki bu mahkemede yargılanan sadece PKK olmamalıdır. En az PKK kadar diğer güçler ya da tarafların da kendilerinde bu mahkemede yargılanma gücünü görmeleri, böylesine inandırıcı ve onurlu bir çabayı ortaya koymaları gerekir. Herkesten önce Türkiye solu, kendisini buna aday görebilmelidir. Çünkü, Türkiye solunun tarihinde olumlu yanlar yanında haddinden fazla olumsuz yanlar da vardır.

Bugün, işlediği tüm suçlara rağmen, kendisini tek yargılayıcı güç olarak zorla dayatan Türk egemen sınıfları, elbetteki sözü edilen adil yargılamanın en baş konusu olmalıdır. Bunların başka halklara karşı "baskın basanındır" anlayışıyla "Orly katliamı davasında" Türkkaya Ataövler, Mümtaz Soysallar vb.'lerine yaptırdıkları yargılamaların içyüzü açığa çıkarıldığı gibi, tarihten günümüze kadar İslamiyet, uygarlık ve ilericilik adına, birçok halkı silip süpürmüş olmalarının da hesabını vermeleri istenmelidir. Türk egemenlerinden sorulacak hesap sadece Ermeni katliamını değil, en başta Kürtler olmak üzere diğer halklara yönelik katliamları da içermelidir. Bu anlamda sadece Hitler'in değil, Mustafa Kemal Atatürk'ün suçları da ortaya konmalıdır. Onun Mustafa Suphileri nasıl katlettiği, Çerkez Ethem'i nasıl ihanete zorladığı, Kazım Karabekir Paşa'dan Rauf Orbaylara kadar birçok silah arkadaşını nasıl tutuklattırdığı, Dersim'de, Hani'de, Diyarbakır'da ve Ağrı'da onbinlerce Kürt insanını nasıl mağaralara ve derelere doldurtup, kimini yakarak ve kimini boğdurarak öldürttüğü ortaya konulmalıdır. Günümüzde "Türk tarihinin şerefli sayfaları" olarak yutturulmaya çalışılan tarihsel gerçekler, bütün çıplaklığıyla gözler önüne serilmelidir.

Denizler başta olmak üzere, birçok devrimci ve yurtseveri yargılayıp idam eden faşist generaller ordusu da, bu zeminde acımasızca yargılanmalıdır. Bu ordunun ne olup olmadığı, onun gerici tarih, emperyalizm ve günümüzde faşizmle olan ilişkileri sergilenmelidir. Hepsinden de önde, Kenan Evren yargılanmalıdır. Başını çektiği rejimin ekonomik-sosyal politikaları ve 12 Eylül hukuku yargılanmalıdır. Onun binlerce devrimcinin ve yurtseverin kanını akıttığı işkencehaneleri gün ışığına çıkarılmalıdır.

Bugün sol adına ortaya çıkarılan ve fakat 12 Eylül rejiminin işbirlikçileri olduklarını tartışma götürmez olan sahte sol da bütün gericiliğiyle ortaya konulup yargılanmalıdır. Yeni tür bir demokrasiyi, hatta sosyalizmi temsil ettiklerini söyleyen bunların, demokrat ve sosyalist mi, yoksa demokrasi ve sosyalizmin katilleri mi oldukları ortaya konulmalıdır.

Dün sahip oldukları milyonluk örgütlere rağmen, başta Kürdistan olmak üzere herşeyi faşizme ve onun temsilcisi generaller güruhuna peşkeş çeken Ecevitler ve Demireller de yargılanmalıdır. Yine bunların günümüzdeki art niyetli çabaları, devrimci-demokratik muhalefeti sağlı ve sollu olarak kundaklama faaliyetleri bir bir ortaya dökülmelidir. Ve böylece, Türk tarihinin seçkin bir yargılanması gerçekleştirilmelidir. Bütün bunlar görmezlikten gelinerek, yargılamanın merkezine PKK'nin konulması, anlaşılır ve meşru bir şey olamaz. Bütün bu iflah olmaz güçler bir yanda durur ve bunlara hiç dokunulmazken, PKK'nin en iflah olmaz güç olarak lanse edilip yargılanmaya çalışılması kabul edilemez.

Açık ki, yargılanması gereken birçok güç vardır. Her biri kendisiyle çokça övünen Dev-Yol, Dev-Sol, Partizan, TKP, TKİP, HK adlı, kimi Çin'e, kimi Sovyetler'e, kimi Arnavutluk'a, kimi sarı Avrupalılara bağlı bu güçler de kendi hesaplarını verebilmelidirler. Örneğin; ideolojik, politik çizgilerini, bunların pratikte neler yarattıklarını, mahkemeler, dağlar ve da şehirlerdeki direnişlerini ortaya koymalıdırlar. O arkasında bu kadar sosyalist ülke olduğunu iddia eden, birçok tanınmış komünist partisiyle dost olmakla ve Jivkof'la bizzat görüşme yapmakla övünen Haydar Kutlu ve TKP'si de eylemlerini açıklamalıdırlar. İstanbul'da ne kadar işçiyi greve kaldırdıklarını, 5 yıldan beridir faşizme ne kadar eylem dayattıklarını –Demokratik Almanya'daki radyo faaliyetleri dışında ona karşı ne kadar eylem koydukları– sayıp dökmelidirler. Biz, bunlardan niçin bir silahlı direniş geliştirmediklerinin sorulmasını da bir yana bırakalım, ama kendileri hiç olmazsa bir Pakistan ve Şili muhalefeti kadar bir kitle eylemliliği yaratıp yaratmadıklarını, kaç tane sokak gösterisi yaptıklarını ortaya koymalıdırlar. Yine örneğin Dev-Yol da geçmişi ve bugünüyle, o dilinden düşürmediği faşizme karşı direniş konusunda ne durumda olduğunu açıkça gözler önüne sermelidir. Bunların bir "direniş komiteleri", silahlı mücadele anlayışları vardı. Şimdi bu konularda ne yapmaktadırlar? Dev-Yol'un silahlı mücadele anlayışı, genelde ideolojisi ve pratiği doğru muydu? Dev-Yol devrimci miydi? Günümüzde bu hareketi temsil etme iddiasında olanlar eğer bunlara olumlu cevap veriyorlarsa, o zaman son 5 yıldır bu devrimci örgütü yaşatmak ve bu doğru çizgiyi hayata geçirmek için ne kadar çaba sarfettiklerini ortaya koymalıdırlar. Evet, bunların sorgusu iyi yapılmalıdır. Bunlar kendilerini, göründüğü daha çok PKK'nin yapacağı bir sorgulamaya hazırlamaktadırlar. Hayır, PKK, kendilerinin devrimci-sosyalist adalete bağlı bir biçimde yargılanması halinde, kendileriyle herhangi bir hesabının kalmayacağını açıkça belirtmektedir. Ama bunlar da devrimci ve demokratik harekete, tüm ilerici ve devrimci güçlere ve halklarımıza, bunca zengin mirasa dayandıkları halde bırakalım yeni demokrasi ve sosyalizmi yaratmak, faşizmin işkenceden geçirip, katlettiği yoldaşlarının anılarına sahip çıkmak, acılarını hafifletmek ya da onların mücadelelerini desteklemek için neler yaptıklarının hesabını verebilmelidirler. Bunlar mertçe olmasa da bir çok şeyi sorguya tabi tuttuklarını söylediler, THKP-C, Mahir ve Dev-Yol'u eleştirdiler. Dev-İşçi bu eleştirilerine hangi sonuca vardı? Kendisi hangi mücadele anlayışını temsil ediyor? Bu doğrultuda ne kadar örgüt kurdu? Programı, stratejisi nedir? Cuntaya nasıl kök söktürüyor? Günümüzde Türkiye'de sahnelenen demokrasi oyununda hangi rolü üstlenmiştir. Ya da kendisine verilen rol nedir? "Semir öldürüldü" bildirisinde "Cunta sağdan sıkıştırıyor, PKK soldan" ifadesinde açıkça dile getirdikleri orta yolculukta kimin yedeğinde nerede bulunmaktadırlar? Düzen demokrasisi içinde yer aramanın açık itirafı olan bugünkü durumları, THKP-C'ye ihanet değil midir? Eğer bu gerçekse, o zaman kendi elleriyle oluşturdukları ne idüğü belirsiz Dev-İşçi'yi bile lüks bularak kapatan bunların, günümüzde yeniden Dev-Genç, THKP-C ve Dev-Yol geleneğine dönüş yapmaktan dem vurmaları ne anlama gelmektedir? Ve bununla neyi ve kimi aldatacaklarını ummaktadırlar? Dün herşeyi inkar edip bugün sahip çıkan bunlar, bunu kimden aldıkları hangi direktifle yapıyorlar? Yine hangi devrimcilerle oynamaktadırlar? Kısaca Dev-Yol çizgisi nerede kaldı? Bu çizgiye ihanet edenler neredediler? Bütün bunların hesabı ortaya çıkarılmalıdır.

1982'lere kadar kıpkızıl direnişlerden, gerilla üslerinden, komutanlıklardan bahseden Partizan, günümüzde nerededir? Bu üsler kimseye çaktırılmadan nasıl Avrupa'ya taşırıldı? Bunlar geriye çekilmeyi hangi zamanda ve nasıl yaptılar? İbrahim Kaypakkaya'nın "İsveç'e mi, Cezayir'e mi gideceklerini tartışacaklarına aya gitsinler" dediğini bunlar bilmiyorlar mı? Direnişe, devrimci değerlere sonuna kadar bağlı kalmış bu büyük insanın ardından yürümek böyle mi olmalıdır? O'nun anısına bağlılık bu mudur? Bu mudur TKP-ML? Gerilla komutanları neler yapıyorlar, hangi gerilla mücadelesi, şimdi nerede veriliyor? Bunların günümüzde Semir pro-

vakatörü çevresinde PKK'ye saldırmaktan başka eylemleri var mıdır? Herkesin bir hamle yapmaya çalıştığı 1985'te bunlar neden geriye çekildiler? Bununla kimin işlerini kolaylaştırdılar? Bütün bunların hesabı Partizan'dan çok, bugün ona musallat olan Avrupa'daki kaçkınlar takımından sorulmalıdır. Bugünkü gerçekleri temelinde, bunların Partizan'ın geçmiş çizgisi ve eylemliliğiyle olan ilişkisinin derecesi sorulmalıdır. Bunları herkesten önce de İbrahim Kaypakkaya'nın anısına bağlı olanlar yargılamalıdır.

Bütün bunların, elbirliğiyle "Sol Birlik" içinde ya da dışında, Kürt işbirlikçilerini aklayıp, onlara demrimci-demokrat yaftasını yapıştırmak için, bu kadar çaba harcayacaklarına, niçin korkunç sömürü ve baskı altında olan Türkiye emekçilerinin haklarını aramadıklarının, Türkiye ve Kürdistan halklarının yiğit evlatları devrimcilerine ve onların direnişlerine sahip çıkmadıklarının hesabı sorulmalıdır.

Biz, bunların yanısıra bugün azınlıkta da olsalar, Türkiye sol'unu gerçekten temsil edenlerin var olduklarına da inanıyor ve onlarla FKBDC içinde birarada bulunuyoruz. Evet, PKK'nin yargılama, suç ve ceza olgusuna yaklaşımı böyledir ve bu anlamda o böylesi bir yargılamanın takipçisidir. PKK bu temelde ülkemizde bugün suç üstüne suç işleyen cuntaya karşı bir cezalandırma hareketi yürütmektedir. O, yüzlerce evladını bu uğurda feda etti. PKK partizanları, son 6 yıldır onbinlerce kilometrelik yol katetmiş, Kürdistan'ın en yüce dağlarının doruklarından engin vadilerine kadar, her alanda bu hareket adım adım sürdürülmüştür. Bugün Kürdistan'ın gencecik delikanlı ve kızları dağlarda kelle-koltukta savaşmaktadırlar. Eğer yüce bir amaç, onur ve halka bağlılık olmazsa böylesi bir direniş geliştirilebilinir mi? PKK, Kürdistan'da uygulanan soykırımlardan, ulusal ve toplumsal varlığımıza yönelik olarak işlenen ağır suçlardan ötürü dişini tırnağına takmış hesap sormaktadır. Bu, insanlığa sıradan bir bağlılık duyulması halinde bile, kabul edilmesi gereken zorunlu bir tutumdur. Bunun tartışılacak, başka biçimlerde gösterilebilecek ve hele reddedilecek bir yanı var mıdır? 15 Ağustos atılımıyla PKK, arkasında bir barbarlık tarihi ve en gerici emperyalist mihraklar olan, tepeden tırnağa kadar şiddetle donanmış bir faşist-sömürgeci gücün halkımıza dayattığı her alandaki bir tükeniş ve imhaya karşı, onurumuzu kurtaracak bir direniş dönemi başlatmıştır. Bu gerçek, hangi soysuz amaçlarla görmezlikten gelinip inkar edilebilir?

Peki bizden istenen nedir? Türk egemenliğinin tarihte ve günümüzde işlediği suçları affetmemiz mi? Ağrı'da, Dersim'de, Zilan'da ve tüm Kürdistan'da tarih kanla, işkenceyle örülü değil midir? Onbinlerce, yüzbinlerce insanımız katledilmedi mi? Hangi halkla bu kadar oynanmış, ulusal ve toplumsal kimliği bu denli tahrip edilmiş ve bağrından bu kadar hain, işbirlikçi türetilmiştir? Bugün, tarihimizde direnenlerin temsilcileri olduğu kadar, İdris-i Bitlisiler ve Rayberlerin temsilcileri de var. Yalnızca Siirt'te 7 bin kişiye Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı savaşmak üzere silah dağıtıldığını cunta bizzat açıklıyor. O, yüzbinlerce insanımızı alçakça suçlarına bulaştırıyor, halkı, içine ittiği yoksulluktan ve karanlıktan sonuna dek yararlanıp herkesi herkese karşı kullanıyor. Hangi devletin tarihinde bu kadar suç işlenmiştir? Bir halkın, adını bile kullanmaktan çekinecek, teslimiyet ve ihaneti kurtuluş olarak görecek kadar düşürülmesine ne ad verilecektir? Peki, bu dünyanın en alçaltıcı gerçeği sineye mi çekilmelidir? Bu, ülkesinin ve halkının her türlü değerini yok pahasına satan ve faşizme mezarlık yapan hainlere özgürlük mü tanınmalıdır? Şahinlerin, Kamuran İnanların ve daha benzer birçoklarının hergün bir akrep ve yılan misali halkımızı sokmalarına göz mü yumulmalıdır? Cevap hayırsa, bunlara ne yapılmalıdır? PKK'yi yargılamaktan bahsedenlere soruyoruz; bunları ne yapacağız? Yine öbek öbek devrimci katlettiren ihbarcı soysuz takımına ne yapmalıyız? Hele PKK saflarında yuvalanıp yıllar ve yıllarca O'nu yıkmanın teori ve pratiğiyle uğraşanlara ne yapmak gerekir? Bu faaliyetleriyle onlarca devrimcinin fiziki ve manevi imhasına yolaçan Semir, Davut, Süleyman vb.'lerine ne yapılmalıdır? Bunlar ki, sadece savaş anında direnmeyip bizi arkadan hançerlemekle kalmamakta, kanlarımız üzerinde de tepinmekte; Avrupa'da, Skandinavya'da yeni yaşam, yeni sosyal ilişkiler ve yeni aşk teorileri üretmektedirler. Peki, böylesi bir ahlaksızlığa evet mi denilecektir? Bunlar hangi kültürü temsil etmektedirler? Hangi uygarlığı hedeflemektedirler? Seher vb.'lerinin kişilik, yaşam ve ilişkileriyle halkımıza dayatılmak istenen nedir? Bu halk ve onun öncüleri, bu çürümüş lumpenleri teşhis edemeyecek midir? Açık ki PKK, en başta bunlara karşı olmak üzere, halkımızın varlığına, onun direniş mücadelesine ve uğruna başkoyduğu aydınlık geleceğine kastetmek isteyen tüm güçlere karşı amansız olacak ve bunların yaptıklarını yanlarına koymayacaktır. Böyleleri geçmişte PKK'nin gözbebeği de olsalar, PKK onları safdışı etmekten çekinmeyecektir.

Evet bugün, özellikle de dünyanın en alçakça suçlarının sahibi cunta, PKK'yi kendi analarına ve babalarına kastedenlerin örgütü olarak lanse etmeye çalışmaktadır. PKK mensupları içinde anasını, babasını ve öz yakınlarını vuranların olduğu doğrudur, ama bunlar hangi ana-babalar ve hangi yakınlardır? Karşı-devrime çalışan, ona alet olmaya ısrarla devam eden, oğullarını ve kızlarını faşizme yem etmeye çalışan, onları ihbar eden, jandarmayla ardına düşen ana-babalara PKK'li devrimci ne yapmalıdır? Kaldı ki böyle ana-babalar sadece Kürdistan'da ve yine sadece PKK'lilerin yakınları olarak mı vardır? İnsanlık tarihinde çeşitli ülkelerde, yine çeşitli devrim hareketlerinde yaşanmış benzer gerçeklikler yok mudur? Castro ile kardeşlerinin savaşı, yanında yer alanları ve karşısında savaşanları ile ne anlama gelmektedir? Evet, PKK açıkça ilan ediyor. O, böylelerini cezalandırmıştır ve cezalandıracaktır.

Suç ve ceza konusunda, cuntadan sahte sola ve yine devrimci-demokrat sıfatlarla ortalıkta dolaşanlara kadar birçoklarının yapmaya çalıştığı şey, tüm güçlerini kullanarak gerçeği tersyüz edip, halkın direnme hakkını ortadan kaldırmak ve böylece hesap vermekten kurtulmaktır. Yoksa, bu konuda binbir kılıf altında sergilenen bunca ipe-sapa gelmez demogoji, komplo ve haince çaba başka ne anlama gelebilir? Bu nasıl Türkiye soludur ki TC'nin halkımıza karşı işlediği bunca suçu, yine onun Kürdistan'daki varlığının dayandığı gerçekliği görmezlikten gelerek, ona karşı gelişen haklı ulusal direnişin adını bile anmadan, kendisini Hakkari'de döğüşen "Türk askerleri ve subaylarının ilericiliğini" kanıtlamaya memur etmektedir! Herkesten önce, "Türk askerinin halk çocuğu olduğunun ve bunların nasıl olupta vurulabileceğinin" hesabını sormaya çalışmaktadır. Bu ne şoven ruh, bu ne küstahlıktır! Bu tür sahtekarlıkları artık kim yutar? Bunların anlatmak istediği, esasında, Türk askerlerinin Kürdistan'da silahlarını konuşturdukları her dönemde ilerici oldukları, buna karşılık Kürtlerin ise eğer silaha el atmaya kalkarlarsa gerici olduklarıdır. Bunlar, çarpıtmada artık o kadar arsızlaşmaya başlamışlardır ki; cuntanın başı Kenan Evren'in bağıra-çağıra, ilan ettiği milislik yasasıyla silah dağıttıklarını, bunları kime karşı örgütlendirdiklerini alenen ortaya koymuş olmasına rağmen, Haydar Kutlu, cuntanın ayıbını örtmek istercesine, bu silahların Kürtlere ve onun devrimci öncüsüne karşı değil, aynı alanlarda oturan Türk köylülerine karşı kullanılmak üzere verildiğini iddia etmektedir. Peki gerçek bu mudur? Bir Komünist Partisi sekreteri gerçekleri böyle mi tespit eder? Cuntanın Kürdistan'da uyguladığı şey, ABD'nin Vietnam'da uyguladığı en gelişmiş özel harp yöntemleri değil midir? Kendi taraftarlarınca bile artık gerçeklere bir ad koyması konusunda sıkıştırılan bu şefler daha ne kadar devekuşu politikası uygulamaya devam edeceklerdir? Burjuva basını bizzat Dersim, Ağrı, Adıyaman ve Diyarbakır'da yüzlerce eylemin yapıldığından bahsederken, bunlar niçin eylemlerin sadece Hakkari ile sınırlı, eylem yapanların da adsız Kürt yurtseverleri olduklarını söyleyecek kadar alçaklaşmaktadırlar? Artık yüzlerce kanıt ile ortaya çıkmıştır ki bunlar, TC'yi zayıf düşüren bir savaşı kabul etmemekte, bu savaşı geliştiren bir güç olduğu için PKK'yi meşru olarak görmemekte ve giderek ondan hesap sorulmasını istemektedirler. İşte bu nedenledir ki PKK, bu güçlere oyun oynamaktan vazgeçip, yürüttükleri savaşa açıkça sahip çıkmalarını, savaşı kurallarına göre oynamalarını istemektedir. Ve PKK yine açıkça belirtmektedir ki; eğer onlar herşeye rağmen buna yanaşmazlarsa, PKK onları tüm örtülerinden sıyırmayı bilecek, kaçak döğüşmelerine izin vermeyerek, kulaklarından tutup savaşta oturmaları gereken yere oturtacaktır.

Bütün bunlardan sonra, "PKK bir yargılama gücü olabilir mi, buna hakkı var mıdır" gibi bir şeyi düşünmek bile saçmadır. Başta Kürdistan halkı olmak üzere, halkların kaderinde bu kadar rol oynayan devrimci-öncü bir güç olarak, olağanüstü fedakarlıklar ve direnişler sergileyen ve bu konuda kendisini kanıtlamış olan bir gücün aynı zamanda her alanda bir yargı gücü olacağı da açıktır. O'nun bu sıfatla, belirlenen nitelikte bir yargılamayı henüz yeterince gerçekleştiremediği, bu rolünü henüz yeterince oynamadığı ortadadır. Yine PKK'nin ülkemizde hayatı yaşanmaz hale getiren, işkence ve katliamı günlük uygulamalar halinde yürüten Türk ordu birliklerine, onların örgütlediği milis teşkilatına karşı, eylem yapma özgürlüğüne sahip olup olmadığını tartışmak bile bu güruha bir hizmettir. Hiç kimse PKK'yi bundan alıkoyamaz ve yine hiç kimse devrimi durdurma gücünde olamaz. Bunu ne TKP ve yamakları, ne de sıfatı ne olursa olsun başka güçler yapabilir. Biz kendi payımıza, direnişi en görkemli biçimde geliştirme konusunda ve onu zafere götürmek için, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da tavizsiz bir biçimde üzerimize düşeni son damla kanımıza dek yerine getireceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz. Bu bizim halkımıza ve dünya halklarına karşı namus ve onur borcumuzdur. Yürüttüğümüz bu savaşa karşı, karşı tarafta -TC- başta hain işbirlikçiler olmak üzere, hertürlü aracı kullanarak, kendi savaşını yürütecektir. Ama kendilerine sol diyenler "hainlere özgürlük" şiarı atmaktan vazgeçmeli, cuntayla aynı taktik adımları paylaşmaktan uzak durmalıdırlar. Biz gerek Kürdistan'da ve gerekse Parti içinde ortaya çıkan hainleri temizlemekte kendimizi son derece özgür sayıyoruz ve saymaya devam edeceğiz. Eğer, bu ülkenin halkı ve devrimci partisi en büyük darbelere, kendi hainleri eliyle maruz kalmışsa, elbetteki bunlar, varlıklarına yönelen saldırıya karşı savunma hakkına da sahip olacaklardır.

PKK, dostunu ve düşmanını iyi tanıyan, hedeflerini doğru seçmesini bilen, suçluyla suçsuzu, azgın saldırgan ile tarafsızı, ona musallat olan ile yerinde oturmasını bileni birbirinden çok iyi ayırtedebilen bir örgüttür. Bu Parti, başlangıçta durumları ne kadar vahim de olsa eğer olanak varsa bu hainlerin gerçeği görüp, doğru yolu tutmaları ve düzelmeleri için çok sabırlı davranmış, elinden gelen herşeyi yapmıştır. Adından çokça sözedilen Ali Dursun adındaki unsurun durumu buna en açık örnektir. PKK bu unsuru TC cellatlarının pençesinden kurtarmak için 8 evladını feda etmiş, sırtlarda taşıyarak sınırlar aştırmış, esasta sağlığı için Avrupa'ya ulaştırmıştır. Ama O'nun bütün bu fedakarlıklarına bu unsur, tam bir döneklikle karşılık verip İsveç'te yaşama yolunu tutturduğu halde, PKK onun bu tutumunu şiddetle eleştirip teşhir etmekle birlikte kendisi Hareketimize saldırmadığı müddetçe ona dokunmamıştır ve böyle bir düşüncesi de yoktur. Yerinde ağır durmasını bildiği müddetçe böyleleriyle bir hesabımızın olamayacağı açıktır. Böyleleri halkın mücadelesine dil uzatmamak, ona karşı yıkıcı faaliyetlerde bulunmamak koşuluyla, istedikleri cennet ya da cehennemde yaşayabilirler. Ama bunu bütün bir halkın mücadelesine, onun devrimci örgütlerine dayatamaz, herkesin yaşaması gereken olağan bir hayat tarzı olarak benimsenmesini bekleyemezler.

Sonuç olarak; PKK ortaya koyduğu bu kapsamlı yaklaşım ile herkesin ulu-orta konuşma ve davranmayı bir tarafa bırakarak, gerçekleri bu temelde ciddi bir biçimde kavramasını istemekte, özellikle tasfiyeci solun durumunu ciddi bir biçimde gözden geçirmesi gerektiğini söylemektedir. PKK, elbetteki yıllarca emek verdiği en değerli evlatlarını boş şeylerle uğraştırmak istemiyor. O'nun önüne koyduğu ve yapılmasını istediği şey, devrimcilerin intikamlarının alınması; Türkiye ve Kürdistan halklarına saldırıların önlenmesi; devrimci direnişin geliştirilmesi; halkların bağımsızlık ve özgürlük davalarının zafere ulaştırılmasıdır. Ama çok iyi bilinmelidir ki; bunu engellemek isteyen güçler ve hem de sol maskeli güçler vardır. Hiç kimse böyle şeylerin olmadığını söyleyemez. 12 Eylül faşizmiyle uzlaşmanın en açık yolu olan, Özal demokrasisinde kendisine yer edinme çabalarına ne ad verilmeli? Devrimci-demokratik hareketin gelişimine ve yine Dev-Yol, TKP-ML vb. örgütlerin devrimci özlerine saldırı niye? Cuntaya karşı en ufak bir direnme geliştirmeden, halk saflarında olmak ne anlama gelir?

Biz, Türkiye sol'una karşı tutumumuzu, sunmak istediğimiz desteği onları sadece eleştirmek ya da gerçeklerini ortaya koymak ile sınırlı tutmadık. Pratiğimiz, Türkiye'nin ilerici, demokrat ve sosyalist muhalefetine karşı daima saygılı kaldığımızı ve onun gelişimine katkıda bulunabilmek için, elimizdeki tüm olanakları sergilediğimizi ortaya koymaktadır. PKK, Türkiye halkı ve devriminin çıkarlarını savunmakta son derece onurlu bir yere sahiptir. Ve O, bunu onların azgın düşmanı cuntaya karşı sergilediği devrimci direnişle kanıtladığı inancındadır. Bunun takdiri ise Türkiye halkı ve devrimcilerine düşer. Biz onların bu konuda, hainleri ve direnişçileri birbirinden ayıran değerlendirmelerini ortaya koymakta gecikmemeleri gerektiğini söylüyoruz.

Halkımıza gelince, biz ortak yaşamımız içinde olduğu kadar, daha birçok noktada açığa çıkmış eğilimiyle onun, istenen yargılamayı yapan, bunu günümüzde ortaya koymayı başaran tek güç olduğunu görüyoruz. Gelişmeler bunu herkesin görebileceği kadar açıkça ortaya koymaktadır. Evet, görülmemiş işkence ve baskılara rağmen O, yargısını ortaya koymaktan çekinmemiş, öncü Partisi etrafında birleşmiştir. Dünyanın en azgın ordusu bu Partiye saldırırken, halkımız onu korumuş, herşeyini ortaya koyarak onu desteklemiştir. Bu, yüzlerce örnekle kanıtlanmıştır. O, bu destek ve katılımını, sadece öncü örgütü aleyhine yürütülen bunca alçakça ve karşı-propaganda ve faaliyete, kulaklarını tıkayıp sırtını dönerek değil, ona hertürlü maddi ve manevi desteği sunmaktan, oğullarının ve kızlarının ellerinden tutup Partiye bizzat armağan etmeye kadar birçok soylu davranışıyla ortaya koyuyor. Gerçekten de bugün halkımız bilinçle, istekle ve coşkuyla kendi tarihinde benzeri görülmemiş bir biçimde yetişkin evlatlarının hemen bir çoğunun yani her aile en az birkaç evladını direnişe adayacak bir düzeye gelmiştir. İşte halkın öz örgütü olma buna denir. PKK bunun anlamını ve değerini iyi bilmektedir. Bu nedenle de O, devrimci direniş temelinde yarattığı değerlere ve bu direnişin kendisine bağlı kalma konusunda son derece duyarlıdır. O, bu temelde Mustafa SUPHİ'lerden başlayarak, Denizler ve Mahirlere, oradan da zindan şehitlerine ve dışardaki onlarca direnişçi kahramana kadar dökülen kanların her damlasının hesabını soran ve bunu sahiplerine, TC ve uşaklarına bir bir ödettiren bir Partidir. Diyarbakır'da ve her tarafta yargılanan sadece devrimciler olmadı. Buralarda sömürgeci faşizm, tarihinin en amansız yargılamasına tabi tutuldu ve bu yargılama halen adım adım sürdürülüyor.

PKK, halkımıza, onun ulusal ve toplumsal değerlerine ve onu temsil eden soylu kişiliklere karşı işlenen suçları cezasız bırakmamakta kararlıdır. O, hain işbirlikçileri affetmeyecektir. Bu, bugün ortaya çıkmış bir şey de değildir. O, PKK'nin programında, stratejisinde ve pratik hazırlıklarında ifadesini bulan en soylu bir gerçeğidir. PKK, bu konuda yürüttüğü kararlı mücadele ile sadece kararlarını hayata geçirmekle kalmamakta, başta Mazlum, Kemal ve Hayri olmak üzere, devrimcilerin vasiyetini yerine getirdiğine inanmaktadır. O, bu vasiyetlere sonuna kadar bağlı kalacak ve gereğini yerine getirmek için, kendisine neye mal olursa olsun, elinden gelen her şeyi yapacaktır. Partimiz önderleriyle ve tüm gerçek militanlarıyla, halkımıza karşı suç işleyen ve suç işleme azminde olan tüm gizli ve açık güçlere karşı bundan sonra da direnişi alabildiğine derinleştirecek, bunu insanlık onuruna, ideolojisi ve stratejisine bağlılığın bir gereği olarak görecektir. Bu konuda diğer tüm alanlarda olduğu gibi temelde öz gücüne dayanacak ve halkına güvenecektir.

Bu temelde, başta Kürdistan ve Türkiye halkları olmak üzere ve onların gerçek temsilcileri devrimciler olmak üzere tüm ilericileri, yurtseverleri, demokratları ve insanlık onuruna düşkün herkesi; komünizm, demokrasi, halk ve insanlık düşmanı faşist-Türk sömürgeciliğine ve onun her türden işbirlikçilerine karşı devrim için ayağa kalkmaya ve bunların işlediği tüm suçların hesabını sormaya çağırıyoruz.

BİTTİ

EMPERYALİZMİN ÖZEL SAVAŞI ve TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ SAVAŞIN NİTELİĞİ ÜZERİNE

III. BÖLÜM

KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARP

SAYI 49'DAN DEVAM

B-)FAŞİZME KARŞI DİRENİŞTE "ÖZEL SAVAŞ", SOL'DA TASFİYECİLİK VE REFORMİZMİN GERİCİLEŞMESİ

Geçmişten buyana KUKM'ne karşı yürütülen "özel savaş"ın en önemli halkalarından birisini "sol" maske ile ortaya çıkan sosyal-şovenizm ile "ulusal kurtuluşçu" maskeyle boyveren küçük-burjuva reformizminin temsilcileri oluşturmaktadır. Objektif olarak karşı-devrime alet olan ve onun PKK'yi ezme ve tasfiye etme planlarının bir uzantısı haline gelen bu güçlerin yürüttükleri olumsuz saldırı ve karalamaların altında esas olarak kendilerine yol gösteren düşüncelerin kaynaklandığı temel yatmaktadır. Onlarca yıldır Türkiye Devrimci Demokratik Hareketinin gelişmesi önünde engel teşkil eden ve bu güçlerin KUKM ile, sağlam temellerde birlik oluşturmasının önüne geçen bu temel, Kemalizm ideolojisidir. Esas olarak gıdasını Kemalizmden alan Türkiyeli sol çevreler bir türlü devletin temellerine yönelme gücünü gösteremez ve bu nedenle de Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük istemini destekleyemezken; Kürt küçük-burjuva reformistleri de tam kopuşu sağlayamadıkları bu sömürgeci devletin kanatları altında bir takım kırıntılar elde etme savaşımı yürütmüş ve bağımsızlık isteminin karşısına en gerici bir tarzda dikilmişlerdir. Türk sömürgecileri ile mücadelenin boyutlandığı bugün, sözkonusu güçlerin gerçek yüzleri daha açık ortaya çıkmış ve devrimci mücadeleye yönelttikleri saldırılar çeşitli yöntemlerle ve boyutlanarak sürdürülmeye başlanmıştır.

Sosyal-şoven örgütler ile Kürt küçük-burjuva reformist örgütlerinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine yönelik saldırılarının tarihi, bu hareketin tarihi kadar eskidir. Kısacası, ulusal kurtuluşçu düşüncenin doğuşu ile birlikte bu güçlerin saldırıları da başlamıştır. Bir grup olarak ortaya çıkıldığı başlangıç dönemlerinde bu düşünceyi o grup şahsında tecrit etme ve giderek ezme faaliyetine girişilmiştir. Sosyal-şoven Türkiyeli örgütler bu gelişmeyi muhatap almaz ve onun yayılma çabalarını çeşitli oyunlarla engellerken, Kürt küçük-burjuva reformistleri de gruba kendi kendisini tasfiye edip kendilerine katılmasını önermiştir. Her iki anlayış da yeni doğmakta olan düşüncenin kendi temellerini sarsacağına başlangıçta pek ihtimal vermemiş de olsalar, giderek ortaya çıkan gelişmeler kendilerini tedirgin etmeye ve saldırılarını yoğunlaştırmalarına yetmiştir.

İlk dönemlerde Kürdistan'ın ve Kürt halkının varlığını reddederek onlar adına yola çıkan bu hareketi meşru görmeme gibi bir tutum içinde olan sosyal-şoven güçler, giderek çeşitli karalama ve iftira kampanyalarına girişmiş, nihayet bu saldırılarını silahlı saldırılar düzeyine çıkarmışlardır. KUKM'nin ilk şehidi, "Halkın Kurtuluşu" adındaki sosyal-şoven örgütün Dersim'de katlettiği Aydın GÜL yoldaş olmuştur. Bu olay, gelişen mücadelenin devletin resmi güçlerinden daha da yoğun olarak onun maskeli uzantılarının saldırılarıyla uğraşmak zorunda kalacağının, Kürdistan sorunu karşısında "sol" adına yola çıktıklarını iddia edeп bu güçlerin, kendi burjuvalarından daha az olmayan bir bağnazlıkla hareket edeceklerinin tipik bir örneğiydi. Nitekim ulusal kurtuluş düşüncesi kitleleri sarıp maddi bir güce dönüştükçe yoğunlaşan sömürgeci saldırılara paralel olarak bu güçlerin saldırılarında da tırmanma gözlendi. Partinin kuruluşu ardından örgütlenme faaliyetlerini boşa çıkarmak amacıyla ilan edilen sıkıyönetim döneminde Kürdistan'ın birçok ilinde "HK", "DHB" gibi örgütler silahlı saldırılarla onlarca Parti kadro ve sempatizanını katlettiler. Bu silahlı saldırılarla birlikte daha geniş çevrelerin katıldığı yoğun karalama, küfür ve iftira kampanyaları açıldı. Başta karşı-devrimci "Aydınlık" olmak üzere hemen tüm sosyal-şoven örgütler faaliyetlerinin temeline PKK'yi teşhir ve tecrit etme görevini koyarak, bu düşmanlıklarını devrimcileri ihbar etmeye dek vardırdılar.

Diğer taraftan Kürt küçük-burjuva reformistleri ve ilkel milliyetçiler de kendi aralarında "UDG" (Ulusal Demokratik Güçbirliği) adı altında bir ittifak kurarak PKK'ye karşı mücadele temelinde biraraya geldiler. CHP'nin iktidarda olduğu bir dönemde ve bizzat yaptığı girişimlerle oluşturulan bu ittifak, aynı zamanda bir "Doğu Partisi" kurma girişimlerinin gündemde olduğu bir dönemde geliştirildi. Amaç, bu girişimlerle, gelişen mücadelenin önüne geçmek, kitleler üzerindeki etkilerini kırmak, pratik saldırılarla da imha etmekti. Planın bir parçası olarak oluşturulan "UDG"nin yaptığı ilk ve tek şey "KUK" eliyle Partimize silahlı saldırılar yöneltmek, "DDKD" ve "ÖY" eliyle de içte ve dışta yoğun karalama ve iftira temelindeki propagandalarla Hareketimizin prestijini sarsmaya ve tecrit etmeye çalışmaktı. Bu saldırılar sırasında onlarca Parti kadro, sempatizan ve taraftarı alçakça katledildi. Düşmana karşı en küçük bir mücadele vermeyen ve birlik koşullarının olmadığı bir dönemde kurulan bu güçbirliği, saldırılarının boşa çıkarılması üzerine kendi içinde biribirine düşerek, en çok birliğe ihtiyaç duyulan bir dönemde dağıldı. Dağılmanın ardından taraflar birbirlerini "PKK'ye karşı yeterince tutarlı mücadele vermemek"le suçladılar ve böylece kuruluş amaçlarını ve alçakça planlarını ele verdiler.

Sosyal-şovenizm ve küçük-burjuva reformizminin "özel savaş" içindeki yeri ve rolünün daha net olarak gözler önüne serildiği dönem, faşist cuntanın işbaşına gelişinden sonra açılan yeni dönem oldu. İşbaşına gelişinin temel amaçlarından birisi KUKM ve TDDH'ni ezmek olan faşist cunta, bu amacına ulaşmak için önüne iki aşamadan oluşan bir plan koymuştu. Planın birinci aşaması devrimci güçlerin fiziki olarak imhasını öngörmekteydi. Bu amaçla devrimci güçler üzerinde dizginlenmemiş bir baskı, zor ve işkence politikası gündeme kondu. Üst üste gerçekleştirilen yoğun operasyonlar sırasında onlarca devrimci, demokrat ve yurtsever alçakça katledildi, onbinlercesi tutuklanarak zindanlara dolduruldu. Zindanlar, ağır baskı, işkence ve katliamlarla devrimcilerin fiziki imhalarının daha da boyutlanarak sürdürüldüğü alanlar haline getirildi. Bu azgın saldırılar ortamında ülkedeki örgütlenmeleri ağır darbeler yiyerek dağıtılan çeşitli güçler tutunamayarak, dağınık ve örgütsüz bir şekilde yurtdışına taşınmaya başladılar.

Ağır faşist baskıların gündemde olduğu bu gericilik yılları devrimci saflarda kaçışların ve ihanetlerin arttığı, yılgınlık, umutsuzluk ve pasifizm rüzgarlarının fazla estiği; geçmişte varolan nispi direnişçi özün de korunamayarak mücadeleye en alçakça bir tarzda sırt dönüldüğü yıllar oldu. Faşizm karşısında içine düştükleri ağır yenilginin sorumlusu olarak geçmiş ideolojilerini gören birçok örgüt, hızla ideolojilerinden vazgeçmeye, geçmiş devrimci mücadeleyi yargılayıp mahkum etmeye ve devrimci değerlere küfrederek yerlerine en düşkün kişisel güdülerin ve bireysel yaşam arzularının egemen olduğu teslimiyet teorileri geliştirmeye başladılar. Başını "Devrimci İşçi"nin çektiği bu anlayışın sahipleri Marksizm-Leninizme, leninist örgüt modeline ve direnişe pervasızca saldırarak, adına "yeni sosyalizm" dedikleri emperyalizmin sosyal-demokrat kanadına uşaklık teorileri oluşturmaya başladılar. Bu teoriler ışığında kendi örgütlerini tasfiye edip faşist cuntaya karşı mücadeleyi rafa kaldırdıkları gibi, aynı anlayışı tüm bir sol harekete egemen kılmaya da çalıştılar.

Geçmişte sol adına yola çıkan örgütlerde ortaya çıkan bu direniş ve devrim düşmanı tutum, faşist cuntanın devrimci örgütleri yoketme planının ikinci aşamasını oluşturmaktaydı. Bu ikinci aşama gereğince, fiziksel imhadan kurtulmuş olan örgüt ileri gelenleri, çeşitli yöntemlerle satın alınarak direnişten vazgeçirilecek ve mevcut örgütlenmeler yukarıdan aşağıya doğru tasfiye edileceklerdi. Bu amaçla cezaevlerinde azgın baskı ve işkenceler çeşitli vaadlerle birleştirilerek tutuklu örgüt liderleri ve ileri kadroları satın alınmaya çalışılırken, Avrupa'ya sığınmış olanlar da sosyal-demokrasi ile ilişkiler içine çekilerek, aynı şekilde teslim alınacak ve böylece lider kadrosu direnişten vazgeçirilen örgütler içten çürütülerek etkisiz kılınacaklardı. Bu amaca ulaşmak için Türk sömürgecileri, tarihleri boyunca başarıyla uyguladıkları tasfiye planını bir kez daha uygulamaya koydular. Geçmişte nasıl ki TKP ileri gelenlerinden bir kısmını katledip geri kalanlarını da satın alarak örgütü felce uğratmış ve özünden boşaltmışlarsa, günümüzde teslimiyeti reddeden devrimci önderleri işkencelerde ve çatışmalarda alçakça katledip, geri kalanları da çeşitli yöntemlerle uşaklaştırarak ve örgütler içine ajanlarını salarak faşizmin sol'dan uzantısı örgütlenmeler yarattılar. Bu süreçten etkilenmeyen hemen hiç örgüt bırakmamacasına tasfiyecilik zehirini örgütler içine saldıkları ajanları ve satın aldıkları uşakları eliyle tüm güçlere bulaştırmaya ve devrimci direnişi bir daha doğmamak üzere gömmeye çalıştılar. Cunta sonrası ortaya çıkmış olan yılgınlık ve kaçış ortamından da yararlanarak, bu güçler direnişten kaçışın teorilerini üretmeye "mülteciliğin nimetlerini" sayıp dökmeye ve böylece Avrupa'da sosyal-demokrasinin sunduğu kırıntılarla yaşamlarını idame etmenin koşullarını yaratmaya başladılar.

Bu güçlerin geleceğe ilişkin planları ise, faşist cuntanın iktidarı sivillere devrederek demokrasiye geçileceği ve bu demokrasi içinde kendilerine de bir yer verileceği umutları üzerine oluşturulmuştu. Bu amaçla da kendilerini tüm güçleri ile 1988 seçimlerine hazırlamaya başladılar ve cuntayı ürkütüp "demokrasiye geçişi" geciktirmemek için de en küçük bir devrimci çıkıştan bile uzak durmaya gayret ettiler. Üstelik salt kendileri direnişten vazgeçip devrime ihanet etmekle kalmayarak, aynı şeyi mücadeleyi yükseltme hazırlığı ve kararlılığı içinde olan Partimize de dayattılar. Bunu yaparken de bazı sömürgeci üst düzey yetkililerinden aldıkları vaadlere güvenmekteydiler. Bu vaadlere göre, eğer devrimci mücadeleden vazgeçilirse cezaevlerindeki tutuklular için af çıkarılacak ve kurulacak yeni demokraside bu güçlere de yer verilecekti. Partimize yönelttikleri çeşitli dayatmalarda, bu vaadleri açıkça dile getirmiş, güvenilir yerlerde güvence aldıklarını ve eğer Partimiz, Hakkari'den başlayarak direnişi yeniden yükseltmezse kendilerine eski haklarının tekrar verileceğini ve af çıkacağını belirtmişlerdi. Bütün bunlar, bu tasfiyeci şeflerin faşist generaller cuntası ve uzantıları ile içine girdikleri alçakça alışverişi gözler önüne sermektedir. Bu alışveriş gereğince, devrim dönekleri devrimi satılığa çıkaracak, karşılığında ise kendileri ve cezaevlerindeki yandaşları için yaşam olanağı elde edeceklerdi.

Sömürgeci-faşist Türk devleti ile yapılan bu anlaşmaların pratik ürünleri bir süredir alınmaya başlanmıştır. TDDH'ni bu uşakları eliyle tasfiye eden TC, "pişmanlık yasası"nı ilan etmiş ve ihanet eden unsurları tek tek salıvermeye başlamıştır. Ayrıca çok sayıda idam cezası istemi ile başlatılan toplu davalar, bu güçlerin gözleri korkutulup teslimiyete çekildikten sonra, toplu beraatler ve düşük cezalarla ardarda sonuçlandırılmaya başlanmıştır. Bu güçlere verilen vaadler gereğince ve Avrupa sosyal-demokrasisinin de dayatmaları ile devrimci mücadelenin yeniden yükselmesini engellemek ve yükselen kitle potansiyelini kendi cendereleri içinde boğmak için siyasal alanda da birtakım adımlar atılmıştır. Sosyal-demokrat Halkçı Parti'nin kuruluşu ardından, tüm sol'u bağrında toplamayı hedefleyen Demokratik Sol Parti de kurulmuş bulunmaktadır. Tasfiyeci sol ise, şimdi tüm dikkatini bu parti içine sızarak iktidara ortak olmaya çevirmiştir. Diğer taraftan Doğru Yol Partisi, üst üste demeçler vererek "kendi düzenlerinde legal bir komünist partisinin kuruluşuna izin vereceklerini" vaazetmeye başlamıştır. Bütün bunlar tasfiyeci sol'un devrimi satmak pahasına talep ettiği istemlerdir ve dökülen bunca devrimci kanının, halkın feryatlarının üzerine basarak bu hedeflere ulaşmak için, en alçakça ihanetlere düşmekten geri kalmamaktadırlar.

Kürt küçük-burjuva reformistlerinin durumu çok daha farklı değildir. Onlar da cunta sonrası dönemde taşındıkları Avrupa'da sosyal-demokrasinin güdümüne girerek, Kürdistan davasına ihanet yolunda hızlı adımlarla ilerlediler. Kürdistan Devrimini uluslararası arenada pazarlayarak ve emperyalistlerin bu alandaki istemleri doğrultusunda onlarla işbirliği yaparak, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemize karşı savaş açtılar. Emperyalistlerin istemleri ile çakışan otonomi istemlerini elde edebilmek için Avrupa sosyal-demokrasisi ve tasfiyeci sol ile her bakımdan işbirliğine yönelerek umutlarını, onlar da Türkiye'de "demokrasiye dönülmesi"ne ve bu demokrasi içinde kendilerine de bazı haklar tanınmasına bağladılar. Cezaevlerinde sefil yaşamlarını korumak için ihaneti seçer ve direnen devrimcilerin direnişlerini boşa çıkarmak amacıyla her türlü yola başvururlarken, dışarıda da emperyalist metropollerde kendilerine yaşam alanı açmak için her türlü soylu değere sırt çevirmekten ve direnişe karşı "kutsal ittifaklar" oluşturarak saldırıya geçmekten geri kalmadılar.

12 Eylül faşizmi ardından Partimizi imhaya yönelik sömürgeci "özel savaş"ın tırmanmasına paralel olarak, sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist güçlerin de saldırı ve komplolarında bir artış gözlendi. Bu güçler, içine girdikleri tasfiye süreci ve geleceğe ilişkin planlarının gerçekleşmesinin önünde en büyük engel olarak gördükleri Partimizi özünden boşaltıp direnişten vazgeçirmek ve kendi düştükleri batağa çekmek için akılalmaz çabalar harcadılar. Daha sonraki gelişmelerin de açıkça ortaya koyduğu gibi bu, sol içindeki tasfiyeci şeflerin sömürgeci efendileri ile vardıkları anlaşmaların en temel noktalarından birisini oluşturmaktaydı. Onlar, direnişi bir daha doğmamak üzere boğma konusunda efendilerine kesin sözler vermiş ve bu direnişi geliştirebilecek güçte ve kararlılıktaki en belli başlı örgüt olan Partimiz üzerinde, bu nedenle özellikle durma gereğini duymuşlardır. Bu güçler, amaçlarına ulaşmak için akla gelebilecek ne kadar yol ve yöntem varsa başvurmuş; harekete geçirilebilecek ne kadar ulusal ve uluslararası güç varsa harekete geçirmiş ve sömürgeci faşist devlete karşı hiçbir zaman gerçekleştiremedikleri birlik ve bütünlüğü Partimize karşı gerçekleştirmişlerdir. Sözkonusu güçlerin Partimize karşı geliştirdikleri gerici mücadelenin kendini ortaya koyuş biçimlerinden bazılarına değinmek bile, bunların "özel savaş" içinde nasıl bir rol oynadıklarını ve karakterlerini gözler önüne sermeye yetecektir.

Partimiz geri çekilme döneminde, geleeek direniş dönemi için yalnızca kendisini hazırlamakla kalmadı. Diğer devrimci güçlerin de en güçlü hazırlıklarla geleceği karşılamaları için onlara olanakların açtı; Avrupa'nın bitirici ortamını terkederek Ortadoğu'nun direnişçi ortamına girmeleri ve kendilerini yenilemeleri için çağrılarda bulundu. Türkiye ve Kürdistan halk-

larının direnişçi birliğini yaratma doğrultusunda aktif çabalar yürüttü ve FKBDC'nin kuruluşuna en önde katıldı. Türkiye devrimini omuzlama iddiasında olan bu güçlerden bazılarına maddi-manevi her türlü değerini açtı; onları dışarı taşırma çabalarında değerli enternasyonalist Gürcan ÖZCAN yoldaşı şehit verdi; onları barındırdı. Ancak kendilerine verilen bunca destek ve değere karşılıkları, Partimizin bölge devrimci örgütleriyle olan ilişkilerini zedelemeye çalışmak, kamplarda sorun çıkararak ve "yeni sosyalizm" anlayışlarını yapıya egemen kılmaya uğraşarak devrimci ilişki ve çalışmaları dejenere etmeye çabalamak gibi olumsuz tutumlar oldu. FKBDC içindeki çabaları ise, Türkiye ve Kürdistan devrimlerine hazırlanmak yerine, Partimizin bu doğrultudaki çalışmalarını engellemek ve onu da teslimiyete çekmekten başka birşey değildi. Nitekim, bu doğrultudaki telkinleri etkili olmayıp Partimiz, direnişçi çizgisinde kararlı davranınca, yaptıkları şey birer birer FKBDC'den ayrılmak oldu. Bunlardan "Devrimci İşçi" daha sonraları birlik oluşturmaktaki amaçlarının "PKK'yi doğru çizgiye (siz teslimiyete diye okuyun- bn.) çekmek" olduğunu açıkça itiraf etti.

Bu güçlerin Partimizi tasfiye çabaları daha sonraki dönemlerde Parti içinde boyveren provakasyonla elele daha da boyutlanarak sürdü. Provakatörlere her bakımdan destek veren, onları kanatları altına alıp koruyan bu güruh, birden bire demokrasi havarisi kesilerek provakasyonun Partimize yönelik gerçekdışı iddialarına dört elle sarılmaya ve "PKK'yi demokratikleştirme" kavgasına tüm gücüyle katılmaya başladı. Öyleki, önceleri göstermelik birkaç bildiri, yürüyüş vs. ile de olsa mücadele eder göründükleri cunta ile artık hiçbir alıp veremedikleri kalmamışcasına, onu unutan tasfiyeci sol güçler, tüm çalışmalarının merkezine PKK'yi teşhir ve tecrit etme, provakasyonun yalanlarla dolu bildirilerini dağıtma, iddialarını yaygınlaştırma ve hatta PKK'den tek tek adam kaçırma gibi faaliyetleri koydu. PKK düşmanlığı yolunda salt kendi olanak ve güçlerini seferber etmekle de kalmadılar, ilişkide bulundukları ne kadar yerli-yabancı güç varsa, emperyalist basın-yayın organlarına varıncaya dek harekete geçirdiler. PKK şahsında Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini mahkum ederek boğmaya çalıştılar.

İçten ve dıştan yönelen bunca saldırı ve komploya rağmen Partimiz, direnişçi özünü ve birliğini koruyarak düşmanın üzerine daha büyük bir azimle yürümeye başladı. Diğer güçler için tükeniş ve teslimiyet yılları olan geri çekilme yıllarını kendisini yenileme, güçlenme ve geleceğe hazırlanma yıllarına dönüştürerek bu çalışmalarını ülkeye dönüş hareketi ve 15 Ağustos atılımı ile taçlandırdı. Ancak Türkiye ve Kürdistan halkları için bir umut ve onur kaynağı olan bu gelişmeler tasfiyeci sol ve küçük-burjuva reformistleri tarafından eşi görülmedik bir saldırı ve karalama kampanyasına tutuldu. Bu güçler geleceğe ilişkin planlarının, faşist cuntanın "demokrasi"si içinde yeralma umutlarının ve kendilerinin teslimiyet içinde varlıklarını sürdürme olanaklarının tehlikeye girdiğini görerek 15 Ağustos şanlı atılımı ile başlatılan direnmeyi "provakasyon" olarak değerlendirdiler. Cunta şefleri ile bir ağızdan konuşarak bu eylemlerin "af"fı tehlikeye sokacağını, idamları hızlandıracağını, "demokrasi"ye dönüş çabalarını sabote edeceğini ve Kürdistan halkının katliamına yol açacağını iddia ettiler; Partimizin "karanlık" bir güç olduğu yolundaki safsatalarını yinelediler. Üst üste bildiriler yayınlayarak ve çeşitli uluslararası yandaşlarını da buna ortak ederek bu "provakasyonu" lanetlediler ve "endişelerini" dile getirdiler. Bu süreçten sonra yüzlerindeki maskeleri daha da indirerek, gelişen mücadeleye karşı "kutsal ittifak"larını pekiştirdiler ve artan bir düşmanlıkla mücadelemize ve Partimize saldırılarını sürdürdüler.

Ülkede gelişen mücadeleye paralel olarak provakatör ve hainlere karşı da mücadelenin boyutlanması ve Kürdistan halkının bu kan emicilerinin, birer birer Kürdistanlı yurtseverler tarafından cezalandırılmaları yeni bir saldırı kampanyasını birlikte getirdi. Faşist cuntaya karşı bir tek eylemde biraraya gelmemiş olan bu uşaklar güruhu, her eylemin ardından biraraya gelerek toplantılar düzenlemeye, bildiriler yayınlamaya ve kamuoyunu Partimize karşı savaşa çağırmaya başladı. Sözde insancıl duygularla ve Partiden "görüş ayrılıkları" nedeniyle kopmuş birisinin hayatını kurtarma kisvesi altında, Diyarbakır zindanlarında yoldaşlarımızın kanına girmiş olan ve mücadelemizi boğmayı hedefleyen "Genç Kemalistler Birliği" adlı faşist örgütün dışarıdaki kolu alçak bir provakatörün Partimizi yıkma çabalarına göz yumulmasını istediler. Bu haine "yönelik tavrın Türkiye soluna yönelik sayılacağı" tehditi ile ihanete prim verilmesini talep ettiler, ancak bu tavırlarıyla devrim ve direniş düşmanı tasfiyeci karakterlerini hiçbir şüpheye yer vermemecesine ortaya koydular. Provakatörün cezalandırılması ardından içine girdikleri tutum ve faaliyetler ise, onların bu karakterleri konusunda şüphesi olanların gözlerini açacak niteliktedir. Bu hainle aynı suçları paylaşan ve onun sonunda, kendi sonlarını gören bu devrim düşmanı güçler, Partimizi teşhir ve tecrit faaliyetlerini arttırarak sürdürmenin yanısıra silahlı saldırılara da başvurmaya başladılar. Daha önce İsviçre'de "Partizan" tarafından gerçekleştirilen bir silahlı saldırının ardından bu kez de İsveç ve Paris'te silahlı, bıçaklı saldırılara girişip bir yoldaşımızın şehit olmasına, birçoğunun yaralanmasına yol açtılar. Başını, "Devrimci İşçi", "Partizan" ve "Peşeng"in çektiği ve diğer birçok gücün de alet olduğu bu saldırılar sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist güçlerin devrim düşmanlığında ulaştıkları noktayı açıkça gözler önüne sermektedir. Geçmişte mücadelemize karşı, silahlı saldırılar geliştiren, onlarca yoldaşımızı katleden ve sömürgecilere PKK düşmanlığı noktasında birleşen bu güçler, mücadelemizin yeniden yükselme kaydettiği bugün yine aynı rolde ortaya çıkmış ve gerçek işlevlerinin ne olduğunu bir kez daha ortaya koymuşlardır.

Sözde "devrimci hayatı kurtarma" amacıyla yola çıkan ve Partimizi "devrimci, yurtsever(!)" öldürmekle suçlayan bu güçleri yoldaşlarımızın üzerine ateş açmaya, toplu katliam amacıyla komplo düzenlemeye ve bir devrimcinin hayatına kastetmeye götüren sebep nedir? Şüphesiz ki, bu güçlerin son işledikleri cinayet, onların yıllardır Partimize karşı yöneltikleri karşı-devrime hizmet eden saldırılarının yeni bir boyuta ulaşmasından başka birşey değildir. Daha önceleri de birçok yoldaşımızın kanına giren bu güçler, yeni dönemde de geçmişteki rollerini daha üst boyutlarda oynayacaklarını ortaya koymuşlardır. Şimdi değişen, saldırıların yoğunlaştığı alan ve bizce gerçek yüzleri ve amaçları çok iyi bilinen bu uşakların yüzlerindeki maskelerin iyice düşerek kendileri hakkında iyi niyet beslenlerin bile artık kendilerini iyi tanımış olmasıdır. Evet, geçmişten beri bu güçlerin hangi amaca hizmet ettikleri şimdi daha net ortadadır. Kamuoyu, sömürgecilerin halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı her atağa kalktıkları ve Partimiz önderliğindeki mücadelemizin her atılım kaydettiği dönemde, bu güruhun saldırılarındaki artışın bir tesadüf olmadığını ve hangi masum sıfatlar ardına gizlenirlerse gizlensinler, objektif olarak veya subjektif niyetlerle ama kesin bir şekilde sömürgeci "özel savaş"ın bir uzantısı haline geldiklerini artık çok iyi bilmekte ve görmektedir.

Son dönemlerde Partimize yönelttikleri saldırılardaki boyutlanma, ülke zemininde Partimizin yükselttiği devrimci mücadele ve sömürgecilere indirdiği ağır darbelerle yakından bağlantılıdır. Düşünce planında sömürgecilikle tam kopuşu sağlayamamış olan bu güçler, içlerine sızdırılmış olan karanlık unsurların tüm ipleri ellerinde toplamasıyla da karşı-devrimin amaçlarına hizmet ettirilir ve devrimin gelişmesi önünde en büyük engellerden birisi olarak dikilir hale getirilmişlerdir. Gıdalarını Kemalizmden alan ve yaşam yollarını Avrupa sosyal-demokrasisi ve Türkiye liberal burjuvazisinin desteğinde gören bu çevreler, tıpkı kendi burjuvazileri gibi "vatanın bölünmezliği, halkın bütünlüğü" amacı doğrultusunda hareket etmekte ve bu amaca ters düşen her gelişmenin üzerine kraldan daha kralcı bir tavırla yürümektedirler. Bu güçlerin Kürdistan'daki çok daha gerici bir izdüşümleri olan küçük-burjuva reformistleri ise, konumlarından ve otonomiyi aşmayan istemlerinden dolayı sözkonusu güçlerle aynı saflarda yeralmakta ve Kürdistan'ın bağımsızlığını hedefleyen her gelişmede kendi sonlarını görerek, sömürgecilerden hiç de geri kalmamacasına üzerine yürümektedirler.

TC İçişleri Bakanı'nın "bölücüleri yurtdışında da izliyoruz" şeklinde demeçler verdiği bir dönemde, bu güçlerce Avrupa'da geliştirilen saldırılara paralel olarak Kürdistan'ın çeşitli parçalarında da işbirlikçi Kürt çevrelerinin saldırılarında yoğunlaşma görüldü. Güney Kürdistan'da, bu alandaki çeşitli güçlerle işbirliği içinde "KUK-SE", "KUK" ve "Peşeng"in gerçekleştirdiği bir kompolda, 8 yoldaşımızın katledilmesi bu saldırılardan yalnızca birisini ifade etmektedir. Bu katliamı izleyen dönemlerde faşist cunta, bu Kürt küçük-burjuva reformist güçler ile ilkel milliyetçi örgütlere mensup tutukluları topluca salıvermeye ve mücadelemizin yükselme kaydettiği alanlarda "mecburi ikamete" tabi tutmaya başladı. Kürdistan tarihinde ilk kez gerçekleşen böylesi bir uygulamanın çok derin anlamları vardır. Cunta sonrası dönemde topluca teslim olan ve ihaneti benimseyen bu unsurlar, cezaevlerinde kaldıkları sürece faşist kemalist ideoloji temelinde beyinleri yıkanarak satın alındıktan sonra bugün de salıverilip, KUKM'ne karşı ajan faaliyetlerde ve saldırılarda kullanılmak istenmektedirler. "Köy Korucuları Kanunu" ardından bu güçlerin sempatizanı olan birçok kişinin gönüllü olarak silah almak üzere başvurması ve milis örgütlenmesi içinde yeralması sözkonusu güçlerin "özel savaş" içinde nasıl bir rol üstlendiklerini açıkça ortaya koymaktadır. "Pişmanlık yasası"nın amaçları bu uygulama ile netçe gözler önüne serilmiş bulunmakta ve ilk günden beri cezaevlerinde, ihanet yolunu seçmiş olan bu güçlerin, bu yolda nereye kadar yürümekte kararlı oldukları görülmektedir. Ülkede cuntaya milisliğe soyunan bu güçlerin yurtdışında da yine cuntanın ve emperyalizmin sözcülüğünü yapmaları, Partimizin bunlar hakkındaki tesbitlerinde ne kadar isabetli olduğunu bugün daha da açıkça ortaya koymaktadır.

Özellikle cunta sonrası dönemde ortaya koydukları faaliyet ve uygulamalarla sömürgeci "özel savaş"ın en büyük dayanaklarından birisini teşkil ettikleri görülen sosyal-şovenizme ve ilkel milliyetçilik ile küçük-burjuva reformizminin temsilcilerinin, Türkiye ve Kürdistan halklarının kurtuluşları önündeki en büyük engellerden oldukları bugün her zamankinden daha net ortadadır. Bu güçler, devrimci mücadelenin gelişmesinde kendi sonlarını görmekte ve bu nedenle de bu doğrultudaki en küçük gelişmenin üzerine büyük bir düşmanlıkla yürümektedirler. PKK'nin geçmişten beri bu güçler tarafından en büyük hedef olarak seçilmiş olmasının nedenini burada aramak gerekir. PKK, onlarca yıldır bu tür anlayışları besleyip güçlendiren ne kadar çürümüş yapı, kurum ve anlayış varsa onlara yönelen ve safları keskinleştirerek her gücü hiçbir maskelemeye girişmeden gerçek safında yeralmaya zorlayan bir örgüttür. O, bataklığı kurutmakla bugüne kadar ortalıkta cirit atan bataklık sineklerinin de yaşamlarını kurutmakta ve gıdalarını bu bataklıktan alan sözkonusu yaratıkların, can havliyle geliştirdikleri saldırılara hedef olmaktadır. Bugünden sonra mücadelemiz geliştikçe süreceğine göre, bu güçlerin saldırılarının da boyutlanacağını söylemek yanlış olmasa gerek. Ancak, şu bir gerçekliktir ki, bu saldırılar sahiplerini her geçen gün tükenişin eşiğine getirmekten başka sonuç vermeyecektir. PKK, bu zehirli anlayışları mahkum edip ortadan kaldırmakla Türkiye ve Kürdistan halklarına en büyük yardımı yapacağı, onların kurtuluşlarını garantiye alacağı inancındadır ve bu onurlu görevi gerçekleştirmek için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacaktır.

Türk faşizmi, "özel savaş"ın hangi sinsi ve denenmiş yollarına başvurursa vursun, kendi sonunu engelleyemeyeceği gibi, uşakları da bu sondan kaçamayacaklardır.

SONUÇ

Şimdiye kadar ele aldığımız gerçekler açıkça ortaya koymuştur ki, ulusal kurtuluş mücadelemizin ilk tohumlarının toprağa ekilmesinden başlayarak günümüze dek sömürgeci-faşist Türk devletinin en incesinden en kabasına kadar her türlü yöntemi kullanarak geliştirdiği bir "özel savaş" yaşanmaktadır Kürdistan'da. Bu savaşın, özel olarak hedeflediği güç ise, direnişin yaratıcısı ve önderi Partimiz PKK'dir. PKK tarihi, bu sömürgeci "özel savaş"a karşı dişe diş yürütülen onurlu mücadeleler ve onun adım adım işlemez kılınması tarihidir.

Ancak, net olarak ortaya çıkmış olan bir gerçek daha vardır: Sömürgeciler her ne pahasına olursa olsun Partimizi ve önderlik ettiği mücadeleyi ezmekte ve bunu gerçekleştirmek amacıyla da "özel savaş"ı sonuna kadar geliştirmekte kararlıdırlar. Çünkü yaşamalarının biricik yolu buradan geçmektedir. İşte o nedenledir ki, mücadelemiz yükselme kaydettikçe daha çok kudurganlaşmakta; karşı-devrimci savaşlarını giderek daha da kural tanımaz ve vahşi bir karaktere büründürmektedirler.

Önümüzdeki dönem, ulusal kurtuluş mücadelemizin bugüne kadar yaratılmış olan olumlu zemin üzerinde daha da güçlü gelişeceği ve daha üst biçimlere büröneceği bir dönemdir. Bu aynı zamanda "özel savaş"ın da bugüne kadar olduğundan çok daha kapsamlı ve zengin yöntemlerle yürütüleceği ve boyutlanacağı bir dönemi ifade etmektedir. Çünkü devrimci savaş karşı-devrimci savaşı da derinleştirerek gelişecektir ve Türk sömürgeciliğinin karakteri bu gerçeği daha da yakıcı kılmaktadır.

Ulusal kurtuluş savaşımızın zaferi, Türk sömürgecilerinin halkımıza ve Partimize dayattıkları bu "özel savaş"ın boşa çıkarılmasından geçmektedir. Şimdiye kadar ele alınan konularda, bu savaşın genel özellikleri, hedefleri, dayanakları ve büründüğü biçimler ortaya konuldu ve genel bir bakış açısı kazanıldı. Ancak açık ki bu, "özel savaş"ın boşa çıkarılması için yeterli değildir. Daha da önemli olarak, "özel savaş"ı derinliğine bilince çıkarmak, onun güç aldığı kaynakları kurutmak ve onu boşa çıkaracak güç ve yetenekte bir devrimciler örgütü ve militanlar haline gelmek gerekmektedir.

Geçmiş mücadelemiz çok açıkça ortaya koymuştur ki, düşman en çok bizim toplumsal, örgütsel ve kişisel zaaf ve yetmezliklerimizden güç almakta; mücadelemize yönelik savaşını bu temel üzerine oturtmaktadır. Tüm çabası bu zaaf ve yetmezlikleri derinleştirerek ve onları kendi hizmetine koşarak sonuç almaktır. O, çok iyi bilmektedir ki, ne güçlü ordusu, ne tarihsel deneyimleri ve ne de zengin teknik olanaklar temelinde daha da etkili kıldığı barbarlığı sonu'u tayin edicidir. **Sonucu tayin edecek olan biziz.** Düşmana güç veren yetmezlik ve hatalarımızdan sıyrılacak mıyız, sıyrılmayacak mıyız? Devrimi garantileyecek örgütlenmeler yaratıp, çağa yön veren militanlar haline gelebilecek miyiz, gelemeyecek miyiz? Halkımızı savaş içinde yeniden yaratıp, düşmanın toplumumuza egemen kıldığı ve bugün de varlığını sürdürmenin en büyük aracı haline getirdiği geriliği, ilkelliği, dağınıklığı, kendisine ve çağa yabancılığı, iç çatışmaları vb. ortadan kaldıracak güçte halk önderleri haline gelebilecek miyiz, gelemeyecek miyiz? Doğruluğu pratikte defalarca kanıtlanmış olan Parti çizgimizi, hayata tam anlamıyla geçirebilecek miyiz, geçiremeyecek miyiz? Fedakarlığımızı, kararlılığımızı, cesaret ve yiğitliğimizi akıllı ve sonuç alıcı, amatörlüklerden sıyrılmış profesyonel bir devrimcilikte birleştirebilecek miyiz, birleştiremeyecek miyiz? Kısacası, **tarih yapan önderler** haline gelebilecek miyiz, gelemeyecek miyiz? İşte sonucu tayin edecek olan belirleyici nokta budur.

PKK mücadele gerçekliği hatalarda ve kuralsız devrimcilikte ısrarın felakete, çizgiyi yetkin uygulamada ısrar eden devrimciliğin ise zafere götürdüğünü ortaya koymuştur. Bu gerçek, bize "özel savaş"ı boşa çıkarmada yakalanması gereken esas halkanın ne olduğunu göstermektedir. Bunun bilince çıkmış olması bir kazanımdır, ancak işin sadece yarısıdır. Daha da önemli olan ikinci yarısı ise, gerekli ölçüleri pratikte tutturmak ve sonuç alıcı hamleyi yapmaktır. Şimdi militanların önündeki en önemli görev, bunu gerçekleştirmek ve halkımızı da buna ortak etmektir.

Bugüne kadarki gerçekler, düşmanın "özel savaş"ını bilhassa belli noktalarda yoğunlaştırdığını ortaya koymaktadır. Bu noktalar, Partimizin ya çok güçlü ya da zayıf olduğu noktalardır. Güçlü olan yanlarımız saldırılarla zayıflatılmak istenirken, zayıf olan yönlerimiz ise, derinleştirilerek kullanılmak istenmektedir.

Saldırıya uğrayan güçlü değer ve özelliklerimiz nelerdir? **Birincisi**, Parti önderliğimiz; **ikincisi**, direnişçiliğimiz; **üçüncüsü**, Parti birliği ve bütünlüğümüz; **dördüncüsü**, fe-

Devamı Syf: 23'te

GÜNEY YEMEN'DE DARBE

GÜNEY YEMEN- KISA TARİHÇESİ

Stratejik-coğrafik konumu bakımından önemli bir yerde bulunan Yemen, Arap Yarımadası olarak da adlandırılan bölgenin güneyinde, Hint Okyanusu ile Kızıl Denizin birleştiği noktada yer almaktadır. Kızıl Denizin okyanusa açıldığı boğazın doğu kıyılarında uzun bir sahil şeritine sahip olan Yemen, bu alandan yapılan ticarette de önemli bir durağı oluşturmaktadır. Süveyş Kanalının yapımıyla birlikte Kızıl Denizin kapılarının Akdeniz'e açılması, bu denizdeki ticareti de hızlandırmıştır. Bir deyimle boğazır kapılarını elinde tutan Yemen, bu ticaret yolunda olduğu kadar, askeri amaçlı faaliyetlerde de önemli bir konuma sahiptir. Eski adıyla Aden olarak da bilinen Yemen, bu öneminden dolayı, Avrupa emperyalistlerinin dikkatini erkenden üzerine çekmiştir.

Arap Yarımadasının tümüne olduğu gibi, Yemen'e de en erkenden İngilizler gelip sömürgeleştirmişlerdir. 1869 yılında İngilizler Yemen'i tümden ele geçirerek, egemenliklerini kurarlar. Böylece 1967 yılına kadar süren İngiliz egemenliğinin temelleri de atılmış olur. 1969 yılında, İngiliz hakimiyetine karşı yürütülen ulusal kurtuluş savaşının önderi olan **Salim Ali Rubayi**, yönetimi ele geçirerek, Yemen Demokratik Halk Cumhuriyetini kurar. İngilizlere karşı yürütülen mücadele sürecinde Yemen ikiye bölünür. Güney ve Kuzey Yemen olarak ortaya çıkan ayrım günümüzde de devam etmektedir. Kuzey Yemen, İngilizlerle işbirliği içinde bulunan güçlerin yönetiminde gerici Arap devletleri ve emperyalist ülkelerle ilişkilerini sürdürürken; Güney Yemen, sosyalist ülkelerle ilişki içerisine girerek demokratikleşme çabalarını sürdürmektedir. Güney Yemen aynı zamanda, Kuzey Yemen'de, Dofar'da gelişen bağımsızlık mücadelesine de destek sunarak, ilerici rolünü daha da pekiştirir. Bu nedenle başta İngilizler olmak üzere gerici Arap devletlerinin; Suudi Arabistan, Umman Sultanlığı vb'nin saldırılarına maruz kalır. Günümüzde de bir yandan saldırılara karşı koyarken, diğer yandan da sosyalist ülkelerle ilişkilerini güçlendirip, sosyalist ekonomiyi inşa çalışmalarını sürdüren Güney Yemen, Arap Yarımadasında gericiliği sürekli rahatsız eden bir odak durumundadır. Bu nedenle, sürekli bir biçimde yoğunlaştırılan ve ülkenin iç istikrarını bozmaya ve mevcut yönetimi uzlaşmaya çekmeye yönelik, bölge gericiliğinden ve emperyalistlerden kaynaklanan çabalar hiçbir zaman durmamıştır.

Kurtuluştan sonra Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti adını alması ile birlikte Güney Yemen'de yönetim kademesinde de yeni değişikliklere gidilir. 2 Ağustos 1971'de, 3 kişiden oluşan bir Başkanlık Konseyi kurulur. **Salim Ali Rubayi** Devlet Başkanı olurken; **Abdul Fettah İsmail** Ulusal Kurtuluş Cephesi Genel Sekreteri; **Ali Nasır Muhammed** ise, Başbakanlık görevini üstlenirler. 1978'de **Ali Rubayi**'nin öldürülmesine kadar yönetim bu şekilde varlığını devam ettirir. **Rubayi**'nin ölümü ardından **Abdul Fettah İsmail** Devlet Başkanlığı görevini de üstlenir.

Bu tarihten sonra G. Yemen'in sosyalist ülkelerle ilişkilerinde herhangi bir gerileme olmadı. Tam tersine daha da canlılık kazanan karşılıklı ilişkiler, yeni atılan birçok adımla da pekiştirildi. 1979 Haziran'ında sosyalist ülkelerin ekonomik ve ticari işbirliği örgütü olan COMECON'a katılan Demokratik Yemen, aynı yılın Ekim ayında SSCB ile 20 yıllık bir dostluk antlaşması imzaladı. COMECON'a giriş ve SSCB ile imzalanan antlaşma, G. Yemen'in kimliğinin daha da netleşmesine yolaçtı. Böylece ülkede yürütülen demokratikleşme ve sosyalist ekonomiyi inşa çalışmalarında da ileri adım atılmış oldu.

22 Nisan 1980 tarihinde, hükümet içinde ve mevcut yönetim kademesinde meydana gelen gelişme ve değişiklikler sonucunda, Devlet Başkanlığı görevini **Ali Nasır Muhammed** üstlendi. Ulusal bağımsızlık mücadelesi yıllarında, UKC önderliğinde savaşı yürüten Yemen halkı, Partinin kuruluşuna ancak devrimden sonra kavuşabildi. **Yemen Sosyalist Partisi** adını alan Partinin 12-14 Ekim 1980 tarihleri arasında gerçekleştirilen Olağanüstü Kongresinde **Ali Nasır Muhammed**, Parti Genel Sekreterliğine seçilirken, **Abdul Fettah İsmail** ise Parti Başkanlığı görevine getirildi. **Abdul Fettah İsmail**, 27 Haziran 1981'de Moskova'ya gidene kadar, aynı görevini sürdürdü. **Abdul Fettah**'ın Moskova'ya gidişi, uzun süreli bir kalışı da beraberinde getirdi. 5 yıla yakın bir süre Moskova'da kalarak Güney Yemen'e dönmeyen **Abdul Fettah İsmail**, 10 ay önce ülkesine döndü.

DIŞ POLİTİKADA DEĞİŞEN YÖNLER

1981 yılında **Fettah İsmail**'in Yemen'den ayrılarak SSCB'ye gitmesi ardından, Parti Sekreterliği Devlet Başkanlığı ve bir dönem de başbakanlık görevlerini **Ali Nasır Muhammed** yürütmeye başladı. Bu tarihten sonra dış politikada belirgin olmasa da bazı değişiklikler ortaya çıktı.

Birçok şeyden faydalanma, dışa açılma veya pragmatizm olarak adlandırılan bir dış politika yürütülmeye başlandı. Bu politika gereğince birçok gerici Arap devletleriyle ileri noktalara dek varan ilişkiler geliştirildi. 1982'de gerici Umman Sultanlığı ile diplomatik ilişkiler kurulurken, Kuzey Yemen ile de birleşme yönünde görüşmeler yürütülmeye başlandı.

Başta Kuzey Yemen olmak üzere, Birleşik Arap Emirlikleri, Umman ve Suudi Arabistan gibi komşu devletlerle ilişkilerini büyük oranda geliştiren Güney Yemen, bu politikasında giderek sağa kayan adımlar da atmaktaydı. Her ne kadar SSCB, diğer sosyalist ülkeler ve bölge radikal-ilerici güçleri ile ilişkiler sürdürülüyor idiyse de, Suudi'ye ve Kuzey Yemen'e daha da yaklaşma eğilimi taşıyan bu politika, gelecek açısından birçok sakıncayı da içinde taşımaktaydı. Bu tehlikelerin mevcut yönetim tarafından yeterince görülemediği ve ilişkilerin ilerletildiği, son yıllarda meydana gelen gelişmelerden de açığa çıkmış bulunmaktadır.

Kuzey Yemen ile yürütülen birleşme görüşmeleri, son yıllarda ileri düzeylere vardırıldı. Hatta, Kuzey Yemen ile birleşmeyi sağlayacak ve önemli sayılan birçok adım da atıldı. Halbuki her iki Yemen'in birleşmesini gerçekleştirecek koşullar olmadığı gibi, sıradan belirtileri olsa bile, böyle bir ortam mevcut değildi. İki ayrı sistemi bünyesinde taşıyan farklı yönetimlerin birliği, ancak her iki ülkenin de aynı özelliklere sahip olmasına bağlıydı. Bu gerçekleşmeden, yaratılmak istenen birleşmede her iki taraftan birinin kendi aleyhine tavizler vermesi gerekliydi. Sonuçları bakımından ciddi sorunlar ortaya çıkarmamış da olsa, **Ali Nasır Muhammed**'in ileri götürdüğü birleşme çabaları, özünde böylesi bir tehlikeyi de barındırmaktaydı. Mevcut durumda böylesi bir tehlikenin varlığına işaret edilse de, fakat yaşanan sürecin karşımıza neler çıkaracağı hususunda şimdiden kesin bir şey belirtmek, mümkün görünmemektedir.

Güney Yemen'in dış politika çizgisinde ortaya çıkan bu değişiklikler, 1985 yılı içerisinde daha da uç noktalara vardırıldı. Öyleki, Kuzey Yemen ile yürütülen görüşmeler neredeyse birleşme derecesine vardırıldı. Tabi ki bu durumun ortaya çıkaracağı sakıncalar hiç de az değildir.

EKONOMİK YAPIDA GELİŞME ZAYIF KALDI

Güney Yemen'in nüfusu bugünkü rakamlarla 2,5 milyona yaklaşmaktadır. Nüfusun önemli bir kesimi şehir ve çevre alanlarında yaşamakla birlikte, hala büyük bir kesimi de toprağı hemen hemen çölü andıran mıntıkalarda bulunmaktadır. Yine, sosyal yapıda 15 yıl öncesine göre önemli değişiklikler ortaya çıkmışsa da, yer yer aşiretçilik ve kabile ilişkileri varlığını sürdürmektedir. Sanayinin gelişmesi temelinde güçlü bir proleterleşmenin yaşanamaması, bu geri ilişki tarzının varlığını sürdürmesinde de birlikte getirmektedir. Özellikle de ülkenin çöl olarak adlandırılan kısmında bu durum daha fazla ortaya çıkmaktadır.

Ülkeye bugün bakıldığında, 15 yıl önceki durumun çok çok ilerisinde olduğu rahatlıkla görülebilmektedir. Fakat, yaşanan bu gelişme temposuna karşın, ülkenin hala birçok konuda yoksul bir durumu yaşadığı da ortadadır. 1979'da, COMECON'a girişi ile birlikte ekonomik kalkınma bakımından birçok olanağa da kavuşmuş olan Güney Yemen, mevcut yönetimin bu konuda yeterli başarıyı gösterememesinden dolayı, ekonomik olarak zayıf kalmıştır.

DARBE ÖNCESİ DURUM

Darbenin başını çeken **Abdul Fettah İsmail**, 10 ay önce Moskova'dan Yemen'e dönmüştü. 5 yıldır, SSCB'de yaşayan **Abdul Fettah**'ın yeniden ülkesine dönmesi görüldüğü gibi tesadüfi bir olay değil. Bunun daha değişik nedenleri de olabilir, fakat ortaya çıkan sonuçlar açısından şimdilik belirtilebilecek olan, darbe girişiminin varlığıdır. **Abdul Fettah İsmail**'in 10 ay önce dönüşü böylesi bir adımın başlangıcını da oluşturmaktadır.

1985 Ekiminde gerçekleştirilen 3. Parti Kongresinde **Ali Nasır Muhammed**, yeniden Parti Sekreterliğine seçildi. Fakat Ekim ayından buyana parti dış ve iç siyasetinde varolan yetersiz uygulamaların kaldırılamadığı da görülmektedir. Sosyalist Parti içinde iç ve dış siyaset konusunda iki yaklaşımın ortaya çıktığından bahsedilebilir. Birincisinin, **Ali Nasır Muhammed**'in politikasında da ifadesini bulan, dışta uzlaşıcılığı ve işbirliğini tehlikeli düzeylere çıkaran, içte ise ekonomik gelişmeye yeterli önemi veremeyen yaklaşım olduğu belirtilebilir. İkincisi ise, buna karşı çıkan, içte örgütlenmeye ve ekonomik gelişmeye daha fazla önem verilmesini isteyen, dışta ise, gerici Arap devletleri ile ilişkilerin tehlikeli düzeylere çıkarılmasına tepki duyan yaklaşımdır. Bu her iki yaklaşım, geçen yıl yapılan Parti Kongresinde tartışılmışsa da, yeterli bir tartışmanın yürütülmediği ve bu anlamda da sonuca götürülemediği bugünkü gelişmelerden açık olarak görülebilmektedir. Parti içerisinde bu her iki kesimin nasıl bir mücadele sonucu birbirlerine karşı savaş yürüttükleri, ülkenin kaderinde söz sahibi olmak için nasıl çalıştıkları ve bunu daha başka hangi platformlara getirdikleri konusunda kesin bir şey belirtemiyoruz. Fakat mevcut durumdan anlaşıldığı kadarıyla mücadele darbe öncesinde de daha değişik platformlarda da olsa, yürütülmüştür.

DARBECİLER, YÖNETİME HAKİM

13 Ocak günü, Güney Yemen başkenti Aden'den gelen haberlerde, **Ali Nasır Muhammed**'in Parti Sekreterliği ve Devlet Başkanlığı görevinden uzaklaştırıldığı ve yeni bir yönetimin oluşturulduğu açıklanıyordu. Fakat, mevcut yönetim değişikliği bununla da bitmedi ve ardından yoğun bir çatışma gündeme geldi. Gelen haberlerde, Aden ve çevresinde çatışmaların yoğunlaştığı, bu çatışmalarda 12.000 kişinin hayatını kaybettiği ve çok sayıda yaralının olduğu, şehrin ise adeta harabeye döndüğü bildirilmektedir.

Darbenin ilk günlerinde radyo ve televizyonlardan demeci yayınlanan **Ali Nasır Muhammed**'in duruma hakim olduğu bildirilirken, sonraki günlerde ise, **Abdul Fettah İsmail** ve taraftarlarının tamamıyla duruma egemen oldukları belirtildi. Radyo ve televizyonlardan yayınlanan bildirilerde sürekli **Abdul Fettah İsmail** ve taraftarlarının açıklamalarına yer verilmektedir.

Güney Yemen'de hala yer yer çatışmalar görülse de, darbenin ilk günlerinde ortaya çıkan büyük çaplı çatışmaların durdurulduğu söylenebilinir. Bu da **Abdul Fettah İsmail**'in duruma giderek hakim olmasından kaynaklanmaktadır. Darbe gerçekleştiği zaman Yemen Başbakanı **Haydar El Attas**, Hindistan'da bir dış gezide bulunmaktaydı. Darbenin duyulması ardından, hemen SSCB'ye geçen **El Attas**, daha sonra Yemen'e döndü. Yemen'e dönmesi ardından **El Attas**'ın devlet başkanlığı görevine getirildiği açıklandı. Yeni görevine başlarken yayınladığı bildiride **El Attas**, SSCB ile dostluk ilişkilerini daha da pekiştireceklerini açıklayarak, kendi yönetiminin izleyeceği politikayı belirtti.

Aden radyosu sürekli olarak yaptığı yayında yeni hükümetin duruma hakim olduğunu ve **Ali Nasır Muhammed'in** kendisine bağlı birliklerle Aden üzerine yürüyeceği tehdidini fazla ciddiye almadıklarını açıklamaktadır. **Ali Nasır**'ın, G. Yemen'de olduğu sanılmakla birlikte, nerede bulunduğu konusunda kesin bir şey söylenememektedir.

Ali Nasır Muhammed'in iç ve dış politikada izlediği yol, darbeyi gerçekleştiren **Abdul Fettah** ve taraftarlarının yaklaşımı ve başta SSCB olmak üzere sosyalist ülkelerin olaya bakışı, her ne kadar Parti içinde geliştirilmek istenen uzlaşıcı, bürokratik anlayış ve yaklaşımlara karşı daha radikal ve kararlı çevrelerin mücadelesi gibi görünse de, durum tüm netliği ile ortaya çıkmadan şimdiden kesin bir şey belirtmenin olanağı bulunmamaktadır. Söylenebilecek tek şey varsa, o da Güney Yemen'de bir darbe olduğu, darbe yapanların devlete hakim oldukları ve **Ali Nasır**'ı bu görevden uzaklaştırdıklarıdır.

Filipinler'de Hileli Seçim

1983 Ağustos'unda sürgünden Filipinlere dönen Beningno Aquino'nun öldürülmesi ile burjuva muhalefet ve diktatör Ferdinand Marcos yönetimi arasındaki mücadele de kızıştı. 21 yıldır iktidarda bulunan Marcos şimdiye kadar ABD'nin tam desteğini alan bir yönetici durumundaydı. Fakat, Aquino'nun öldürülmesi, burjuva muhalefetin ve halkın artan tepkileri Marcos'u zor durumda bırakmaya başladı. ABD ise, mevcut yönetimin giderek zayıflamasından duyduğu endişe nedeniyle burjuvazinin ılımlı kanadının iktidara gelmesine çaba sarfederek, muhalefete hükümet olma kapılarının açılmasına onay verdi. Buna karşın, Marcos'un iktidar koltuğunu öyle kolayca bırakmayacağı ve uşaklığını sürdürmek isteyeceği de görülmektedir.

Filipinler'de normal olarak seçimlerin 1987 yılında yapılması gerekmekteydi. Fakat ABD'nin ve muhalefetin baskıları, Marcos'un hala destek bulduğunu kanıtlama çabası, muhalefetin birleşik olmaması ve seçimlere yeterince hazırlanmış bulunmaması gibi nedenlerden dolayı seçimler Marcos tarafından erkene alındı. Muhalefet güçleri 1983 Ağustos'un da öldürülen Beningno Aquino'nun eşi bayan Corazon Aquino'yu başkan adayları olarak tespit ederken, Marcos'da iktidar adayı olarak seçim propagandasına katıldı.

67 yaşında olan ve hasta olduğu belirtilen Marcos, halkın önemli oranda tepkisini üzerine toplamış durumdadır. Buna rağmen iktidarda olmasından dolayı, seçim propagandasında radyo, televizyon ve gazetelerden bir hayli yararlandı. Muhalefetin olanakları ise, bu konuda oldukça sınırlıdır. Çünkü tüm bu araçlar, Marcos'un denetimindedir.

7 Şubat günü yapılan ve yaklaşık 26 milyon seçmenin oy kullandığı seçimlerin daha kesin sonuçları alınmadan, bayan Aquino ve Marcos, yaptıkları açıklamalarda seçimleri kendilerinin kazandıklarını söylediler. Muhalefet yaptığı açıklamalarda seçime hile karıştırıldığını belirtti. Bayan Aquino, Marcos'un hile yapmasına, bazı sandıkları çalmasına rağmen seçim sonuçlarının değişmeyeceğini ve oyların çoğunluğunu kendisinin alacağını açıkladı. Seçim gününde yaşanan birçok olaydan da görüldüğü gibi, Marcos çeşitli yöntemlerle de olsa sandıklara hile karıştırmış, seçimde çıkan olaylarda 32 kişi hayatını kaybederken, Mindanao adasında seçimi boykot etmeye çağrı yapan dört genç ise, askerler tarafından kurşuna dizilmiştir.

Oy sandıklarının meclis tarafından sayılması ve sayım sonuçlarının açıklanması da uzun bir süreyi aldı. Muhalefet bu tavrın seçime hile karıştırma girişimleri olduğunu açıkladı.

Daha sonra, Marcos yanlılarının çoğunlukta olduğu parlamento yaptığı bir açıklama ile, seçimleri Marcos'un kazandığını bildirdi. Ancak bu apaçık ihlal karşısında muhalefet güçleri büyük tepki duyarak protestolara giriştiler. Bir milyonu aşkın kişinin katıldığı bir mitingle seçim sonuçlarının çarpıtılması lanetlendi. Önümüzdeki dönemde bu tür protesto ve gösteriler artacağa, iç çatışmalar kızışacağa benzemektedir.

ABD'NİN AKDENİZ MANEVRALARI ve YENİ BİR KORSANLIK ÖRNEĞİ

Roma ve Viyana havaalanlarında Filistinli gerillaların, İsrail havayolları bürolarına yönelik olarak gerçekleştirdikleri eylemlerin ardından, zaten gergin olan ABD ve Libya arasındaki ilişkilerde sertleşme daha da arttı. Karşılıklı söz düellosu biçiminde geçen çekişme, yeni olayların gelişimi ile boyutlandı.

Libya'ya karşı sürekli tehditlerde bulunan ABD, Libya Filistinlilere destek verdiği oranda kendisinin de Libya'ya saldıracağını söylemektedir. Libya'yı uluslararası terörü desteklemekle suçlayan ABD, kendisinin de aynı yöntemlerle savaşacağını belirtmektedir. Bunun ilk belirtisi olarak 6. Filoyu Libya açıklarına göndererek, manevralarla Libya üzerinde baskı kurmaya çalışmaktadır. ABD ile Libya arasında süregelen çelişkinin diğer önemli bir yönünü de Sirte körfezi oluşturmaktadır. 1981'de her iki ülke arasında yeni bir bunalımın ortaya çıkmasına yol açmış olan Körfez sorunu, geçtiğimiz yıllarda 2 Libya uçağının ABD tarafından düşürülmesiyle daha da alevlenmiştir. ABD ve Batılı ülkeler, Libya toprakları içerisine yarım bir yay şeklinde girmiş olan Sirte körfezinin kıyıdan 12 mil uzaklıktan sonraki bölümünün uluslararası sulara dahil olduğunu belirtirken, Libya ise buranın kendi topraklarına ait olduğunu söylemektedir.

Bu her iki sorunda anlaşma sağlayamayan ABD ve Libya arasındaki çelişkiler, 24 Ocak'ta 6. Filonun Libya kıyılarının hemen yakınında bir tatbikat yapması ile iyice gerginleşti. ABD Libya'ya sürekli müdahale tehditlerinde bulunurken, Libya ise bunun karşısında kendi ülke topraklarını savunacaklarını açıklamaktadır. Batılı ülkeler başta olmak üzere, tüm Arap ülkeleri ABD'nin Libya açıklarında gerçekleştirdiği tatbikatı tehlikeli görerek, savaşı ve gerginliği tırmandıran bir öğe olarak değerlendirmektedirler. SSCB'nin İtalya büyükelçisi ise yaptığı bir açıklamada "ABD Akdeniz'de kendi gölüymüş gibi hareket etmektedir" diyerek, ABD'nin saldırganlığına dikkat çekmiştir.

ABD'nin Libya'ya karşı uygulamak istediği çeşitli yaptırımlar ve askeri müdahalelerde hiçbir Batı ülkesi istediği desteği vermedi. ABD uygulamak istediği ekonomik müeyyidelerde de tek başına kaldı. Hatta İngiltere, Almanya ve Belçika gibi, birçok konuda ABD politikasını tereddütsüz destekleyen ülkeler bile, Libya konusunda ABD'yi, denilebilir ki, kendi kaderiyle hiç olmazsa bu sorunda başbaşa bıraktılar. Bundan dolayıdır ki, ABD tırmanan gerginliği bir savaş düzeyine vardıramadı. 6. Filo geçen yılın sonlarından buyana Libya açıklarında beklemesine rağmen şu ana kadar Sirte Körfezine ve Libya karasularına girmiş değildir.

Gerginliğin giderek durulma gösterdiği ve söz düellosunun yerini sükunete bıraktığı bir dönemde bu kez Libya Havayollarına bağlı bir uçak, İsrail jetleri tarafından yolu kesilip İsrail'e götürülerek, Hayfa kenti yakınındaki bir İsrail askeri üssüne zorunlu inişe geçirtildi. İçerisinde Filistinli liderlerin bulunduğu sanılan uçak, bir müddet tutulduktan sonra serbest bırakıldı.

Fakat uçakta bulunan Suriye Devlet Başkanı yardımcısı Abdullah El Ahmar'ın sorgulandığı ve Libya'da gerçekleştirilmek istenen toplantı konusunda bilgi alınmaya çalışıldığı açıklandı.

İsrail'in Libya uçağını savaş koşullarında bile başvurulmayan bir korsanlıkla kaçırması ve içindekileri sorgulaması uluslararası alanda, BM'ler çevresinde büyük tepki yarattı. ABD ve İsrail'in elbirliği ile gerçekleştirdikleri korsanlıklar, terörizmin nasıl emperyalistler ve uşakları tarafından başvurulan bir yöntem olduğunu açığa koymaktadır. ABD, bir yandan ulusal kurtuluş hareketlerini ve başta da Filistin halkını terörist ilan edip, demogoji yürütürken, ardından en büyük terör hareketlerine girişmekte de kendisini son derece özgür hissetmekte ve adeta herşeyin hamisi kesilmektedir.

Mısır uçağının kaçırılması ardından Libya uçağının da zorunlu inişe geçirtilmesi, ABD ve uşaklarının benzer yöntemlere önümüzdeki dönemde daha fazla başvuracaklarını göstermektedir. Uluslararası birçok kararı ve kınamayı hiçe sayan ABD ve İsrail, bundan sonra da, kararlı bir tavır takınılmadıkça, yeni teröristlikler sergilemekten kaçınmayacaklardır. BM'lerin İsrail'i kınama kararını veto eden ABD, uluslararası terör hareketinin devletler eliyle geliştirilerek yürütülmesinde başrol oynadığını da ortaya koymuştur.

İsrail'in Tunus'ta Filistin kamplarını bombalaması, Libya uçağını kaçırması vb. gibi girişimleri başta TC olmak üzere bölgenin diğer gerici devletlerinin iştahını da kabartmaktadır. Bir diğer deyişle İsrail bu tavırlarıyla onlara da yol göstermek istemektedir. Nitekim Tunus'taki bombalama olayı ardından Kamuran İnan haini, Türk devletini uyararak, PKK'ye karşı aynı yöntemlere neden başvurulmadığını sormuştur. Son uçak kaçırma olayının ardından iştahı daha da kabaran TC'ye aynı yöntemi önereceklerin çoğalacağı da açıktır.

Fakat hangi yönteme başvurulursa vurulsun ABD, İsrail, faşist Türk cuntası ve bölgenin diğer gerici devletleri içine düştükleri çöküş sürecinden kurtulamayacaklardır. Halkların ulusal kurtuluş mücadelesini engelleme ve onu lekeleme gücünü de gösteremeyecekler; halklar, doğru yollarında zafere doğru ilerlemelerini sürdüreceklerdir.

HAİTİ:

30 YILLIK DİKTATÖR AİLENİN SONU

Jean-Claude Duvalier Halkın Öfkesine Dayanamadı

Haiti, Kristof Colombo'nun 1492'de ilk ayak bastığı Bahama adaları topluluğu yakınında yer alan Hispaniola Adasının batı kısmında yer almaktadır. Adanın 2/3'lük bölümü Dominik Cumhuriyetinin elindedir. Geriye kalan 1/3'lük bölümünde 6 milyona varan nüfusu ile Haiti bulunmaktadır. Haiti nüfusunun %91'ni siyahlar oluşturmaktadır.

ABD'nin burnu dibinde yeralan, batı kıyıları Küba'nın doğu kıyılarına bakan Haiti, bu coğrafik konumuyla önemli bir mevkide bulunmaktadır. Toprağı az, fakat nüfusu çok olan Haiti'nin yoksulluk ve açlık sorunu çözümlenmediği gibi, azgın bir diktatörlüğün yönetimde bulunması da, halkın yaşamını çekilmez hale getirmiştir.

Haiti, İspanyol kaşifi Colombo tarafından keşfedildiğinden dolayı, başlangıçta İspanya'nın bir sömürgesi haline geldi. Bahama adalarının yanısıra, Amerika'nın da keşfi, İspanya ve Portekiz sömürgecilerinin dışında İngiliz ve Fransızların da bu alana akın etmesine yol açar. İspanyolların yanısıra, İngiliz ve Fransızlar da Haiti ve çevresindeki adalarla ilgilenmeye başlarlar. Giderek Haiti'yi Afrika'dan getirdikleri kölelerin bir pazarı durumuna sokarlar. Bölge üzerinde İspanya, İngiltere ve Fransa arasında süren çekişmeden, 1697'de Fransa karlı çıkarak, burayı ele geçirir. 18. yy'ın sonlarına doğru adadaki siyah nüfusunda muazzam bir artış meydana gelir. Bu tarihlerde siyah nüfusun çoğunlukta olduğu söylenebilir.

1789 Fransız burjuva ihtilali, burjuvazinin sömürgelerde bir değişikliği ortaya çıkarmasına yol açmadı, ama ihtilalin etkisi yine de birçok sömürge ülkede kendisini gösterdi. Haiti'de bu ülkelerden biridir. Fransız ihtilalinin etkisi ile siyahlar bağımsızlık hareketine girişir ve ayaklanmalara başvururlar. Bunun sonucunda, 1804'de Haiti, Fransızlardan bağımsızlığını kazanır. Fakat bu bağımsızlığın uzun sürmediğini ve Haiti'nin yeni bir sömürgeci devletin egemenliği altına girdiğini görüyoruz.

Bu kez devreye giren ABD'dir. Küba, Haiti, Dominik Cumhuriyeti vb. ülkelerin bulunduğu Karayipler Denizini kendisine güvenlik bölgesi olarak seçen ve burayı denetlemek durumunda olduğunu belirten ABD, 1898'de Küba'yı, ardından 1905'de Haiti'yi egemenliği altına alır. Böylece, ABD "arkabahçesinin" yanısıra "önbahçesini"de denetimi altında tuttar.

Klasik sömürgeci yöntemlerle Haiti'yi daha uzun süre yönetemeyeceğini anlayan ABD, 1934 yılında Haiti'ye bağımsızlığını tanır. Ama ABD'nin bu ülke üzerindeki varlığı devam eder. II. dünya savaşı sonrasında da ABD bu ülke üzerinde, 1957'de Cumhurbaşkanlığına seçilen Duvalier ailesi vasıtası ile günümüze kadar süregelen bir egemenlik sistemi kurar. 1964'de kendisini ömürboyu Cumhurbaşkanlığına seçtiren Dr. François Duvalier, 1971'de ölünce yerine oğlu Jean-Claude Duvalier geçer. Böylece 27 yıldır süren Duvalier ailesinin kanlı diktatörlüğü de babadan oğula geçerek, devam eder. 1971'den buyana Haiti'nin başında bulunan Jean-Claude Duvalier, Polis Yasasını daha da sertleştirerek ve özel birlikler oluşturarak halk üzerinde korkunç bir terör estirir.

Yoksulluğun ve baskının alabildiğine arttığı bu Karayipler ülkesinde, 3 aya yakın bir süredir, halkın rejime karşı yoğun bir başkaldırısı yaşanmaktadır. Duvalier'in aldığı tüm sert tedbirlere rağmen halkın başkaldırısının önüne geçilemedi. Hatta uygulanan sert politika ayaklanmanın ateşini alevlendirmekten öteye bir sonuç vermemiştir. Durumun iyiden iyiye Duvalier'in aleyhine döndüğünü gören ABD, Haiti'yi tümden kaybetmektense, 30 yıllık uşak aileyi gözden çıkarmayı çıkarlarına daha uygun buldu. Nitekim ABD Dışişleri Bakanı Schultz, Şubat ayı başlarında yaptığı bir açıklamada, "Haiti demokrasiye dönmelidir" dedi. Bu sözler Duvalier'in gözden çıkarılması anlamına gelmekle birlikte, aynı zamanda ABD'ye bağlı yeni bir hükümetin kurulması için de verilmiş bir işaretti.

ABD'nin bu alanda kendi aleyhine dönüşen gelişmelere öyle sessiz kalmayacağı bilinmektedir. Küba, Nikaragua örneği buna açık bir kanıt oluştururken, Grenada'nın işgali de bunun en son örneklerinden biridir. Bu nedenle Haiti'de ortaya çıkan gelişmeler ve Duvalier'in ülkeden ayrılması, ABD'nin bu işteki rolünü de ortaya koymaktadır. Halkın öfkesine karşı Duvalier'i desteklemekle birlikte ABD, diktatörün iktidarda kalmasının yaratacağı tehlikeleri dikkate alarak onu ayrılmaya ikna etmiştir. ABD'li bir yetkili yaptığı açıklamada "evet Duvalier'i iktidardan ayrılmaya ikna ettik. Duvalier, er geç onu iktidardan ayrılmak zorunda bırakacağımızı biliyordu. Haiti'nin yeni bir Nikaragua ya da İran olmasını istemiyorduk" diyerek, ABD'nin bu işteki rolünü açıkça ortaya koymuştur.

ABD emperyalizmi, diktatörlüğü, kendisine bağlı fakat daha yumuşak bir yönetimle değiştirerek, böylece kendi egemenliğini de bir müddet daha güvence altına almayı başarmıştır. Latin Amerika, Güneydoğu Asya, Afrika vb. alanlarda ABD'nin kendisine bağlı işbirlikçi yönetimlerde değişikliklere gittiği gözlemlenmektedir. Faşist yönetimler artık toplumu yönetemez ve iktidarları çatırdar bir duruma geldikleri noktada, bunların yerine daha yumuşak yönetimler işbaşına getirilmektedir. Arjantin, El Salvador vb. ülkelerde uygulanan, Filipinler'de denenmek istenen ve bugün Haiti'de gündeme getirilen çözüm yöntemi budur. Bu yöntemin, bilinen klasik uygulamaların günümüz koşullarına uygulanması olduğu açıktır.

Haiti'de Duvalier diktatörlüğünün yıkılmasından çıkarılacak bazı sonuçlardan da bahsetmek gerekir. Diktatörün ülkeden kaçması belki yerine halkın çıkarlarına dayanan bir iktidarı getirmedi, ama ayaklanan bir halk karşısında hiçbir diktatörün ayakta kalamayacağı gerçeğini bir kez daha ortaya çıkardı.

Duvalier ailesinin diktatörlüğünün 30 yıllık bir geçmişi bulunmaktadır. Ve günümüze kadar da en sert baskı yöntemleri ile diktatörlük varlığını korumuştur. 8 bin kişilik ordunun yanısıra, "Tonton Macoutes" adı verilen ve içinde 15 bin dolayında milisin örgütlendiği özel birliklerle de egemenliğini pekiştiren Duvalier, adeta halka nefes aldırmayan bir baskı kurmuştu. En küçük bir hareket karşısında "Tonton Macoutes" milislerini buluyordu. Bundan dolayı da halkın örgütlülüğünün fazla gelişemediğini görmekteyiz. Ama tüm örgütsüzlüğe karşın, kitlelerde Duvalier diktatörlüğüne karşı kabaran kin ve öfke durmak bilmedi. 3 ay öncesine kadar adeta durgun bir denizi andıran Haiti, kabaran dalgaların korkunç öfkesi ile çalkalanmaya ve diktatörün koltuğu sallanmaya başladı. Kitleler sokağa dökülerek yiyecek depolarına, askeri araçlara ve "Tonton Macoutes" milislerine saldırdılar. Birçok kişinin hayatını yitirdiği çatışmalarda, güçlü milis örgütüne rağmen Duvalier, efendisi ABD'den aldığı talimat gereği durumu daha da tehlikeli düzeylere vardırmamak için ülkeden ayrıldı.

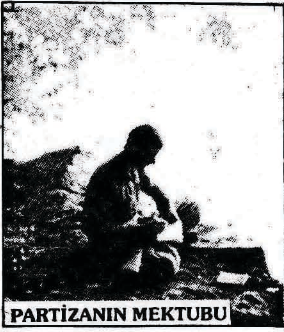
Duvalier'in yerine gelenler de ABD'ye bağlılıkta bir kusur etmeyecek cinsten uşaklardır. Hatta bunlardan 3'ü François Duvalier döneminde hükümette görev yapmış üyelerdir. Halkın kendi öz temsilcilerine ve örgütüne sahip olamayışı, iktidarın yeniden ABD uşaklarının elinde kalması sonucunu da ortaya çıkarmıştır.

Haiti'nin sorunlarının Duvalier ailesinin diktatörlüğüne son vermekle kapanmayacağı açık bir gerçektir. Şimdilik Jean-Claude'nin ülkeyi terk etmesi ile gösteri ve çatışmalarda bir durulma ortaya çıkmışsa da, halkın temel sorunlarının öyle kısa sürede ve ABD'nin bağımlılığı içinde çözümlenemeyeceği açıktır. Açlık, yoksulluk ülkenin önemli sorunları durumundadır. Mevcut yeni yönetimin de bu sorunlara çözüm bulamayacağı şimdiden görülmektedir. Halkın büyük kin ve öfkesini üzerinde toplayan Duvalier rejiminin yıkılması, belli bir rahatlamayı ortaya çıkarmışsa da, bunun uzun sürmeyeceği de belirtilebilir.

Sonuç olarak, Haiti önümüzdeki dönemde de yine gösterilere sahne olmaya devam edecek, mevcut durumun aşılması ise, ancak halkın öz örgütlülüğünün yaratılması ile mümkün olacaktır.

★ ★ ★

Oportünizm ve Reformizmin Şarlatanlığı Devrimci Gelişmenin Bir Sonucudur

PARTİZANIN MEKTUBU

İçinde bulunduğumuz süreçte saflar giderek belirginleşiyor. Reformizmle devrimcilik, oportünizmle Marksizm-Leninizm arasındaki sınır çizgileri daha da netleşiyor. Karşı-devrim, tüm çılgınlığıyla birleşik karşı-devrimci saldırısını devrimci güçlere ve halk kitlelerine yöneltiyor Ama atılan her karşı-devrimci adım, girişilen her saldırı, komplo, karalama ve psikolojik savaş, devrimci direniş savaşla çıkmaza sokuluyor.

Oportünizm ve reformizm hergünkinden daha fazla, açık yüzüyle ortaya çıkıyor. Devrimci mücadelelerin kuralı gereği, her devrimci mücadele, gelişimiyle birlikte karşı-devrimi çılgınlaştırmakta, dünün oportünistleri yarının açık karşı-devrim destekçileri ve şovenleri haline gelir. Kamuoyu son dönemlerde bu sahtekar ve inkarcı takımının Parti Hareketimiz şahsında Kürdistan ve Türkiye devrimine karşı yöneltiği yoğun saldırılara tanık olmaktadır. Başında oportünizmin ve sosyal şovenizmin tescilli temsilcisi "TKP"nin bulunduğu "Sol Birlik" ucubesi tarafından "PKK üzerine" bir bildirinin yayınlanması ve bu bildirinin "TKP'nin Sesi Radyosu" (siz oportinizmin ve Kemalizmin sesi radyosu anlayın) tarafından, kulakları tırmalarcasına avazı çıktığı kadar bağırlarak okunmasıyla başlatılıp geliştirilen saldırılar, Fransa'da gerçekleştirilen "devrimci eylem"le doruğa çıkarıldı. Bunların hiçbirisi sıradan ya da tesadüfi olaylar değildir. Tersine, bildiride de belirtilen, **"PKK'nin bu eylemleri her türlü yöntem kullanılarak engellenmelidir"** belirlemesinin pratikte uygulanmasıdır.

66 yıllık tarihinde ciddi bir tek adım atmayan, bir tek devrimci değer yaratamayan bu "devrimci" hareketlerin gizli durağı, baraj bendi tescilli oportünist "TKP"nin bu tavrı yeni değildir. Geçmişte de PKK'ye karşı oluşturulan "UDG" denilen gücün arkasındaki itici güç aynı "TKP" idi. Bugün ise, onun bir benzeri olan "Sol Birlik"i kendi önderliğinde oluşturmaktadır. Ama ne yazık ki "Sol Birlik" ölü doğmuştur. Gelinen devrim aşamasında, Avrupa'nın ev terliklerine alışmış olan bu güçler çıkardıkları yayınlarda ve bildirilerinde, geçmişin "vahşi Kürtler eziliyor", "eşkiya ve barbarların uygarlığa karşı isyanı" teranelerini bugün değişik tarihi koşullarda, "anarşizm, provakasyon, goşizm" vb. ifadelerle tekrarlamaktadırlar. Geçmişte "barbarlığın, uygarlığa karşı isyanı" olarak lanse etmeye çalıştıkları gerçeklikleri, bugün de aynı alçaklık ve çarpıtma anlayışıyla, ama değişik kılıflar altında dile getirmektedirler. Tarih birçok yüzkaralık örneğine tanık olmuştur, fakat böylesi yüzkaralıklar ender rastlanır olaylardandır. Çünkü bunlar devrimcilik ve Marksizm-Leninizm adına yapılmaktadır.

Yıllardır Türkiye ve Kürdistan'da onbinlerce devrimci-demokrat ve sıradan insan karanlık odalarda can verir, Kürdistan'da katliam üstüne katliamlar gerçekleştirilir, yüzlerce devrimci-demokrat kurşunlanırken ve yine, Hitler faşizminin gaz odalarını, Saygon zindanlarını geride bırakan işkenceler altında sayısız insanımız can verirken, bir tek doğru yorum yapmayan "Türkiye Kemalist Partisi -TKP", birden bire ahkam kesmeye başlıyor. "Provakasyon, mafia yöntemlerini geride bırakan yöntemler, anarşizmin boyutlarını aşan eylemler" türünden naralar atıp, gürültü yaparak ortalığı karıştırmaya çalışıyor.

Bunun sebebi ise, Semir denilen provakatörün ve yandaşlarının yurtseverlerce cezalandırılması, ihanete hakettiği cezanın verilmesidir. Halk adına, devrimci-direnişçi değerler adına, hainlerin, döneklerin ve ajan-provakatörlerin cezalandırıldığını, devrim önünde engel olan bu yapının sorumlularının affedilmeyeceğini, dünya devrim pratiklerini az da olsa inceleyenler çok iyi bilirler. Devrim saflarına sızmış ajanların Sovyetler Birliği'nde idam edildiği, Küba, Vietnam vb. alanlarda kararlıca ezildiği çok iyi bilinmektedir. Bunu sayın "TKP" (Türkiye Kemalist Partisi) bayları ve Olaf Palme, Mitterand gibileri de iyi bilirler. Ama açık ki mücadelemize ve önderliğine saldırının amacı başkadır.

Devrim saflarına sızdırılan ajanlar acaba, "ben ajan olarak geldim, lütfen beni kabul edin ve faaliyetlerime izin verin" mi diyeceklerdir? Hayır, onlar yüklenmiş oldukları görevi gerçekleştirmek için gizlenecek ve faaliyetlerini tam bir siyasi polis kurnazlığı ve maharetiyle sürdüreceklerdir. Fark edildikleri an ise, fırsat bulabilirlerse kaçmaya çalışacaklardır. Böylesi bir şey herhangi bir siyasi organizasyonda olsaydı, açık ki "TKP" ve "Sol Birlik" bayları da bunu kabulleneceklerdi. Ama PKK saflarına sızdırılan ajanlara gelince durum değişir. Peki neden bu böyledir? Meselenin özü nedir?

Amaç ve niyetler ne kadar gizlenmeye çalışılsa da sorun açıktır. Güneş balçıkla sıvanmak istenmekte, "PKK gerçekliği ne olursa olsun inkar edilmelidir" mantığı korunmaktadır. Küçük-burjuva düşkünlerin, dönek, kaçkın ve uşakların göklere kurulu şatolarını yerle bir eden devrimci direniş ve PKK pratiği mahkum edilmeye çalışılmaktadır. Taşınan mantık ve alçakça güdüler bunlardan ibarettir. Semir provakatörü de tam bir "siyasi polis kurnazlığı" ile hareket etmişse de, proleter kararlılık ve davaya bağlılık taşıyanlarca ortaya çıkarılmıştır. O da Avrupa ortamını iyi değerlendirerek kaçmayı başarmıştır. Bu sefer de faaliyetlerini sosyal-şovenlere, Kürt küçük-burjuva reformistlerine ve Avrupa sosyal-demokrasisinin ajanı bazı devrim kaçkını döküntü örgütlere dayanarak sürdürmeye çalışan bu hain, direkt olarak İsveç hükümeti tarafından korunmaya başlanmıştır. NATO'nun PKK'ye karşı başlattığı operasyonlar, yolundan saptırma ve etkisizleştirme girişimleri için finanse edilen bu provakasyon, Türkiye ve Kürdistanlı sol maskeli güçler tarafından da desteklenmiştir. Tüm bu çabaların tek amacı ise, "Demokratik PKK", "Kenan Evren PKK'si"ni yaratmaktı. Böylece, en iyisi "TKP" şahsında gerçekleştirilmiş olan ehlileştirme çabası PKK'de de başarılmış olacaktı.

Ama tüm bu girişimlere vurulan darbe, tam da onların beynine isabet etti ve bahsettiğimiz tüm bu çevreler acı feryatlarla, küfür ve çamur atma çabalarını yükseltmeye başladılar. Hepsi bir ağızdan, cezalandırılan bu provakatörü devrimci, PKK'yi ve direniş savaşçılarını ise anarşist, terörist olarak ilan etmeye başladılar. Ama ne var ki, Türk faşist diktatörlüğünün, ülkemizde öldürülen subay, asker ve ajanlarının ardından tekrarladığı bu nakaratlara alışkın olan halk kitleleri, sol geçinen bu çevrelerin bu tür beyanları karşısında nefretle dolmaktan, kinini daha da bilemekten ve bunlara, alçaklar demekten başka birşey yapmadılar.

Bugüne kadar Kürdistan'da yüzlerce devrimci ve yurtsever, faşist sömürgeci zulme karşı direnişte şehit olduğu halde, bunlar üzerine bir tek kelime söylenip yorum yapılmadan, sadece bazı genel belirlemelerle mücadele geçiştirilmiştir. Her saat başı yaptıkları radyo yayınlarında, tüm dünyanın duyduğu ve her alanda konuşulan bir konu haline gelen Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Mücadelesine değinmemekte ısrar etmektedirler. Kenan Evren faşistinin dahi Diyarbakır konuşmasında söylediği,**"bazıları var ki asanız da, kesseniz de davalarından dönmüyorlar"** sözüyle kabul ettiği mücadelemizi bu "sol" güçler sürekli gözardı etmeye uğraşmaktadırlar. Ama öte yandan, bir provakatörün cezalandırılması üzerine geniş yorum ve tartışmalar yapan aynı çevreler, her saat başı radyo yayınlarında "Sol Birlik" bildirisini okuyarak gerçek yüzlerini açığa vurmuşlardır. Açık ki halk kitleleri, bunları kemalist, oportünist, reformist olarak adlandıracak, içine girdikleri alçakça tavır karşısında onlara uşak ve hain demekten kendilerini alamayacaklardır.

Kendilerini komünist, partilerini "Komünist Partisi", radyolarını da "TKP'nin Sesi" olarak adlandıran bu baylar, içine girdikleri somut durumla provakatörün sesi haline geldiler. Böylece de devrim güçlerinin uzun uğraşlar sonucu açığa çıkarabileceği bir dizi gerçekliği kendiliğinden açığa vurmuş oldular. Kendi elleriyle, kendilerini gizleyen asma yapraklarını kaldırarak gerçek yüzleriyle açığa çıktılar.

Sözkonusu bildiri, KUKM'ni mahkum etmek amacıyla yayınlanmış, bu açıdan da tam bir karşı-devrimci mantıkla yazılmıştır. Ama sonuçta ise sahiplerini mahkum etmiştir. Bir provakatörün vurulması olayından yola çıkan bildiri ardından, "ajan ve muhbirlerin vurulması cuntanın işine yarar" sonucuna varmıştır. Şarlatanlığını, "bu tür eylemler, faşist cuntanın devrimcileri terörist olarak göstermesine, askeri harcamalar için ayrılan ödenekleri haklı çıkarmasına, halka baskı yapmasını haklı göstermesine yarar" diyerek sürdüren anlayış sahipleri kendilerini çok iyi ele vermişlerdir.

Faşist iktidarlar ve tüm burjuva egemen sınıflar her zaman ve her yerde devrimcileri, "terörist, anarşist" olarak ilan edip, öyle göstermişlerdir, göstermektedirler de. Bu, sadece iktidarın devrimcilerin elinde olmadığı zamanlarda değil, proletarya iktidarının kurulduğu zamanlarda da yöneltilen bir saldırıdır. Hatta barışçıl yoldan, oy çoğunluğuyla hükümet olan sol güçlere de aynı suçlama yöneltilmektedir. Örneğin Şili'de oy çoğunluğuyla iktidar olan Salvador Allende hükümeti için bile aynı iddia, aynı suçlama, Pinochet ve emperyalizm tarafından ileri sürülmüştür. Devrimci şiddet ve silahlı mücadele gündeme geldiğinde, burjuvazi bunları bin kat daha fazla karalayıp mahkum etmek isteyecektir.

Bolşevikler, Çarlık'ın gözünde terörist idiler. Küba devrimcileri, Batista için terörist idiler. Bu, dünyanın her yerinde böyledir. Karşı-devrimin bir taktiğidir bu. Karşı-devrimin taktiği böyle olduğuna göre,devrimcilerin yapması gereken nedir? "TKP" ve "Sol Birlik"in yaptığı gibi, devrimcilikten vaz mı geçilmelidir? Faşist cuntanın istediği uysal köleler, hainler haline mi gelmek gerekir? Yoksa, ilke olarak hertürlü teröre karşı çıkmak neyle ifade edilebilir? Terör vardır, terör vardır. Bunları birbirinden ayırtetmek gerekir. Aksi durumda, çok bilmiş demogogların yüksek perdeden bağırtılarının kurbanı olunabilir. Ve her kim ki terörü uygulayan güçleri, onun uygulanma amacını ve uygulandığı koşulları gözönünde bulundurmadan konuşuyorsa, o, alçak bir demogog ya da düpedüz burjuva ajanı bir haindir diyoruz. Terör vardır, karşı-devrim tarafından, kitleleri sindirmek, devrimcileri bitirmek ve gerici egemenliğini sürdürmek amacıyla uygulanır; terör vardır, anarşistler tarafından uygulanır ve aydınların kişisel tepkilerinin dışa vurumu tarzında ortaya çıkar, temel yöntem olarak ele alınır ve herşey bununla sonuçlandırılmak istenir; ve yine terör vardır, devrimci güçler tarafından karşı-devrimci teröre karşı, halk üzerinde baskı uygulayan ajan, muhbir ve faşist baskıcı güçlere karşı uygulanır. Ve bu terör, devrimci mücadeleyi geliştirdiği, devrimci siyasete ters düşmediği oranda ve biçimde uygulanır. Yani devrimci mücadelenin bir yöntemi olarak başvurulur. Letonyalı Bolşeviklerin sıkça başvurduğu, Bulgaristan'da partizanların sürekli uyguladıkları ve Vietnamlı gerillaların "tüm uyarılara rağmen eğer yola gelmiyorlarsa kararlıca temizlenmelidirler" belirlemesiyle ifade ettikleri tam da bu terör yöntemidir. KUKM de bunu biricik yöntemi değil, yöntemlerinden sadece biri olarak uygulamaktadır. O halde neden Bolşevikleri ve diğer ülke devrimcilerini suçlamıyorlar da PKK'yi suçluyorlar?

Sorunu teorik alanda bırakıp, pratikte bazı örnekler verelim. Pratik devrimci faaliyet içinde olan insanlar sık sık kitlelerin şu ısrarlı taleplerİyle karşılaşmaktadırlar: **"Arkadaşlar, evet çok doğru söylüyorsunuz, yaptıklarınız da doğrudur. Ama biz ajanlardan adım atamıyoruz. Evlerimize gelip gidiyorsunuz, ikinci gün ajanlar, geldiğiniz ihbarını karakollara yapıyorlar. O zaman bizi yakalayıp götürüyorlar. Öncelikle şu ajanları, muhbirleri temizleyin, ondan sonra diğer işleri yapalım."** Halktan soyut; oportünizm ve reformizm hamuruyla yoğrulanlar değil, ancak Kürdistan alanında devrimci mücadele içerisinde, bulunanlar bunun ne kadar önemli olduğunu bilebilirler. Bu açıdan kitleler her ajanın ve zulüm uygulayanın cezalandırılmasından sonra sevinç havasına bürünürler. Çünkü bu tür eylemler, devrimci siyasal çalışmanın doğal sonucu olarak ortaya çıkarlar. Bu eylemler aynı zamanda, önü tıkanmaya çalışılan devrimci siyasal çalışmanın önünü açarak, direkt kitlelerin istemlerini yansıtırlar.

Reformist tasfiyeci sol güçlerin içine girdikleri bu tür çabaları, haklı olarak, faşizmi şirin göstermeçabaları olarak değerlendireceğiz. Çünkü bunlar açıktan, faşizmin işlediği suçların sorumluluğunu PKK'ye yükleyecek kadar ileri gitmektedirler. Açıktan söyledikleri, "PKK olmasa faşizm baskı ve terör uygulamayacaktı", "PKK devrimci mücadeleyi geliştirdiği için, faşizm baskıcı oluyor" vb. iddialar, faşizmin yöneticilerinin iddialarıyla tıpatıp birbirine uymaktadır. Sormak gerekir bu "sol" güçlere; bu iddialarının faşizmin yöneticilerininkiyle aynı olması tesadüf müdür? Yoksa Kemalizmin zehiriyle yoğrulmuş beyinlerin ürünü müdür? Faşist cuntabaşının her defasında, "bizim gelişimizin, iktidarda kalışımızın nedeni bölücülük ve anarşidir" demesi bunu açıklamıyor mu? Elbette ki bunda gerçek olan bir yön vardır. O da, gelişen devrimci mücadele karşısında faşist karşı-devrimin şiddetini uç noktaya çıkardığı; devrimci mücadeleyi bastırmak için ne gerekliyse onu yapmakta olduğu, ama buna rağmen devrimci mücadelenin önünün alınamadığıdır. Faşist yönetim yıkılışını durdurmak için hertürlü silahı deniyor, deneyecek de. Son Çukurca karakolu baskınında ele geçirilen belgeler; PKK üzerine Genelkurmaylığın yayınladığı kitap; hergün köylerimiz üzerine, havadan uçaklarla atılan, bir yüzünde hunharca katledilen devrimcilerin fotoğrafları ve "böyle olmak istiyor musun" sözlerinin, diğer yüzünde ise, "teslim ol" çağrılarının yeraldığı bildiriler;. Semir ve diğer hainlerin fotoğraflarının yayınlanması vb. vb. gelişmeler ve olayların hepsi, gelişen devrimci mücadelenin önder gücünün kim olduğunu göstermeye yetmektedir.

Ama tüm bunlara rağmen, hayırhah bir tavır takınan "TKP" ve "Sol Birlik" gibi güçler de var. Kürdistan'da gelişen ulusal direniş mücadelesinin önder gücünü inkar etmek için ellerinden ne geliyorsa yapmaktan geri durmuyorlar. 15 Ağustos eylemlerini provakasyon olarak niteleyen "TKP"nin, çok geçmeden "Kürdistan'da gelişen mücadelenin arkasında CIA'nın parmağı değil, cuntanın arkasında CIA'nın parmağı vardır", "Kürt halkının mücadelesi gelişiyor" gibi sözler yayınlaması acaba yeterli midir? Bu sözler, parlaklıklarıyla kulağa hoş gelebilir, yüzeysellikleriyle doğru söylemiş gibi görünebilir belki. Ama ne var ki bu sözler, korkunç bir inkarcılığı ve alçakça hesapları da içermektedir. Şovenizmi ve oportünizmi gizleyen sözler olduğu için de teşhir edilmesi ve altındaki özün ortaya konulması önem taşır. "Her par lak görünen şey altın değildir" sözü tam da bu ortama uygundur. Söylenen sözlerin, parlak olması ve kulağa hoş gelmesi yanında sahtekarlığı da vardır.

Bugün Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen UKM dost-düşman herkes tarafından bilinmekte, her güç ve çevre belli bir tavır takınmış bulunmaktadır. Kör gözlerin bile görebileceği kadar açık olan bu gerçekliği, "TKP"nin kalkıp yeniden keşfetmesi kadar saçma birşey olabilir mi? Bu kadar aradan sonra "kış uykusundan " uyanan "TKP"nin UKM'mizi tanımlamaya kalkışmasına ne ad vermek gerekir? Bunu geç haber alma, görememe veya farkına varamama olarak mı değerlendirelim? Kesinlikle hayır! Çünkü "TKP" 15 Ağustos'tan buyana gelişmeleri açıkça görüyor, ama çıkarları gereği mücadelemize ve eylemlere provakasyondur diyordu. Daha ilk günden böyle feryat etmesi boşuna değildi. Çıkarları gereği takınması gereken tavrı gösterdi ve daha ilk günden saldırıya geçti. Şimdi ise, gelişen mücadele karşısında geri adım atmakta, "mücadele gelişiyor" diye genel bir belirleme ile Şefik Hüsnülerin taktiğine başvurmaktadır. Peki, bu mücadeleyi kim geliştiriyor, bunu geliştirip savaş düzeyine ulaştıran kimdir? Kendiliğinden mücadelenin bile, kendine has bir önderliği olur.

Bir yandan mücadelenin gelişip boy verdiği söylenip, açıklamalar yapılırken, diğer yandan bu savaşın hangi acılar, ızdıraplar ve fedakarlıklar pahasına ve kim tarafından geliştirildiğini açıklamamak alçaklıktan başka ne anlama gelir? Eğer mücadeleye önderlik eden "TKP" ya da "TKSP" ise bunu açıkça

belirtmelidirler. Ve bu savaşı hangi strateji ve taktik planlamayla yaptıklarını da açıklamalıdırlar. Ama, devrimci gelişme karşısında tavırları bu olan güçlerde ufak bir dürüstlük bile yoktur. Verdikleri radyo haberinde, "Mardinli bir devrimci, polis işkencesiyle öldürüldü" tarzındaki ifadeleri de aynı anlayışın ürünüdür. Bu devrimcinin hangi örgütün mensubu olduğunu söylemektedirler. BBC, Amerika'nın Sesi gibi radyoların bile, PKK mensubu olarak isimlendirdiği devrimci bir direnişçiyi örgütsüz olarak göstermek iğrenç bir mantığın ürünüdür. Bunlar, anlayış olarak PKK'ye karşı olabilirler. Buna birşey demiyoruz. Ama "yayıncılık dürüstlüğüne" bile uymayışlarına karşı çıkılmalıdır. Direnerek şehit düşen PKK militanına devrimci ama örgütüne "terörist, anarşist" demek görülmemiş bir soysuzluk örneğidir.

Direnişçilere direniş gücünü veren, onların ideolojisi, politikası ve örgütsel anlayışlarıdır. Bunlar doğru olduğu ölçüde birey direnir, direnişçiliğini sürdürür. Direnişçiliğin ve devrimciliğin ölçüsü de buradadır. Bu nedenle önderliği belirtmeden mücadeleyi ve militanları kabullenmek tam bir demogoji ve alçaklıktır. Yıllar yılı hep kuyrukçuluk yapan, olayları hep arkadan takip eden bir güç, asla komünist partisi sıfatına layık olamaz. O, olsa olsa Kemalizmin partisi olabilir. Çünkü olayların dayatmasıyla sıradan herkes belli oranda gerçeği kabul etmek zorunda kalır. Aynı 'TKP", faşizm geldiğinde de gerçeğe gözlerini Türk aydınına* yakışır bir tarzda kapamış, bu yönetime bir türlü faşizm diyememişti. Ardından faşizm kendisini tüm vahşetiyle dayatıp "TKP" iyice teşhir olunca, "askersel yönetim faşistleşti" demeye başlamıştı. Ondan önce, ordu içinde iki kanat (tabii beyinleri Kemalizmin zehiriyle yoğrulduğundan böyle bir düşünceyi savunmaktadırlar); kemalist ve faşist kanatlar vardır, onun için ordu faşist değildir(!) diyerek işi geçiştiriyorlardı. Umut, halkın gücüne ve devrimci faaliyete değil, ordu içindeki kemalist kanadın çıkışına bağlanıyordu.

Önce M. Kemal'e, ardından Ecevit'e ve daha sonra da "ordu içindeki kemalist kanada" bel bağlayan, onların dümen suyunda yüzen, rüzgara doğru yön değiştiren "TKP", şimdi de DSP, SHP gibi güçlere kuyrukçuluk yapmaya çalışıyor. Kürdistan sorunu üzerine olan tavrı ise, gelinen noktada, açık düşmanlığa kadar vardırılmış durumdadır. "Sol Birlik" (ölü veya gayri-meşru doğmuş birlik)'in bildirisinin son kesiminde "PKK'nin bu saldırıları **tüm yöntemler denenerek** (abç) durdurulmalıdır" denilmektedir. Açık ki bu, PKK'ye karşı yöneltilecek saldırılara bir işarettir. Yoksa, herkes de çok iyi biliyor ki PKK'nin saldırıları faşist Türk sömürgecilerine ve onun uşaklarına yöneliktir. Eğer "Sol Birlik" kendisini bu cephede görmüyorsa, o zaman, PKK'nin saldırılarından korkmasının da bir anlamı yoktur. PKK, işi devrim düşmanlığına kadar götürmeyen, faşizme uşaklık yapmayan hiç bir güce ve unsura devrimci şiddeti kullanmamıştır ve kullanmayacaktır da. Ama aksine, iş, devrime düşmanlık ve faşizme uşaklığa kadar vardırılır; açıktan açığa devrimin önünde engel olmaya kadar götürülürse, sorumluluk bu duruma düşenlerin olacaktır.

Bu bildirinin sahipleri bir yandan her türlü teröre karşı olduklarını söylerken, diğer yandan da son Fransa komplosunu gerçekleştirerek PKK taraftarlarını kurşunlayıp, bir devrimci militanı alçakça katledecek kalleşe ileri gittiler. Solahı kullanan kim olursa olsun, "Sol Birlik" bu saldırıdaki sorumluluğunu gözardı ettiremez. Bu saldırı emperyalizmin amaçlarına hizmet eder niteliktedir. Bu provakasyonun asıl amacı şuydu: Provakasyonla, PKK, çatışma ortamına çekilecek, bu yolla Kürdistan halkının ve mücadelesinin dünya kamuoyunda yarattığı prestij sarsılacak ve ardından PKK terörist diye Avrupa'dan kovulacak ve bu alan ona kapatılacaktı. Bu, NATO planıyla da tam bir uygunluk arzetmektedir. Fransız polisinin olaya seyirci kalması, ardından Fransa hükümetinin, "bu tür saldırılar artacağa benziyor" demesi ve çeşitli emperyalist haber kaynaklarının olayı çarpıtıcı ve silah kullananları haklı çıkarıcı tarzda bir üslup kullanması elbetteki tesadüf değildir.

Yıllar boyu sömürgeciliğe ve faşizme karşı bir tek kurşun sıkmayan güçlerin böyle birden bire "yiğit" kesilmeleri ve ilk başarılı(!) eylemlerini PKK'ye karşı gerçekleştirmeleri, karşı-devrim cephesinde sevinç, devrim ve halk cephesinde ise nefret ve öfke yaratmıştır. Şunu da bir hatırlatalım: Bu komployu gerçekleştirenler gidip faşizmden ödüllerini alabilirler. Çünkü faşist Türk sömürgecileri, PKK üye ve taraftarlarının başına ödül koydukları, bir PKK'linin başını getirene veya onu yakalayana ödül vereceklerini ve bunu yapanların, o güne kadar hangi suçları işlemiş olurlarsa olsunlar, hemen affedileceklerini sürekli ilan etmektedirler. Bu baylar da, PKK'nin değerli bir kadrosu ve Kürdistan halkının yiğit bir evladını katletmekle faşizmin bu ödülünü haketmişlerdir!

Demokrasi hayaliyle yaşayan bu güçler, faşizmin sahte parlamento seçimlerine katılmayı umut etmektedirler. PKK ise, geliştirdiği mücadeleyle bu yolları büsbütün kapattığından ve sözkonusu çevrelerin hem ülkede ve hem de Avrupa vb. alanlarda mevcut konumlarıyla yaşama olanaklarını ortadan kaldırdığından, en azgın saldırılara hedef olmaktadır. Faşizm ise bu güçlere, "PKK'nin ezilmesi" karşılığında "demokrasi" vaad etmektedir. Bu vaadlerin karşılığı ise, PKK'ye yöneltilen saldırılarla verilmektedir. 15 Ağustos eylemliliği temelinde yürütülen 1,5 yıllık devrimci mücadelemiz, faşizmi temelinden sarsmış, onu DİSK yöneticilerini serbest bırakıp işçi sınıfıyla uzlaşma yollarını aramaya itmiştir. Bugün gerek dolaylı ve gerekse direkt olsun, faşizme karşı ortaya çıkan muhalefette PKK'nin belirleyici etkisi vardır. Yine karşı-devrim cephesinde meydana gelen çatlaklıklardan seslerin yükselmesinde ve halk kitlelerinin devrime olan inançlarının canlanıp pekişmesinde de PKK'nin etkisi büyüktür. Bu etkiyi her dürüst insanın rahatlıkla görebildiğini belirtmek yerinde olacaktır diyoruz.

Biz, Avrupa'nın çok uzağında olan ülkemizin engin dağlarında, halkımızın sıcak bağrında bu güçlerin yoğun oyunlarını ve mücadeleye dil uzatmalarını dinleyip işittikçe haklı olarak bunlara karşı daha çok kin ve nefretle dolmakta; kendilerine cevabımızı ise mücadelemizi daha fazla geliştirerek vermekteyiz. Biz, devrimin zorluklarının; mücadelenin çetin ve sert koşullarının, aşırı fedakarlık, cesaret ve olağanüstü çaba gerektirdiğinin bilincindeyiz. Aynı şekilde, temel mücadele biçimimiz olan devrimci şiddete başvurmaksızın bir tek ileri adımın bile atılamayacağını ve bir tek kazanımın sağlanamayacağını; aksine çok olumsuz bir biçimde tahripkar olunacağını her gün pratikte daha iyi kavramaktayız. Eğer birisi Avrupa'da ya da bir sosyalist ülkede oturarak, devrimci şiddetsiz, silahlı mücadelesiz devrimin gelişebileceğini iddia etmeye kalkışırsa, alçak olmaya da hak kazanacaktır. "TKP"'nin Sesi Radyosu"nu biraz olsun dinleyenler, bu güruhun da mevcut konumu aynı duruma düştüğünü, gırtlağına kadar "parlamenter avanaklığa" batmış olduğunu görecek ve onlara alçaklıktan başka bir sıfatı layık göremeyeceklerdir.

Halk kitlelerinin devrimci enerjisini burjuvazinin daha ılımlı kanadının kuyruğuna takma çabası içerisine giren bu çevreler, bunu açıktan yapmanın zeminini bulamadıklarından dolayı, parlak sözlerle, tumturaklı "devrimci" mücadele çağrılarıyla, tatlı vaatlerle şirin görünmeye çalışmaktadırlar. Faşistliği kanıtlanmış ve teşhir olmuş Özal hükümeti yerine SHP ya da DSP'yi iktidara getirme çabasında olan bu güçler, Avrupa sosyal demokrasisiyle de aynı düşünceleri paylaşmaktadırlar. Halk kitlelerinin asıl mücadele yöntemi olan silahlı mücadeleden soğutmak, bunun yerine ise, mevcut hükümeti yeni bir hükümetle değiştirme hedefini koymak istemektedirler. Yani, amaçları hedef şaşırtmaktır. Bugün, aklı başında, dürüst ve burjuva dar görüşlülüğüne kapılmayan her insan çok iyi bilmektedir ki, mevcut partiler (parlamentoda ve parlamento dışı) bir kukladan başka birşey değildirler. Ortada kukla bir hükümet; onun arkasında da kanlı kılıcıyla faşist ordu ve emperyalist mihraklar vardır. Bunlar istedikleri an, bir kılıç darbesiyle tüm parti, kurum ve kuruluşları ortadan kaldırıp, yerine yenilerini kurabilirler. İşlerine gelince halkı hiçe sayarak klik devirir, hükümet değiştirirler; zaman zaman faşist, zaman zaman da burjuva liberal hükümetleri işbaşına getirirler.

Bugün Türkiye'de, KUKM'nin yarattığı etki sonucu burjuva cephesinde çatlaklar giderek artmış, "siyasi ölü"ler dahi konuşmaya başlamışlardır. Gelişecek devrimci mücadele karşısında işin daha da ileri götürülerek 88'lerde sosyal-demokrat bir hükümetin kurulması, zorlamalar karşısında anayasanın değişikliğe uğratılması, "yumuşama"ların gündeme getirilmesi planlanmaktadır. Tüm bunlar da gelişen devrimci mücadelenin etkisini kırmak, gelişimini durdurup, önünü almak için yapılacaktır.

Bugün işi, Özal hükümetinin devrilmesi, K. Evren'in istifa ettirilmesi, anayasanın değiştirilmesi tarzında ele alanlar, ama bir yandan da devrimci ve komünist adlarını kendilerine maske edinenler korkunç birer oportünist ve burjuva kuyrukçusudurlar. Bu sahte komünistler, SHP, DSP vb.'lerinin iktidara gelerek kendilerine de koltuk ayıracakları hayaline kapılmışlardır. Onlara göre, bugünkü yönetim devrilecek, anayasa değiştirilecek ve kendilerine yasal çalışma (elbetteki uşaklık çerçevesinde) olanakları yaratılacak, onlar da seçimle iktidara(!) gelecek ve böylece o "büyük, şanlı devrimi" gerçekleştirmiş olacaklardır.

Evet, devrimciler burjuva parlamentolarına illegal yollardan da olsa adam sokmaya çalışırlar. Belli koşullarda parlamento kürsüsünü kullanmaya da çalışırlar. Ama, hiçbir zaman parlamentoyu temel amaç, parlamenter mücadeleyi de temel mücadele biçimi olarak benimsemezler. Ancak bir araç olarak kullanabildikleri ölçüde ondan yararlanabilirler. Çünkü proleter devrimcilerin görevi, halka, burjuvaziye güvenmeyi değil, güvenmemeyi öğretmektir.

Ama "TKP"li baylar, dün olduğu gibi bugün de kitlelerden burjuvazinin liberal kanadına güvenmeyi istemektedirler. İşçi sınıfını ve halk kitlelerini "örgütleme"de de bununla sınırlı kalmaktadırlar. Öyleki, Erdal İnönü, R. Ecevit, Şevket Yılmaz vb.'lerinin sözlerine atıfta bulunacak, onların yaptıkları toplantıları ve aldıkları kararları meşru gösterecek kadar ileri gitmektedirler. Örneğin; Türk-İş'in yaptığı kapalı salon toplantısında önüne koyduğu "eylem" programına değinerek, "kapalı salon toplantısı ne yapılması gerektiğini göstermiştir" demeleri ve bu faşist sarı sendikayı işçi sınıfının temsilcisi gibi göstermek istemeleri, Türkiye proletaryasının hedefini saptırma çabasından başka bir şey değildir. Bunlar her türlü faaliyetlerinde devrimi mezara gömmeyi hedeflemekte; burjuvazinin kanlı bayrağını havaya kaldırarak "devrime hayır!", "hükümet değişikliğine, anayasa değişikliğine, K. Evren'in istifasına evet, bunun için ileri!" demektedirler. Ve birliklerini de bunun için oluşturmaktadırlar.

Biz isterdik ki, başta "TKP" olmak üzere, kurulan "Sol Birlik"in diğer elemanları, birliklerini faşizme karşı kursunlar; **faşizme karşı birleşik bir cephede** birleşip savaşımı bu temelde yürütsünler. İlk başarılı eylemlerini faşizme karşı geliştirsin, ilk kurşunlarını faşizme sıksın, gösterilerini faşizme karşı gerçekleştirsinler. Bu bizi sevindirir, mücadelemize güç katardı. Ve onları sınıf kardeşlerimiz; kardeş halkımızın öncüleri olarak selamlardık.

Ama onlar, bunun yerine ilk birliklerini PKK'ye karşı oluşturup, ilk "başarılı" eylemlerini PKK militan ve taraftarlarına karşı gerçekleştirdiler. Birliğin ilk bildirisini de yine PKK ve ulusal direniş mücadelemize karşı kaleme aldılar. Mücadelemizi gözden düşürmek için olmadık karalama yöntemlerine başvurdular. Bu yöntemleri etkili olmayınca da sahtekarca, "mücadele gelişiyor" dediler, ama bu mücadeleyi, önderliğini belirtmeden, sanki kendiliğinden eylemlermiş gibi lanse etmek istediler. Ve bu çabalarından ötürü karşı-devrim cephesi tarafından hayranlıkla karşılandılar.

Şimdi de sosyal-demokrasi, liberal burjuvazi ve faşist güçlerle, ister dolaylı ve isterse direkt olsun, elele vererek, PKK önderliğindeki "anarşi ve bölücülüğü" engellemeye çalışmaktadırlar. Sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizmi, bu güçlerle bir kez daha Kürdistan sorunu üzerinde anlaşmış bulunmaktadır.

Ama koşullar değişmiştir. Tarih tekerrür etmeyecektir. Tasfiyeciler bir cesettir ve hiçbir gücün çabası bu cesedi canlandırmaya yetmeyecektir.

3.1. 1986
Aziz

*Aziz Nesin'in Türkiye aydınları üzerine yazdığı hikayelerinin birinde, yem yeşil bir otlakta otlayan bir eşeğin gelen kurt'a karşı tavrı anlatılıyor. Eşek gelen kurt'u gördüğü halde, kendisini, gelen kurt olmadığına inandırmaya çalışmakta ve, "hayır hayır yanılıyorum, yanlış görüyorum, gelen kurt olamaz" demektedir. Sonunda kurt gelip eşeği parçalamasına rağmen, o, hala gerçeği kabullenmek istememekte ve "hayal görüyorum" demeyi sürdürmektedir. Aziz Nesin, bu hikayeyle, Türk aydınının gerçekler karşısında ne ölçüde objektif olduğunu gözler önüne sermek istemiştir.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize Yönelen Her Saldırı Karşısında Kürdistan Halkını Bulacaktır

30 Ocak-5 Şubat tarihleri arasında Avrupa'nın çeşitli başkent ve şehirlerinde, içinde parti binaları, sendika, gazete ve ajans büroların da bulunduğu 30'u aşkın yerde işgal, gösteri, açlık grevi vb. eylemler gerçekleştirildi. Yüzlerce emekçinin kadınlı, çocuklu katıldığı eylemler, basında, radyo ve televizyonlarda ayrıntılı bir biçimde duyuruldu. Bir kez daha dikkatlerin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve bu mücadeleye yönelen saldırılara çekilmesine yolaçan gösteriler, geniş bir yankı uyandırdı. Sömürgeci faşist cuntanın "demokrasiye" döndüğü iddialarının yaygınlaştırılmak istendiği bir dönemde gerçekleştirilen eylemler, askeri yönetimin gerçek yüzünü ortaya koymada önemli bir rol de oynadı.

29 Ocak'ta Avrupa Konseyinde Türkiye üzerine görüşmelerin yapıldığı gündem esnasında, salonda bulunan bir grup Kürdistanlı emekçinin gösteride bulunarak, Konsey üyelerine yönelik konuşma yapıp slogan atmaları ile sonuçlandırılan ilk eylem ardından, önemli başkent ve şehirlerde çeşitli yeni eylemler gerçekleştirildi. Paris, Den-Haag, Kopenhaag, Bonn, Hamburg, Zürich, Hannover, Brüksel ve daha bir çok alanda gerçekleştirilen eylemlere bir çok gazete ve haber ajansı geniş yer verdi. "Kürtlerin İşgal Dalgası, Kürtler Türk Cuntasını Protesto Ediyor" başlıkları ile duyurulan eylemler, kamuoyundan yoğun destek görürken, aynı zamanda sömürgeci-faşist cuntanın ve uşaklarının teşhir edilmesinde de belirli bir adımı oluşturmaktadır.

Eylemlerin amacı tüm basın organları tarafından da kamuoyuna duyurulmuştur. 5 Avrupa ülkesinin insan hakları komisyonundaki şikayetlerinden vazgeçmelerini, faşist cuntanın buna bağlı olarak Kürdistan'da Özel Harp Dairesi'nin planlayıcılığında yürüttüğü özel savaşın daha da yoğunlaştırılmasını ve Paris'te, Basel'de, Stockholm'de 1 devrimcinin şehit edilmesine, 18 yurtseverin de yaralanmasına yolaçan "Sol Birlik", "Partizan", "Hamburg Dev-İşçi" kliği, "Kurtuluş", "Sosyalist İşçi", "Mayıs" vb. güçlerin saldırılarını protesto amacıyla gerçekleştirilen eylemler amaçlanan hedeflerine ulaşmıştır.

*****

Güz ve kış döneminde de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının gelişimini hızından hiçbir şey kaybetmeden sürdürmesi, başta faşist Türk cuntası olmak üzere, işbirlikçi güçlerden, sosyal-şoven ve ajanprovakatör çevrelere varana kadar birçok gücün saldırılarını ve komplolarını yoğunlaştırmalarına yol açtı. 15 Ağustos atılımı ile birlikte, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının yeni bir döneme girdiği, bu dönemin, silahlı direniş temelinde geleceğin halkımız tarafından kazanılması dönemi olduğu ve bu savaşın bugün önemli bir aşamaya vardığı açıktır. İşte tüm bu gelişmeler karşısında, Türkiye ve Kürdistan'da devrimi yükseltme gibi bir amaçları olmayan, SHP'li, DYP'li "demokrasi"de yer arayışına giren, bu nedenle de cuntaya karşı bir tek eylem, bir tek gösteri bile gerçekleştirmeyen, tam tersine tüm çabalarını direniş hareketinin ezilmesi için harcayan "Sol Birlik" vb. reformist işbirlikçi, sosyal-şoven güçler telaş içerisinde alçakca saldırı ve komplolar yürütmektedirler.

Güz ve kış döneminde ulusal kurtuluş savaşının yoğunlaşan gelişmeleri karşısında, faşist cuntanın yalan ve demogojiye dayanarak hız verdiği saldırılara, sol maskeli güçler de eşlik ederek, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin gelişen etki ve gücünü azaltmaya çalışmak istemektedirler. Faşist cuntanın basınında işlediği konuları bunlar da kendi yayınlarına olduğu gibi almakla da kalmayıp, ilişkide bulundukları "TAZ", "GAL" vb. gibi gazete ve çevrelerle, karanlık bazı yazarları harekete geçirmekte; ve bunlara ulusal kurtuluş mücadelemiz aley-

Devamı Syf: 23'te

KÜRDİSTAN RAPORU

TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİNİN KÜRDİSTAN ÇIKMAZI, ÖZEL SAVAŞTA YENİ YÖNELİMLERİ VE DEVRİMCİ-YURTSEVER DİRENİŞ GÖREVLERİMİZ

S. ŞEMZİN

Türk burjuvazisi, ordusuyla, siyasal-ekonomik kurumlarıyla iki yıla yakın süredir, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve öncüsü PKK'ye karşı yoğun bir savaş sürdürmektedir. Türk burjuvazisi, bu savaşında tam bir çıkmazla karşı karşıya kalmıştır. Türk ordusu, Cumhuriyet tarihinin en büyük insan ve ekonomik değer kaybına uğramıştır. Bizzat, Türk burjuva uzmanlarının belirttiği gibi, Kürdistan'da yürütülen savaş, Türk burjuva ekonomik bunalımının iki temel kaynağından birini oluşturmaktadır. Diğer yandan halkımız, tarihinde ilk defa ulusal kurtuluşçu direnişini bu denli uzun süreli kılmıştır. Gelecek, Türk sömürgeci sisteminin Kürdistan'daki çıkmazının derinleşeceği; bunun Türkiye'deki siyasal ortama doğrudan yansıyarak, Türk burjuvazisinin siyasal buhranını derinleştireceği ve Türkiye emekçi kitlelerinin kurtuluş mücadelesine ivme kazandıracağı; diğer yandan, KUKM'nin ulusal ve uluslararası alanda büyük ivme kazanacağı bir dönem olacaktır.

Bu nedenledir ki, Türk sömürgeciliği, özel savaşı yeni yönelimlerle tırmandırma faaliyetine girişmiştir. Türk sömürgeciliğini bu yönelimlere iten nedenler, KUKM karşısında yürüttüğü özel savaşının aşağıdaki öğelerinin çıkmaza girmesi olmuştur.

TÜRK ORDUSUNUN SALT ASKERİ ŞİDDETLE DİRENİŞİ BASTIRMA TEZİ PRATİKTE ÇIKMAZA GİREREK BOŞA ÇIKMIŞTIR

Türk ordusu, 15 Ağustos eylemleriyle karşılaşınca, şoke oldu. Beklendiği gibi, hemen bastıracağından emin bir şekilde çıkış yaptı. Kendilerine göre, Türk ordusu; Ortadoğu'nun karşı çıkılamaz en büyük ordusuydu. 1920-40 arasında baş gösteren Kürt direnmelerini rahat bastırmıştı. Katı bir sömürgecilikle Kürdistan'ı önemli ölçüde kendine benzeştirmişti. Bu nedenle Kürdistan sorunu diye bir sorunu olamazdı. 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle sol üzerinde yürürlüğe koyduğu tasfiyeci, deyim yerindeyse, terbiye etme çabalarında başarılı olmuştu. Ülkede düzen, baskı ve talan yoluyla sağlanmıştı. Siyasal düzen, faşist anayasa ve faşist tescilli sağ-sol partileriyle oluşturulmuştu. Ciddi bir sorun olarak kalan PKK'de komplocu-tasfiyeci çabaya büyük ümitler bağlanmıştı ve ciddi sonuçlar alması beklenmekteydi. Tam da bu sırada faşist rejim haklı olarak kendisini başarılı hissediyordu ve bunu büyük ölçüde tasfiyeci sol'a da onaylatmıştı. Türk sömürgeciliği böyle bir anda 15 Ağustos atılımıyla karşılaşınca; şiddet ve gözdağıyla direnişin derhal sindirilip, suçluların yakalanacağını ileri sürmesi "doğaldı."

Türk ordusu, direnişin ayaklanmaya dönüşmemesi için, büyük güçlerle konumlandı. Hassas bölgeler tutuldu. Ağırlıklı olarak Şırnak, Eruh, Uludere, Çukurca, Beytülşebab, Şemdinli, Yüksekova, Şirvan Silopi olmak üzere, Siirt, Hakkari, Van, Mardin, Bitlis, Diyarbakır, Bingöl, Dersim ve Ağrı'nın dağlık kesimlerinde olağanüstü önlemler aldı. Kabarmanın şehirlere yansımaması için hassas kaza ve şehirlerde sokağa çıkma yasağı ilan etti. Helikopter, tank ve panzerlerle donatılan binlerce askeri birlik aylarca süren operasyonlara girişti. Sınırlar tutuldu; dağlar, ormanlar bombalandı; köyler basıldı; binlerce köylü işkenceden geçirildi; yüzlercesi tutuklandı; yirmi civarında yurtsever işkencede katledildi. Operasyonlar, Kürdistan halkına karşı tam bir gözdağı ve pasifikasyon savaşına dönüştü. Vahşeti dünya kamuoyundan gizlemek için Türk gazeteleri, radyoları ve TV'si eliyle olmadık sahtekarlıklar yapıldı. Yaşlı insanlar, onikiyaşındaki çocuklar "terörist" olarak suçlanıp TV'ye çıkarıldı. Hayatında hiç traktör görmemiş kadınlar zorla arabaya bindirilerek "Eruh baskınında arabayı kullanan kadın terörist" maskaralıkları düzenlediler. "Kökü dışarda, KDP destekliyor" vb. demogojilerle PKK'nin örgütlü gücü gözardı edilmeye çalışıldı.

Nasıl, 1920-40 arasında Kürt direnmelerine karşı yürütülen katliamlara, "eşkiyaya karşı medeniyet hareketi" adını takıp, bunu TKP'de temsil edilen sol'una onaylattıysa, Türk burjuvazisi, 15 Ağustos 1984-Aralık 1984 arasındaki savaşına da "bir avuç terörist ve bölücü eşkiyaya karşı Güneş ve Huzur operasyonları" adını verip aynı şekilde başta TKP olmak üzere kendi şoven sol'una ve Kürt reformistlerine onaylattılar. Ancak sonuç ortadadır. Sonbahar taarruzu Türk ordusu açısından tam bir hezimet olmuştur. Şemdinli, Çukurca, Beytüşşebap, Hakkari, Çatak, Uludere, Eruh, Şirvan, Pervari, Midyat, Derik, Sason, Silvan, Lice, Dersim, Erzurum'da askeri birlikler ve ajanlara karşı geliştirilen eylemlerle yüz civarında subay ve asker öldürülmüş, çok sayıda araç tahrip edilmiş, elli civarında ajan ve işbirlikçi cezalandırılmış, ikiyüze yakın silah ele geçirilmiştir.

Yaz ve sonbahar 1984 savaşı Türk ordusu açısından yenilgiyle sonuçlanmıştır. Yoğun operasyon larda ancak yedi devrimci şehit edilebilmiş, beş devrimci de esir düşmüştür.

Yaz, Sonbahar 1984 atılımından, KUKM, tarihi kazanımlarla çıkmıştır.

Bu savaş süresince sömürgeci ordunun zaafları ortaya serilmiştir. Faşizmin, "sahte demokrasi programı" darbelenmiştir. Direniş, dönemin hastalığı olan reformculuk ve tasfiyeciliğe egemen kılınmıştır. Parti saflarında geliştirilen komplocu ve tasfiyeci faaliyet kesin darbeyi yemiştir. Kürdistan sorunu, siyasal tecrit çitlerini aşarak tarihte ilk defa uluslararası platforma bu denli yansımıştır. Kitlelerle kaynaşılarak ulusal direnişi Cephe düzeyine çıkarmanın örgütsel koşullarına kavuşulmuştur. Silahlı mücadele ağırlıklı olarak Siirt, Hakkari, Van'da yoğunlaşmakla beraber, Diyarbakır, Mardin, Bingöl, Elazığ, Dersim, Kars, Ağrı ve Adıyaman'ı da daha küçük ölçüde kapsamış, atılımın siyasal etkisi örgüt birimleri vasıtasıyla, şehirler dahil, bütün ülkeyi sarmıştır. Bu süreçte kitleler de Eruh (Aval köyü-300 hane) ve Uludere köylerinde (Nerveh-300 hane, Robosk-100 hane) toplu direniş örnekleri sundular. Parti kadro ve savaşçıları, bütün zorluklara rağmen büyük bir örgütsel ve eylemsel deney kazanarak şavaştan galip çıktılar. 15 Ağustos'a kadar ağırlıklı olarak şehir kökenli aydın devrimcilere dayanan Partinin saflarına köylü gençlerden oluşan savaşçı akını başladı.

Operasyonların başında şiddet histerisine kapılan generaller (K. Evren'in Şemdinli, Eruh, Muş konuşmaları) bu acı sonuç karşısında geri adım attılar. Tükürdüklerini yaladılar. Coğrafyanın sertliğinden, kültürel ve ekonomik gerilikten, kandırılmışlıktan, dış güçlerin desteklemesinden dem vurdular. Acı gerçeği bir türlü söyleyemediler, ama Kürdistan gerçeği bütün engelleri aşarak kendisini dayatmaktaydı.

Türk devletinin uzmanları CIA ve NATO uzmanlarıyla 1985'in kış aylarında biraraya gelerek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Direnişine karşı sürdürecekleri özel savaşın ana hatlarını ve yöntemlerini oluşturdular. Ağırlıklı olarak askeri olmak üzere, ekonomik ve siyasal programlar oluşturdular. Siyasal kuşatma, milislik, pişmanlık yasası, ekonomik kalkınma projeleri, pasifikasyon ve propaganda savaşı, yol, okul, elektrik aldatmaları bu özel savaşın temel öğeleriydiler. Belirlenen özel savaş programları, emperyalizmin dünyanın çeşitli yerlerinde ulusal kurtuluş hareketlerine karşı kullandığı vahşi yöntemlerin, Türk sömürgeciliğinin tarihsel barbarlıklarıyla birleştirilerek, modern KUKM'ne, öncüsü PKK'ye ve Kürdistan halkına uygulanmasıydı.

Askeri merkezler yeniden oluşturuldu. Siirt, Diyarbakır, Van, Mardin, Dersim ve Ağrı özel savaşın yönetim merkezleri haline getirildi. Bu merkezlerde yetkili uzman heyetler oluşturuldu. Doğrudan Genelkurmaylığa bağlı olan bu heyetler, savaşın hertürlü planlamasını, yürütmesini ve sonuçlarını kendilerinde yoğunlaştırdılar. Burjuva gazeteleri, özel muhabirler, radyo ve TV bunların hizmetine koşuldu. Böylece istedikleri zaman istedikleri tarzda savaşla ilgili haberleri yayınlama ve bunu operasyonların bir parçası olarak kullanma yoluna gittiler. Bu merkezlere bağlı yeni askeri bölgeler oluşturuldu. Uludere, Beytüşşebap ve Çatak Siirt'e bağlanırken, Yüksekova ve Hakkari Van'a bağlandı. Sayılan merkezlerde özel soruşturma ve işkence bölümleri oluşturuldu. Askeri merkezlerde büyük helikopter pistleri yapıldı. Kazalardaki bölükler, tabur ve alay düzeyinde genişletildiler. Her kazaya helikopter, tank ve panzer tahsis edildi. Yine her kazaya polis yerleştirildi. Hassas yerlerdeki karakollar kaldırıldı. Karakol yerleşim düzeni değiştirildi. Karakollardaki asker sayısı en az 80 kişi olacak tarzda çoğaltıldı. Karakolların etrafı yüksek duvarlarla örüldü, mayınlandı, çukurlar kazıldı, duvarlar kum torbalarıyla beslendi, geceleri projektörlerle sürekli aydınlatıldı. Karakollara MG-3, roketatarlar ve telsiz verildi. Köy yollarında gecegündüz, hassas yerlerdeki kazalar arası yollarda da gündüz askeri araçların seyretmesi yasaklandı. Asker sayısı 300 bini aşan birlikler, Kürdistan'a özel savaşın bu yönelimine bağlı olarak konumlandırıldı. Uludere'nin yirmi civarındaki köyünden, hemen hemen tümüne bölük, tabur ve karakol düzeyinde birlik yerleştirildi. Küçücük Şemdinli kazasına onbinin üstünde askerden oluşan birlikler konumlandırıldı. Aynı yoğun yerleşim, Çukurca, Şırnak, Silopi, Şirvan, Yüksekova, Sason, Midyat, Derik, Nusaybin, Lice, Dicle, Dersim, Bingöl ve Ağrı'da da yapıldı. Siyasi kuşatma faaliyetleri yoğunlaştırıldı. Kitle pasifikasyonu uygulamaları arttırıldı. Yaygın kontr-gerilla timleri, ölüm mangaları ve milis güçleri oluşturuldu.

15 Mart 1985'te başlayan saldırılar, ortaya çıkan yozlaşma hariç tutulursa günümüze kadar genişleyerek aralıksız devam etti. 1985 yılı, sömürgeciliğin PKK'yi kesin imha etmeyi ve silahlı direnişi boğmayı hedeflediği ve programladığı rol olmuştur. Yüzbinlerce askerle yürütülen yoğun saldırı savaşı, kontr-gerilla birlikleri, ölüm mangaları, Türk şoven sol'u ve Kürt reformist gruplarının saldırıları, IKP provakasyonu, pişmanlık yasası, kitle pasifikasyonu uygulamaları, hep beraber bu imha ve tasfiye programının öğeleriydiler.

15 Mart 1985-Haziran 1985 (Cephe-ERNK atılımını önleme, gelişmeyi belli alanlara sıkıştırarak imhaya hazırlama taarruzu), Temmuz 1985-Eylül 1985 (savaşı Kürdistanlılaştırarak, sınırlandırılmış bir savaşla imha etme), Aralık 1985 ve sonrası (kış zorluklarından yararlanarak üslenme alanlarına sızıp, güçleri imha etme) taarruzları, büyük bir propagandayla günümüze kadar sürdürülmektedir.

Türk ordusu, her yönüyle çıkmaza girmiştir. Savaşı sınırlandıramamıştır. ERNK-atılımını önleyememiştir. Kompoloları boşa çıkarılmıştır. Milislik tutmamıştır. Faşist ordu birlikleri bölünmek ve bölündükçe darbe yemek durumunda kalmışlardır. İnsan ve ekonomik kayıpları korkunç rakamlara ulaşmıştır.

Ulusal kurtuluş savaşımız imhayı aştığı gibi, tarihi gelişmeler de sağlamıştır. Gelişmeler, hergün pusu, saldırı, çatışma ve siyasal gösteri ortamında sürdürülerek, kurtuluş güçlerinin savaşçılık ve irade güçlülükleri büyük ilerleme sağlamıştır. Yüzlerce düşman kuşatması, pususu, karşı-taarruzu; karşı-darbelerle ya hiç kayıp vermeden ya da çok az kayıpla aşılmıştır. Silahlı mücadele Siirt, Van ve Hakkari'yi aşarak, Mardin, Kars, Ağrı, Diyarbakır, Bingöl, Bitlis ve Dersim'i tamamen, Urfa, Adıyaman, Muş ve Elazığ'ı da önemli ölçüde sarmıştır. Uludere, Şırnak, Cizre, Silopi, Çatak, İdil, Ömerli, Derik, Midyat, Kiğı, Karakoçan kazaları basılarak siyasal gösteriler yapılmış, askeri birliklere darbe vurulmuştur. Uludere, Yüksekova, Çukurca, Şırnak, Eruh, Cizre, Silopi, Lice, Sason, Silvan ve Dersim'de polis ve askeri araçlara pusular kurulmuş, pusuya düşen düşman grupları ve araçları tamamen imha edilerek, silahlarına elkonulmuştur. Ülke genelinde karakollara, operasyon birliklerine saldırılar yapılmış, kontr-gerilla timlerine pusular kurulmuş, aralarında bir binbaşının da olduğu çok sayıda subay ve asker öldürülmüş, üç panzer, bir helikopter, on askeri araç, üç dozer, bir komprasor ve bazı petrol tesisleri imha edilmiş, çok sayıda silah, döküman, roketatar, daktilo, teksir makinası vb. malzemeler ele geçirilmiştir. Bu süreçte ajan ve milis başlarına ölümcül darbe vurulmuş, en az ikiyüz civarında milis, muhbir ve ajan ölümle cezalandırılmıştır.

Türk ordu kurmayları, ısrarla gelişmeleri çarpıttıkları gibi, kayıplarını da gizlediler. Çatışmaları 200 sayısının altında gösterdiler. Sadece Mart 1985-Aralık 1985 arasında pusu, saldırı, operasyona karşı darbe şeklindeki çatışmaların sayısı 800-1000 arasındadır. Sadece Dersim'de Mayıs 1985-Aralık 1985 arasında 30'un üstünde çatışma meydana gelmiş, bu çatışmalarda on civarında polis, yirmi civarında subay ve er, on'un üstünde ajan ve muhbir cezalandırılmıştır. İkisi ağır şeritli MG-3 dahil olmak üzere, çok sayıda silah ele geçirilmiştir. Şırnak, Şirvan, Sason, Eruh, Çukurca ve Midyat'ta hergün çatışma durumu yaşanmıştır.

1985 yılı boyunca süren bu imha taarruzlarında, doksan civarında kadro ve savaşçı şehit düşmüştür. Onbeş kadar kadro ve savaşçı da esir düşmüştür. Partimiz PKK, hergün artan oranda yurtsever kitlelerle kaynaşarak, kanla, acıyla, fedakarlıkla, sömürgeci ordunun imha savaşını boşa çıkarmıştır. Daha büyük gelişmelere varmıştır.

Sömürgeci ordunun bir yıllık savaşının manzarası budur. Yoğun kış koşullarına rağmen, halen artan sayıda askeri birliğin operasyonlarda tutulması ve kesilmeyen devrimci eylemler durumu açıkça sergilemektedir. Faşist-sömürgeci hükümetin İçişleri Bakanı bir sürü yalanı yanında, söylediği bazı sözlerle de durumlarını ve çıkmazlarını ele vermektedir. **"Güneydoğu'da bugün sahnede olan PKK var..."** (Tercüman, Ocak 10, 1985).

TÜRK SÖMÜRGECİ DEVLETİNİN KUKH'Nİ SİYASAL OLARAK TECRİT ETME PLANI BOŞA ÇIKMIŞTIR

Türk devleti, silahlı direnişi hemen terörist-eşkiya hareketi olarak adlandırdı. Bu yeni birşey değildi. Dünyada bütün ulusal kurtuluş hareketleri, emperyalist ve sömürgeci güçler tarafından böyle adlandırılmışlardır. Bir Küba, bir Vietnam, ABD emperyalistleri için halen teröristtir. Türk sömürgeciliği için bu nitelendirme yeni değildir. 1920-40 arasında gelişen haklı Kürt direnmelerini bir avuç eşkiya hareketi olarak adlandırmıştı. Türk devleti, Kürdistan sorununu tümüyle inkar ettiğinden ve sorunu önemli oranda çözdüğüne emin olduğundan dolayı, silahlı direnişe terörist-eşkiya hareketi damgasını yapıştırması doğaldı. Türk sömürgeciliği bu nitelendirme ile KUKH'nin dışarda tanınmasını engellemeyi ve hareketin niteliği konusunda Kürdistan ve Türkiye emekçi kitlelerini kuşkuya düşürmeyi amaçlıyordu. Aynı zamanda Kürdistan ulusal kurtuluş direnişine karşı girişeceği siyasal manevraları ve cinayetleri daha baştan haklı çıkarmayı hedefliyordu.

Diğer taraftan direnişin Avrupa halklarına ulaşmasını önlemeyi ve Avrupa'daki Kürdistanlı kitleler üzerinde genişleyen etkisini kırmayı amaçlıyordu. Avrupa sosyal-demokrasisiyle çelişkilerini yumuşatarak (ekonomik ve siyasal tavizlerle), bu çevrelerin Parti faaliyetlerimizi önlemelerini sağlamaya çalıştı. Özellikle İsveç devleti, İsveç Gizli Polis Örgütü (SÄPO), İsveç devlet basını, Almanya'da tekelci basın bu işlevi gördü. Türk sömürgeciliği ajanlarının içinde cirit attığı şoven Türkiye sol gruplarıyla, reformist Kürt gruplarına da bu saldırgan rolü oynattı. Bunlar faşizmin yönelim ve propagandasıyla aynı doğrultudaki saldırılarını tek faaliyetleri haline getirdiler. Sömürgeci ajanlar tarafından doğrudan yönlendirilen Aydınlık (Seçenek), HK vb. gruplar biryana, TKP, Dev-İşçi, Özgürlük Yolu ya da Peşeng'in direniş aleyhtarı değerlendirmeleri Milliyet ve Hürriyet'inkiyle kıyaslandığında hiçbir farkın olmadığı görülmektedir. Türk faşist burjuvazisi, faşist-anayasal liberal solunu (SHP vb.) öne sürerek şoven Türk sol gruplarıyla, Kürt reformist gruplarını liberal dönüşümler umuduyla, direnişe düşman bir konuma getirmiştir. Saldırılar ideolojik-politik düzeyi aşarak, komplolara dönüşmüştür. Bazıları bağlı bulundukları güçlere "PKK terörizmi" hakkında raporlar düzerken, Aydınlık devletten silah talep etmiş, Peşeng, Şemdinli, Uludere vb. yerlerde köylüleri devlet milisliğine teşvik etmiş, Uludere ve Şırnak'ta KUK-SE ile Peşeng, milisliğe adım atmışlardır.

Faşizmin bütün bu çabaları tersi sonuç vermiştir. Kürdistan gerçeği, Avrupa'nın gündemine daha fazla girmiş, Avrupa'nın devrimci-demokrat güçleri artan bir oranda devletlerinin Türk faşist sömürgeciliğiyle suçbirliğine karşı durmaya ve PKK önderliğindeki Kürdistan devrimci-yurtsever direnmesini desteklemeye başlamışlardır. Şoven Türk sol'u ve Kürt reformist grupları olumsuzluklarını sürdürdükleri oranda teşhir ve tecrit olmuşlardır. PKK, Avrupa'daki Kürdistanlı kitleleri hemen hemen tümüyle kucaklamıştır. Avrupa'da sağlanan bu gelişmeler nedeniyledir ki, M. A. Birandlar, Ecevitler, Uğur Mumcular bu alana yollanmakta, bölücülüğe karşı yeni önlemler önermektedirler.

Türk sömürgeciliğinin, Irak Saddam yönetimiyle giriştiği, bütün yönleriyle KUKM'ne karşı oluşturulan askeri ve siyasi işbirliği ve bunun pratik koordinesi, dünya kamuoyunda iki yönetimin de teşhirine yolaçarak, halkımızın ulusal birlik ve direniş mücadelesine hizmet etmiştir. Türk sömürgecileri diğer sömürgeci güçlerle stratejik işbirliğini ilerletemeyerek, istedikleri sonucu alamamışlardır. Türk devleti, boyalı basınıyla işleri olumlu gösterip, herşeyi yapmaya kadir olduğunu söylerken, kendi kamuoyuna karşı "şerefini" kurtarmaya çalışmıştır. Ancak pratikte devletler hukukuna sığmayacak tarzda bir düşkünlük içine girmiştir. Türk devletinin bu çıkmazı yüzündendir ki, CIA patentli K. İnan, İsrail örneği operasyonlar önermekte, Paul Henzeler araştırmalara yollanmakta, ABD yetkilileri, Ankara'ya operasyon planları getirmektedirler. (Ocak 1986)

Türk sömürgeci burjuvazisi, Güney Kürdistan'daki feodal-burjuva güçlerin zaaflı konumundan yararlanarak, onları işbirliğine çekti. Aylarca bunun propagandasını yaptı. Kürt hakim sınıflarının uşak ve işbirlikçi karakteri ve Kürdistan proleter öncülüklü bağımsızlık mücadelesinden duydukları korku, bu işbirliğine zemin hazırlamaktaydı. Karşılıklı oluşturulan sınır müfrezeleri, ticari ortaklıklar, istihbarat alışverişi, Kuzey Kürdistan'daki aşiretlerin milisleşmesine onay ve komplolar, bu işbirliğinin pratik görüntüleri oldu. Direniş ve halkımızın ulusal birliği zarar görmesine rağmen, bu ihanet kitlelerden gizlenemedi. Aşılan feodal-burjuva çizgi, çıkmazına kılıf geçirme çabaları teşhir olurken, aynı zamanda Kürdistan genelinde desteğini yitirme ve kitlelerden soyutlanma sürecine girdi.

Türk burjuvazisi IKP oportünistlerinden aynı şekilde yararlandı. IKP, Kuzey Kürdistan üzerinden Suriye'ye gitme karşılığında, faşizmle korkunç bir suçbirliğine girdi. Nasıl TKP'liler, 1925-40'da kemalist subaylar kılığında Kürt direnmelerinin üstüne yürüdüyseler, nasıl IKP'liler Baas yönetiminin kuyruğunda Kürt savaşçılarını arabalara bağlayıp Süleymaniye sokaklarında gezdirdiyseler, bugün de daha aşağılık bir tarzda iki faşizm adına direnişe karşı komplolara girişerek ve milyonlar harcayarak tasfiyeciliği körüklediler. IKP'liler Nisan 1985'te pusu kurarak sekiz ulusal kurtuluş kadrosunu hunharca şehit ettiler. Bu, onların şoven karakterlerinden, Kürdistan'a ilişkin programlarından ve PKK mücadelesi karşısında teşhir olmalarından kaynaklanmaktadır. Ancak sonuçta hakkettikleri cevabı almış, teşhir olmuş ve kitleler içinde kovulmuşlardır. Şimdiki durumda iç bunalımla yüzyüzedirler.

Türk sömürgeci burjuvazisinin PKK ve silahlı direnişini, siyasal olarak tecrit etme politikası fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Faşizmin bu alandaki çıkmazı, Türkiye ve Kürdistanlı kitlelerin gözleri önünde olmuştur. K. Evren-T. Özal faşist yönetiminin siyasal çıkmazı artmıştır. Ecevitler, Demireller, muhalefeti arttırmakta, burjuva klikler arasındaki savaşım, mevcut yönetimin insiyatifinden çıkarak, Türk burjuva sistemi için oldukça zaaflı bir durum yaratmaktadır.

Faşist sömürgeciliğin siyasal manevralarına dayanan PKK, bu manevraları aşmış, olanakları en iyi bir şekilde değerlendirmiş ve KUKM için şimdiye dek olmayan ölçüde siyasal olanaklar yaratılmıştır.

TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİNİN "ÖZEL AMAÇLI EKONOMİK UYGULAMALARI" ÇIKMAZDA KALMIŞTIR

Kürdistandaki kapitalist sömürgecilik, başından beri özel amaçlıdır. Kürdistan ulusal gerçeğini inkara, uşak bir sınıf yaratmaya; Kürdistan'ın ekonomik zenginliklerini talana yöneliktir. 1940-70 arasında uygulanan bu ekonomik politika Türk sömürgeciliği adına epey başarılı olmuştur. Halkımızın ulusal değerlerinin tahribi pahasına sömürgeciliğin kurumlaşmasını sağlayan temel öğelerden biri olmuştur. Türk burjuvazisi Kürdistan sorunu karşısında sıkıştıkça, sorunu bir ekonomik geri kalmışlık olarak ilan etti. Bunu kendi sol'una ve Kürt reformistlerine de benimsetti.

1984 Ağustos silahlı direnişine karşı şiddeti ön plana alan Türk sömürgeciliği, çıkmaza girdikçe, ekonomik önlemlere daha fazla sarılmaya başladı. Şiddet histerisine kapılan K. Evren'in bile, *"Doğu'da sömürüyü birkaç ağa yapıyor, teröristler bu durumu suistimal ediyorlar"* şeklinde bir belirleme yapması bir yenilgiyi ve aynı zamanda yeni bir yönelimi ifade etmekteydi.

Asıl amaçları sömürgeci kapitalizmin yeteri kadar kurumlaşmadığı Siirt, Van ve Hakkari'ye sömürgeci özel kapitalizmin girişini hızlandırmak; böylece bu alanlardaki ağaları ve aşiret reislerini kompradorlaştırıp, siyasal-askeri yapıları içinde eriterek, milisliği geliştirmekti. Zayıf olan ekonomik temel güçlendirilerek bunun askeri-siyasal denetimde boşluklar yaratması önlenirken, diğer yandan da buralardaki ekonomik zenginliklerin bu halkın hiçbir öğeler eliyle tekeller adına talanı hedefleniyordu. Yol, okul, elektrik vb. uygulamalar da tamamen aynı amaçla yapılacaktı.

Türk şoven sol'u, Kürt hakim sınıfları ve ara sınıf reformist grupları olanca güçleriyle bu yönelimi desteklediler. Çünkü, Türk şoven sol'unun Kürdistan'daki varlığı, tamamen sömürgeci kapitalizmin ve kültürünün yer etmesiyle doğrudan ilintiliydi. Sömürgeci Türk kapitalizmiyle Kürt feodallerinin gayri meşru ilişkilerinin ürünü olan Kürt küçük-burjuvazisinin politika yapan elit grupları, zeminlerinin genişleyeceği, yeni işbirliği olanakları

Sömürgecilerin ülkemizdeki en büyük yatırımlarından biri olan Keban Barajı.

doğacağı, ayrıca otonomi programlarının temel istemleri olan yol, su, okul, elektrik öğeleri yerine getirilecek umuduyla sömürgeciliğin imhacı ekonomik önlemlerini desteklediler.

Aşırı bir propagandayla öne çıkarılan ekonomik önlemler uzun süreli sonuçlar gözetmesine rağmen, bir yıllık sürede fiyaskoyla sonuçlandı. Meclisten çıkarılan teşvik yasalarına ve zorlamalarına rağmen, yerli ve yabancı yatırımcılar, direniş yüzünden yatırımlardan ısrarla kaçındılar. Yapılanlar ise gözettikleri işlevi yerine getiremedi.

Sınır ticareti, askeri komutanlarla işbirliği içinde çalışan feodal aşiret reisleri ve ajanların elinde yoğunlaştırıldı. Böylelikle orta köylülüğün elinde yaygın olarak yapılmakta olan sınır ticareti, belli ellerde yoğunlaştırıldı. Buna uymayanlara karşı sert önleyici tedbirler getirildi. Uludere'de Ahmede Mustafa, Beytüşşebap'ta Jirkan ağaları, Haci Dirban ve Tahir, Çukurca'da Macit Ağa, Şemdinli'de milis Gerdi kabilelerinin reisleri, yerel ordu güçleriyle çalışan uşak odaklar oldular. Bu hainler, sömürgeci askerlerle sınır koruma müfrezeleri oluşturarak, çok sayıda yurtseverin ölümüne neden oldular. Daha içerde orman kesimi, hayvan ticareti, kömür vb. maden ocaklarının müteahhitliği, aynı konumdaki çevrelere aynı amaçla verildi. Şırnak kömür ocağı Tatar ailesince işletildi; Van alanındaki hayvan ticareti Ertuşi ağalarına teslim edildi; Pervari belediye reisliği Emin Özcan (Emin Ağa) ve Çukurca belediye reisliği de Macit Ağa'ya teslim edildi. Müteahhitlikler, parti ilçe başkanlıkları vb. vurgun vurulan işler, bu uşaklara teslim edildi. Hepsi bu mükafatlar karşılığında çete grupları oluşturdular. Kazalarda çete büroları oluşturdular.

Baraj yapımına, yoğun elektrifikasyona, tarımda kapitalizme hız verilmiştir. GAP diye bilinen Mardin, Urfa, Adıyaman ve Diyarbakır'ı kapsayan Güneydoğu Anadolu Sulama ve Elektrifikasyon projesi, uzun erimli ve çok sonuç beklenen tekellerin çıkarlarına uygun projedir. Toprak reformu yapılmadan kamulaştırma yapıldığından dolayı daha şimdiden çok sayıda ağa palazlandırılarak, uşak durumuna getirilmiştir. Kürdistan tarımsal potansiyelini sonuna kadar sömürgeci kapitalizme açmayı hedefleyen bu projeye 1940-70 kapitalizminden daha fazla işlev verilmektedir. Türk sömürgeciliği, bu proje ile sosyal farklılaşma yaratmayı hedeflemektedir. 1950-70 arasında Çukurova'nın gördüğü, işsizliği emme rolünü bu alana verdirmek istemektedir. 1960'larda Çukurova yüzbinlerce Kürdistanlı yoksul köylülüğü emmişti. Fakat istenen sonuçlar alınamamış, göç asimileyi doğuramamış, yoksulluğu önleyememiş; tam aksine proleterleşme ve yoksulluğu arttırarak, ulusal ve sınıfsal bilincin gelişmesine hizmet etmiş ve 1970'lerde bu birikim ulusal direnişin güçlü bir birikimi haline gelmiştir. GAP projesi, işsizlik ve yoksulluğu arttıracaktır. Bu proje Kürdistan'da politize olmanın, sınıfsal ve ulusal çelişkinin en sert yaşandığı alanlarda uygulamaya sokulmaktadır. Güncel ulusal direniş gerçeği, mevcut öğeler ve işsizlik, şimdiden GAP projesiyle sömürgecilerin beklentilerine darbe vurmaktadır.

Askeri ve ekonomik talan amacıyla yoğun şekilde yollar yapılmaktadır. Ormanlar talan edilircesine kesilmektedir. Şırnak, Çatak, Şemdinli ve Çukurca'da yoğun orman talanı yapılmaktadır. Ancak yaz mevsiminde kullanılabilen bu yollar, direniş gruplarının pusuları yüzünden işlemez duruma gelmiştir. Sömürgeciler gece ve gündüz köy yollarında askeri araçların seyretmesini yasaklamışlardır.

Sömürgeciler gerçeği çarpıtarak, Doğu ve Güneydoğu'ya hizmet götürdüklerini, ancak teröristlerin iş araçlarını tahrip ettiklerini, çalışmaları engellediklerini söylemektedirler. Evet, bu doğrudur ama şu gerçekler; halkımızın boyunduruk altına alınmasına, üzerindeki baskının ve talanın artmasına ve devrimci direnişi tasfiyeye yönelen her uygulama, kurum ve araç hedef olarak alınmıştır. Şırnak'ın Xırbıke Beste ve Pervari'nin Omyanus köyleri arasında gür Mergomar ormanı bulunmaktadır. Bin civarında ailenin tüm geçimi yalnızca bu ormana bağlıdır. Bu iki köy dahil, çevre köyler ulusal kurtuluşu aktif olarak desteklemektedir. Sömürgeciler, halktan intikam almayı planlamaktadır. İşkence ve tutuklamayla yetinmemektedirler. "Direnişçiler barınıyor" diye ormanı aramaya çalıştılar, giremediler, yakmayı denediler, beceremediler. Bu defa, yol açıp ormanı kesmeyi hedeflediler. Köylüler direndi. Dozerleri korumak için 100 kişilik bir askeri birlik görevlendirildi. Yine de direnişçiler, dozerleri imha ettiler, iki askeri öldürdüler, ikisini de yaraladılar. Sömürgeciler inatla yolu açmaya çalıştıysalar da beceremediler. Pervari'de, petrol arama bahanesiyle araçlarında askeri uzmanları gezdiren yabancı bir petrol şirketinin çalışmaları durduruldu. Şırnak Destelalo köyünde bir dozer, Baykan'da YSE'nin bir komprasoru ve Kozluk'un İsmailka köyü civarında Shell ve Mobil'e ait Şelmo petrol tesisleri tahrip edildi.

Bu ekonomik uygulamalara bağlı olarak okuma-yazma kursları, okullar açılmakta, burjuva yozluğu değişik tarzlarda (TV vb.) köye yansıtılmaktadır. Ancak her uygulama, anında direnişe karşı propagandaya dönüşmektedir. Bu nedenle kitleler tavır aldılar. Ağaların palazlanması, buna karşın kendilerinin daha da yoksullaşması çok kısa sürede gözleri önünde cereyan ediyordu. Sömürgeciler çok geçmeden atılımlarının başarısızlığını kendileri de itiraf etmek zorunda kaldılar. "Nasılsa Kürtlere kalacak" sözü bütün teknisyenler ve yetkililerin ağzından düşmemektedir.

Uzun erimli olarak, sömürgeciliğin bu uygulamalara 1940-70 sürecindeki uygulamaların işlevini gördürmesi mümkün değildir. Hızlandırılan bu uygulamalar, aşiretçiliği kısmen çözebilir, ağaları kompradorlaştırarak milisleştirebilir, uşak ara bireyler oluşabilir, yola, elektriğe kavuşan köylü şehir pazarına çekilebilir, kısmen denetim olanakları artabilir; fakat mutlak bir tarzda sosyal ayrışmayı hızlandıracak, yoksulluğu arttıracak; 1975-85 pratiğinden geçen, ulusal ve toplumsal bilinci kavrayan ve bugün baskının, talanın hertürlüsüne tabi tutulmalarına rağmen, ulusal kurtuluş savaşını destekleyen kitlelerin bilinç, eylem güçlerinin artmasına yolaçacaktır.

Türk sömürgeciliğinin özel amaçlı ekonomik ve sosyal uygulamaları ölü doğmuştur. Kürdistan hakim sınıf öğelerini çok kısa sürede işbirlikçi konuma getirip, direnişe saldırtarak ve bu konuda kitleleri bilinçlendirerek, ulusal kurtuluş direnişinin hedeflerini netleştirmektedir. Uzun erimli olarak PKK'nin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin temellerini güçlendirecektir. Yoğun şehir-kır ilişkisi, artan proleterleşme ve ulusal birlik önünde engel olan aşiret yapılarının çözülmesi (ki bu çözülme önemli oranda PKK'nin propaganda ve eylem faaliyetiyle sağlanmıştır) ulusal direnişin daha güçlü temelde gelişmesi sonucunu doğuracaktır.

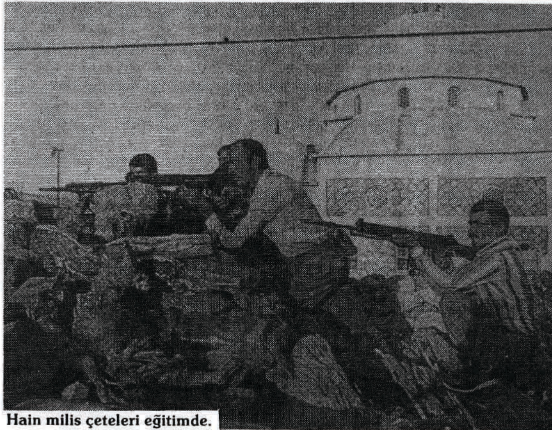
SÖMÜRGECİLİĞİN EN TEHLİKELİ ÖZEL SAVAŞ ÖĞESİ "MİLİSLİK" TERS TEPMEKTEDİR

Çağımızda ulusal kurtuluş hareketlerinin tümüne karşı başvurulan, sivil kontr-gerilla olan milis uygulamasının en tehlikeli biçimine Kürdistan'da şahit oluyoruz. Savaşı Kürdistanlılaştırmanın, halkı birbirine kırdırmanın yöntemi olarak uygulanan milislik, Türk sömürgeciliği elinde tam bir vahşete dönüşmüştür. Her defasında Kürdistan'daki direnmeler, milis ihanetiyle bastırılmıştır. Yetersiz önderlik ve örgütlenme yenilginin temel nedenlerinden olsalar da, diğer bir temel neden milislik olmuştur. Kürdistan'ın parçalanmış durumda tutulmasında da temel bir rolü milislik oynamıştır. Kürdistan'da milislik başka halkların direnişini bastırmada da aktif olarak kullanılmıştır. Hamidiye Alaylarının, 1915 Ermeni katliamında aktif olarak kullanılması gibi. Bugün Doğu ve Güney Kürdistan'daki direnmeler de ağırlıklı olarak milislik yüzünden tıkanmışlardır.

Kürdistan'da milisliğe temel olan sınıfsal kesim, ajanlaşmış ağalar, aşiret reisleri, kabile büyükleri, kompradorlar; bunlardan kaynaklanan politik örgütlenmeler, ara sınıfın uşak elit politikacıları ile ulusal inkarcılığın ortaya çıkardığı kesimlerdir. Toplumsal gerilik, yoksulluk, toplum birimleri arasındaki çelişkiler ve sömürgeci şiddet, milisliğin diğer faktörleridir. Hakkari (Çukurca, Yüksekova, Şemdinli, Beytüşşebap), Van (Çatak, Gürpınar, Gevaş, Başkale), Siirt (Şırnak ve Pervari) ile Midyat'ta uşak ağalar ve aşiret reisleri milisliğe zemindirler. Uludere, Hakkari merkez, Nusaybin, Eruh, Şirvan, Derik'te kabile çelişkilerinden doğan ajanlaşma milisliğe zemindir. Mutki, Sason ve Kulp'ta geri aşiret yapısı, aşiret reisleri ve Arap aşiretleri milisliğe zemindir. Diyarbakır ve Ağrı'da ajanlar bu rolü oynarken, Kars ve Dersim'de sosyal-şoven örgütlerde biçimlenen ulusal inkarcılık milisliğe zemindir. Sosyal ayrışmanın düzeyine ve sömürgeci denetimin derecesine göre milislik zemini değişmektedir.

PKK, aşiretler arasında ulusal bilinçlenme, propaganda ve örgütlenme faaliyetlerini aralıksız sürdürdü. Ağalar ve aşiret reisleri, ciddi ölçüde rahatsız oldukları halde, tek başlarına karşı çıkma cesaretini gösteremediler. PKK, bunlara mümkün olduğunca yöntemli ve düşmanın milis oyununa gelmelerini önlemeye hizmet ettiği ölçüde esnek davranmaya çalışmıştır ve bunun olumlu sonuçları görülmüştür. Türk ordusu, 1984 Ağustos-Aralık taarruzunda başarısız olunca, bu işbirlikçi uşak kesimleri yaygın olarak devreye soktu. Ağırlıklı olarak Siirt, Hakkari, Van ve Mardin'de milis oluşturmaya yöneldi. Ferit Melenler, Mustafa Ahmet Zeydanlar devreye sokuldu. Ağalarla toplantılar yapılarak, vaad ve tehditlerle hizaya getirildiler. Güney Kürdistan feodal-burjuva güçleriyle toplantılar yapılarak onay alındı. 1985 Baharında milis grupları oluşturulmaya başlandı.

Oluşturulan milis grupları, alanlarına ulusal kurtuluş güçlerini sokmayacaklar, yurtseverleri tespit edip yakalayacaklar, ulusal kurtuluş saflarına katılmaları önleyecekler, karakollarda nöbet tutacaklar, operasyonlara katılacaklar, operasyon birliklerine kılavuzluk edecekler, askeri birliklerin erzaklarını taşıyacaklardı. Yurtsever kitlelere karşı komplo ve pasifikasyon uygulamalarında bulunacaklardı. Şırnak ve Silopi'de Alixan Tatar, Eruh'ta Mıhemmede Hessam, Pervari'de Emin Ağa (Emin Özcan -Belediye Reisi), Beytüşşebap'ta Jirkan ağaları Tehire Kero ve Hacı Dırbas, Çukurca'da Macit Ağa (belediye reisi), Yüksekova'da Zeydanlar, Şemdinli'de bazı Gerdi kabileleri (bunlar aynı zamanda Güney Kürdistan'daki feodal-burjuva güçlere bağlıdırlar), Çatak'ta Xavıştan ağaları, Ala aşireti ağası Sadun, Yezdinan aşiret ağası Abdurrahmane Faris, Zevki aşiret reisi, ..., Midyat'ta ......, Derik'te Mensuri ağaları, Şirvan-Mutki'de ajanlaşmış kabile büyükleri etrafında silahlı çeteler oluşturuldu. Sömürgeciler her aşiret ağasını ve kabile büyüğünü milisliğe zorladığı halde, aşiret tabanlarının direnmesi yüzünden, Şırnak, Eruh, Pervari, Çatak, Gürpınar, Başkale, Beytüşşebap, Uludere, Yüksekova ve Çukurca'da milislik, sayılan çevrelerle sınırlı kaldı.

Hain milis çeteleri eğitimde.

Sömürgeciler bununla kalmadılar, kırla bağını koparmamış şehirlerdeki lumpeni para karşılığında, mahkumları af karşılığında çete gruplarına aldılar. Şırnak'da bir yüzbaşıyı vurmaktan idamla aranan, Zerki aşiretinden üç kişi Siirt'te aranmalarına rağmen, Şırnak'ta kontr-gerilla gruplarının içine alınmışlardır. İdamla aranan Jirkan ağalarına çete grupları teslim edilerek yüzbaşı rütbeleri verildi. Çatak, Eruh, Şirvan, Sason vd. yerlerde çoğaltılabilecek bu örnekler, sömürgecilerin acizliklerinin belgesidir. Şemdinli'nin Gerdi aşiretine mensup olup, Güney Kürdistan direnmesinde yeralan bazı kabileler, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı silahlanmak koşuluyla Şemdinli'ye yerleştirilmektedir. Şırnak'ın Biryan ve Gundike Melle köylerinden IKP'ye bağlı KUK-SE'li çetelerden, kelle avcıları türünden komplocu gruplar oluşturuldu.

İddia edildiği gibi, "köy korucuları"adı altında da olsa milislere herhangi bir ücret verilmemektedir. Vurgunu vuran ağalar olmuştur. Ağalar, devletten aldıkları destekle, yayla ve tarla tapularını kendilerinde yoğunlaştırıp, aşiretler üzerinde sömürülerini derinleştirdiler. Bu, huzursuzluğu arttıran temel öğe oldu. Milisler, sadece köylülerin evini yakma, işkence etme ve mallarını talan etme hakkını elde ettiler. Sömürgeciler bu uygulamayı bilinçli geliştirerek, köylüler arasında çelişkileri azdırmak istediler. Çeteleri insiyatifli kılmak için telsizler verildi. Kontr-gerilla grupları şeklinde tasnif edip, başlarına sorumlu subaylar verdiler. Sömürgeciler bir kabilenin çetelerini diğer bir kabilenin alanına saldırtarak, çelişkilerini arttırıp, diğer kabileyi silah almaya zorladılar. Çeşitli yollarla bir çevreyi teşhir edip, devrimciler seni öldürecekler iddialarıyla zorla silah verdiler vb...

Sömürgeci ordunun kitlelerin gözleri önünde bu kadar acizleşmesi, direnişi arttırdı. Köylüler işkenceyi, evlerinin yakılmasını, göçü ve ölümü göze alarak silah almaya karşı direndiler. Çeteleri alanlarına, köylerine sokmadılar. Ağaların tehdit ve baskılarını göğüslediler. Uludere, bir tek silah almadı; Şırnak, Eruh, Pervari direndi. Çetecilik, sayılan ağaların etrafındaki gruplarla sınırlı kaldı. Çete grupları daraldıkça saflarında panik ve kaçmalar başgösterdi.

Televizyon ve gazetelerdeki gösterişli resimler ve programlar, propagandadan öteye bir şey değildir. Çetecilik gelişemedi ve gelişemezdi de. Aşiretçilik daralan bir toplumsal kesimi temsil etmektedir. Çeteciliğin başını çeken ağalar, aşiret ve kabile reisleri, ajanlar, mahkumlar halkın ve aşiretlerinin nefret ettiği unsurlardır. PKK çizgisi, yığınlarca bilinmekte ve benimsenmektedir. Devrimciler yıllarca süren inatçı bir çalışmayla, yığınları eğitmişlerdir, düşmanın oyunlarına karşı uyarmışlardır. Yurtsever kitleler, Partinin çağrısını, milisliğe karşı direnerek cevaplamışlardır. Direniş grupları, zorla silah verilen köylülere esnek ve eğitici yaklaşmışlar, operasyonlar içinde bile kendilerini vurmamışlardır. Ekim ayında Şırnak-Cudi'de bir kontr-gerilla grubuna zorla kılavuzluğa koşulan bir köylü, çıkan çatışmada yaralanmış, devrimciler silahını almış fakat öldürmemişlerdir; Şırnak'ın Dehreban köyünde, on köy korucusunun silahı alınmış ama, öldürülmemişlerdir. Aynı örnekler Eruh, Pervari vd. alanlarda da tekrarlanmıştır. Bu yaklaşım, olumlu sonuç vermiştir. Köylüler silahları iade etmişlerdir; devrimcilerden boş kovan alarak dolu mermileri vermişlerdir. Köy toplantılarında silahlarıyla devrimcileri korumuş; sonradan da birkaç el havaya ateş ederek, telsizle karakollara "teröristler geldi, kovaladık" demişlerdir.

1985 yılı içinde aktif çete grupları, Şırnak'ta iki, Cizre'de bir, Eruh'ta dokuz, Çatak'ta üç, Midyat'ta iki, Şirvan-Mutki'de on devrimcinin şehit edilmesinde aktif rol almışlardır. Zorunlu olarak direniş grupları zora başvurmuşlardır. Şırnak, Eruh, Çatak, Şemdinli, Pervari, Çukurca, Mutki, Kulp, Midyat, Ağrı vb. yerlerde yüz civarında çete ve muhbir cezalandırılmış, çok sayıda silah alınmıştır. Devrimci şiddet, oldukça caydırıcı rol oynamıştır. Çatak, Gürpınar, Başkale'de çetecilik tamamen çökertilmiş, aşiret ağaları Van'a sığınmışlardır. Sömürgecilerin vaad ve tehditle onları geri gönderme çabası sonuç vermemiştir.

Sömürgeciler köylüleri toplayıp, silah almamaları durumunda göç ettirilecekleri tehditlerini yaptılar, köylüler yine de direndiler. Kazalardaki burjuva partilerinin ilçe teşkilatları silahlandırılarak dağlara salındılar; köylüler zorla dağlara salınarak, "ordu-köylü elele terörist avında" programları düzenlendi. 1985 yılı boyunca, yöntemler çeşitlendirilerek milislik teşvik edildi, fakat hiçbir uygulama gerçeği örtbas edemedi. Sömürgeci yetkililer gerçeği itiraf etmek zorunda kaldılar. Faşist hükümetin İçişleri Bakanı Y. Akbulut, "teröristler iyi eğitilmişler, iyi silahlanmışlar" belirlemesiyle gerçeği saptırmak istemektedir. Lumpen, eşkiya ve ağa çevrelerinden maaşlı, iyi silahlanmış gruplar oluşturmaları da kendileri için çıkış olamadı.

Halen ciddi bir tehlike olmasına rağmen, sömürgecilerin milislik oyunu bozulmuştur. Öncülük eden ağa takımı şehir ve kazalara sığınmışlardır. Partimizin ve yurtsever kitlelerin bu oyunu bozmaları, ulusal kurtuluş direnişinin daha ileri gelişmeleri kaydetmesi için büyük deney ve kazanım olmuştur.

PİŞMANLIK YA DA İHANET YASASI ÖLÜ DOĞMUŞTUR

Sömürgeci ordu, savaş taarruzlarında başarısız kalınca, "pişmanlık yasası" adı altında direniş saflarında ihaneti körükledi. Yasanın kendisi sömürgeci ordunun çıkmazını sergilemektedir. Bu yasa faşist nitelikte de olsa, Türk burjuva hukukunun ihlaliydi. Hukuk sistemine, orman kanununun getirilmesiydi. 15 Ağustos 1984'le savaş çığlıkları atmaya başlayan CIA patentli faşist general K. Evren, daha ölüm çığlıkları yankılanıyorken, geri adım attı, tükürdüğünü yaladı, bütün umudunu pişmanlık yasasına bağladı. Yasanın sonuçları biryana, kendisi bile Türk sömürgeciliğinin, ulusal kurtuluş savaşımız karşısındaki çıkmazının itirafıydı.

Türk sömürgeciliği bu yasayla kime çağrı yapmaktadır? Açık ki, kaypak aydınlara, korkaklara, ulus ve sınıf bilincini tamamen yitirenlere, hiçbir insani değer taşımayan hayvan ruhlulara, bir günlük sefil yaşam için kendini, halkını satan sefillere yapmaktadır.

Uygulama nasıl olmaktadır? Devrimin ne kadar çok malzemesini yakalatırsan, ne kadar devrimcinin, yurtseverin ölümüne neden olursan, hatta yurtsever çevrelere ne kadar zarar verir, işkence eder, tutuklatırsan, Parti ve direniş hakkında ne kadar yalan ve asılsız haber yayarsan, televizyon ve gazetelerde insanlık onurunu ne kadar ayaklar altına almayı becerirsen, işte ona göre cezan inecektir. Kölece yaşamana izin verilecektir.

Kürdistan ulusal direnişi zorludur. Dünyada çok az halk bu denli güç koşullarda mücadeleyi geliştirebilmiştir. Direnişin zorlukları ve sınıfsal karakteri, cesuru korkaktan, devrimciyi oportünistten, namusluyu onursuzdan, yurtseveri kaypaktan ayıran kriterdir. İşte Türk sömürgeciliği pişmanlık yasasıyla bu korkaklara, oportünistlere, onursuzlara, kaypaklara çağrı yapmaktadır.

PKK, Türk faşist-sömürgeciliği, TKP-IKP oportünizmi ve Dev-İşçi, ÖY vb. vasıtasıyla dayatılan sosyal-demokrat emperyalist güçlerin tasfiyeciliğini aşmıştır. Teoride, politikada, örgütlenmede direnişi egemen kılmıştır. 1984 sonlarında çıkarılan pişmanlık yasası bir anlamda TKP-IKP vd. güçlerin milyonlar harcayarak yürüttükleri tasfiyeci faaliyetin yasallaştırılmasıdır. Nasıl ki, cezaevlerinde faşist dernek kuran Ş. Dönmez, Y. Merkit ile sosyal-demokrasinin gölgesindeki uşaklar arasında sınıf kökeni, politik konum ve devrime düşmanlıkları açısından fark yoksa, bugün cezaevinde bir tas çorbaya olmadık günahlar işleyen Nebil (Ali Ozansoy) ile IKP-TKP'nin gölgesindeki Süleyman (B. Karer) arasında da hiçbir fark yoktur. Sınıf kökenleri, günahları, PKK'ye düşmanlık yazıları tamamen aynıdır. Türk sömürgeciliği Nebil'in sahipleri olduğuna göre, Süleyman'ın sahiplerinin de hangi konumda olduklarını kendileri değerlendirsinler.

Kürdistan halkı, tarihinde ve bugün Güney Kürdistan'da Irak sömürgeciliği tarafından uygulanan bu yasanın anlamını çok iyi bilmektedir. Yurtsever kitleler, yasanın kendilerine ve öncüleri PKK'ye karşı çıkarılan bir ihanet yasası olduğunu bilmektedir. Düşmana sığınan bu zavallıları lanetlemektedir. Oğlu ya da akrabası kurtuluş savaşçısı olan aileler çocuklarına "ölün şerefinizle, ancak kesinlikle düşmanın insafına sığınmayın" demektedirler.

Sömürgeciler yanılmışlardır. Sonucun böyle olacağını tahmin edebilselerdi, kesinlikle yasayı çıkarıp kendilerini bu denli teşhir etmezlerdi. İki yıla yakın süredir, düşmana sığınanların sayısı 20'yi geçmemektedir. Kaldı ki bunların önemli bir oranı mücadeleyle çok az bağı olan sıradan köylülerdir. Şehitler, direnmeci savaş esirleri ve direnişin boyutlarıyla kıyaslandığında bu sayı komiktir. Sömürgeciler bu uşakları her türlü insani değerden soyutlayarak vahşi bir şekilde kullanmaktadır. Bunlara asılsız bildiriler dağıttırmakta, köy toplantıları yaparak mücadele hakkında asılsız konuşmalar yaptırmakta, yurtseverleri yakalatıp işkence ettirmekte, mücadelenin geçmişine ve geleceğine gölge düşürecek tarzda yazılar hazırlatmakta, milyonlar harcanarak uydurma televizyon programları yaptırılmaktadır. Bu aşağılık kişiler, insani değerlerden o kadar soyutlanıyor ki, asker elbisesi giydirilerek halkın ve devrimcilerin üzerine sürülmektedirler. Bunların tümü devrimcileri vurarak gidip teslim olmayı düşünmüşlerdir, fakat kurtulamazlar diye başvurmamışlardır. Sömürgeciler bu iblisleri posası çıkana kadar kullanmakta, sonra onları da işkenceye alarak cezalandırmaktadır.

ERDİR.
3. KENDİLİĞİNDEN TESLİM OLANLARA İNSANCA
4. DEVLET EN TÜR KENDİLİĞİNDEN TESLİM O
RİNE, CEZALARININ BİTİMİNDEN SONRA AYRI
İMKANI SAĞLAYACAK, HAYAT GÜVENCESİ VERE
5. DEVLET BÜYÜK VE KUDRETLİDİR. DEVLET
EDİLMEYE MAHKUMDURLAR. NİTEKİM ŞİRVAN
DA RİAYET ETMEMELERİ ÜZERİNE EV ROKET
2'Sİ YARALI ELE GEÇİRİLMİŞTİR.
6. 9 MART 1985 GÜNÜ SASON HELLOBİ
BÖLÜCÜ ÇETELERİN TAMAMI (8 KİŞİ)
YAŞAMAK İSTİYORSANIZ TESLİM OLUN.
7. ÖLMEK İSTEMİYORSANIZ TESLİM OLUN
İŞKENCE İDDİALARI YALANDIR TESLİM
YAŞAMAK İSTİYORSANIZ TESLİM OLUN
AF'TAN YARARLANMAK İSTİYORSANIZ T
DEVLETE GÜVENİN, DEVLETE İNANIN, KEN
MACERANIN SONU YOKTUR BOŞUNA ÖLMEYİ
ZU, NE YAPTIĞINIZI BİLİYORUZ SİZLER A
İKEN LİDERİNİZİN LÜKS İÇİNDE YAŞADIĞI
NIN TESLİM OLUN.

PİŞMANLIK YASASI

21 HAZİRAN 1985 gün ve 18761 SAYILI RESMİ GAZETEDE YAYINLANAN BAZI SUÇ FAİLLERİ HAKKINDA UYGULANACAK HÜKÜMLERE DAİR KANUN.
Kanun No:3216
Kabul Tarihi 13/6/1985
MADDE 1- Siyasi ve ideolojik amaçla suç işl...

ARKADAŞ!
BEN ABUZER
(ABDÜLKADİR AYGAN)
URFA
PİŞMANLIK YASASINA UYARAK TESLİM OLMANIN MUTLULUĞU İLE SANA SESLENİYORUM.

VATAN

İhanetçiler ve sömürgecilerin ortak bağırdıkları bir husus vardır; "direniş çıkmazdadır, baskı vardır, dağılma vardır, kaçın, teslim olun, devlet işkence yapmıyor, devletin merhametine sığının..." peki durum böyleyse, neden ihanet yüzdebir bile değildir. 98 kişilik bir davada neden sadece iki ihanetçi çıkıyor; ağır cezalar alan 98 kişi neden cezaları direniş sloganlarıyla karşılıyorlar; neden ihanetçiler cezaevinde bile koruma altında tutuluyor? Neden hergün eylem oluyor, yüzlerce insan kurtuluş saflarına akıyor, neden halen yüzbinlerce asker operasyon içinde tutuluyor?

Pişmanlık yasası ölü doğmuştur. Sömürgeciliğin çıkmazının belgesi olmuştur. Bu durum o kadar net olarak ortaya çıkmış ve toplumda o kadar derin yaralar açmıştır ki, yasanın yolaçtığı tepkiler, Türk burjuva sistemini kemirmiştir. Öyleki, burjuva klikler açıkça yasayı eleştirmektedirler. Düzenin cumhuriyet savcıları bile, yasanın iptali için yasal başvuru yapmak zorunda kalmışlardır.

SÖMÜRGECİ-FAŞİST TÜRK ORDUSUNUN PASİFİKASYON SAVAŞI, YURTSEVER KİTLELERİN DİRENİŞİ KARŞISINDA GERİLEMİŞTİR

Silahlı direniş mücadelesinin yurtsever kitleleri sarması karşısında, Türk ordusu da yıldırıcı savaşını yurtsever kitlelere, bilhassa köylülere yöneltti. Kaynak kurutulursa, balık susuzluktan ölecektir teziyle 1985 yılı boyunca kitlelere karşı bir kıyım ve yıldırma savaşı yürütüldü.

Tank, top ve helikopterlerle donatılan binlerce askeri birlikleriyle aralıksız gözdağı ve yıldırma operasyonları yapıldı. Yıldırma taarruzu, bazı bölglerde daha ağırlıklı olmak üzere Kürdistan'ın istisnasız tümünde yaygınlaştırıldı. Amaç, Türk ordusunun yenilmezliğini ve katliamcı özelliklerini kitlelere kabul ettirmekti. Dağlar ve ormanlar top ateşine tutuldu. Kitlesel tutuklama, keyfi muamele ve işkence aralıksız uygulandı. Çocuk, kadın, yaşlı insanlar da yaygın olarak bu uygulamaya tabi tutuldular. Çok sayıda insan bu uygulamalar sırasında ya öldü, ya da sakat kaldı.

Yoğun propagandayla kitlelerin mücadeleden soğumaları hedeflendi. Televizyon, radyo, gazete, bildiriler, uşaklar ve ihanetçiler bol bol kullanıldı. Parti önderliği hakkında asılsız haberler yaydılar. Fotomontaj fotoğraflar dağıttılar. Uçaklarla, mücadeleyi karalayan bildirileri dört bir yana attılar. Köy ve kazalarda, ordu yetkililerinin ve ihanetçilerin katıldığı toplantıları yaygınlaştırdılar. Türk sosyal-şoven sol gruplarıyla, Kürt reformist gruplarının yazılarını kaynak gösterdiler. Bunlar yetmeyince, bu defa köylülüğe *"şu örgüte, bu örgüte, mesela KDP'ye katılın, fakat kesinlikle PKK'ye katılmayın"* tehditinde bulundular. Bu dayatmayı daha inandırıcı kılabilmek için de milisbaşı olan feodallerin kendilerini bu örgütten göstermelerini teşvik ettiler.

Köylülüğü, bilhasa direnişi aktif olarak desteklediği ortaya çıkan çevreleri, ekonomik olarak çökertme uygulaması bezdirici bir tarzda yaygınlaştırıldı. Köylülerin üretim faaliyeti engellendi. Hayvanları öldürüldü; evleri, ekinleri yakıldı. Göçe zorlandılar. Şırnak'ta Destelalo, Spindarok, Eruh'ta Guyına, Mıştaxa, Zıvınga, Şıkaka, Pervari'de Hol, Kal, Omyanus, Uludere'de Evil köyleri yakılarak önemli oranda göçettirildiler. Göçettirilen aileler üzerinde her türlü oyun oynandı. Bu uygulamalar misilleme biçiminde sürdürüldü. Direniş birlikleri, bir ajanın evini mi yaktılar, sömürgeciler de hemen karşılığında bir ya da birkaç yurtseverin evini yaktılar. Devrimciler, bir ajanın ya da işbirlikçiye para cezası mı verdiler, sömürgeciler, yurtseverlerden bunu aşan bir miktar aldılar. Rüşvet, ekonomik olarak çökertme uygulaması biçiminde kurumlaştırıldı. Adeta rüşvet büroları oluşturuldu. Aynı kişiden aralıklarla defalarca rüşvet alınıyordu. Siirt'te rüşvet mekanizmasının bir aracısı bu durumu şöyle izah ediyordu: *"Önceleri meblağ 200-300 bin liraydı. Sadece soruşturma amiri alıyordu. Şimdi alay komutanı da ortak olduğundan, bu miktar 500-600 bin liraya çıktı. Param olsa Türk devletini parayla satın alırım."* Aracı bu sözleriyle çıplak bir gerçeği ifade ediyordu. Ağaların, ajanların, muhbirlerin bir ihbarı bu korkunç uygulama için yetiyordu.

Uygulama bu kadarla da kalmıyordu. Uygulamaya tabi tutulanlar sadakatlerini göstermeliydiler. 15 Ağustos 1985'te Pervari'nin Hol ve Kal köylerinde otuz ev yakan faşist binbaşı köylülere şunu diyordu: *"Evlerinizi yaktığımıza üzülmeyin, devrimcileri yakalatırsanız ağıllarınızı bile Reme Şerik'in ki gibi betondan yaparız."* Reme Şerik, Siirt yöresinde Dersim 1938'in Rayberi'dir. Şubat 1985'te evinde konaklanan bir devrimci grubu düşmana bildirerek üç devrimcinin ölmesine, üçünün de yakalanmasına yolaçmıştı. Köylüler ya devletin silahını almalıydılar, devrimcileri şikayet etmeliydiler, yemeklerine zehir katmalıydılar (bu amaçla köylülere çok sayıda zehir dolu şişe dağıtıldı); ya da daha şiddetli uygulamalara hazırlanmalıydılar. Fakat çok küçük bir oran dışında, yurtsever köylüler ikinci yolu seçerek, direndiler. Evi yeni yakılan yaşlı bir yurtsever, bir direniş grubuna, *"halime acırsanız zavallısınız, düşmana daha fazla vurun, biz herşeyi göze almışız"* diyordu.

Köylerde sokağa çıkma yasağı, izinsiz ayrılma yasağı, milli kıyafet yasağı, misafir bildirim uygulamasıyla köylülük yıldırılmak, çaresiz bırakılmak istendi. Ağustos 1985'ten itibaren yaptıkları köy toplantılarında, faşist subaylar, *"orta yol yoktur, ya devleti tutacaksınız, ya da bölücüleri"* diyorlardı. Yapılanlarla zaten köylülere başka yol bırakılmıyordu. Köylülere, *"artık sıra uçaklarda, 1925-40'ı unutmayın"*" deniyordu. Ağustos 1985'te Van'da yapılan bir toplantıda, bir kurmay binbaşı ağalara; *"... devlete yardım edin, aksi durumda 3,5 milyon insanı öldürmeye kararlıyız..."* diyordu.

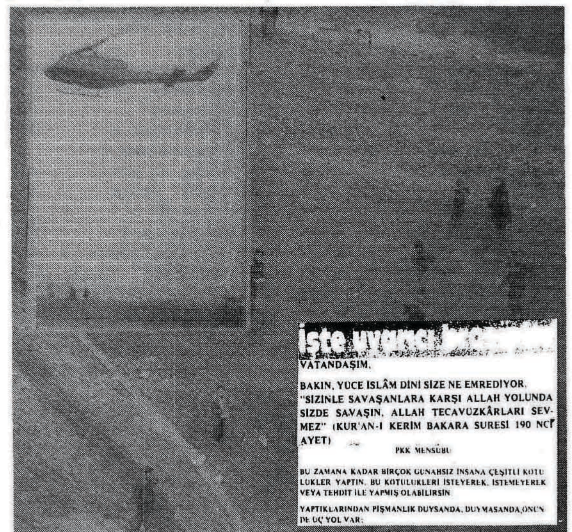
40-50 kişiden oluşan, elemanları tamamen subay olan kontrgerilla grupları oluşturuldu. bunlar rütbe takmayan, çoğu defa halkı şaşırtmak için direnişçilerin kıyafetlerine benzer kıyafetler giyen, Parti yayınları bulunduran, özel amaçlı birliklerdir. Köylere inerek köylüleri sınıyorlar, yollara pusu kurarak rastgele insan öldürüyorlar, köylere ani baskın yaparak köylüleri işkenceden geçiriyor, ev yakıyorlar. Anında sonuca giden, istedikleri uygulamayı yapan birliklerdir. 1985 sonbaharı ile birlikte yerli çetelerle beslenen bu gruplar, halen Kürdistan genelinde kullanılan en tehlikeli pasifikasyon birimleridir.

Köylülerin zorla toplatılıp dağlara salınması, süreklileştirilen bir uygulama oldu. 1985'in sonbahar aylarında, Diyarbakır'ın Pîran ve Lice ilçelerinin dağlık kesiminde yüzlerce köylü operasyona koşuldu. Köylüler dağda askerlerle çatıştılar, hedef şaşırttılar, devrimcileri korudular. Lice'nin Fis ovasında köylüler zorla toplatılarak miting yapılmak istendi. Zorla toplanan çok az sayıdaki köylü önünde, bir binbaşı yaptığı konuşmada köylülere, *"siz geçmişte devleti desteklediniz, devlete sadık kaldınız, Ermenilere, Yunanlılara karşı savaştınız, şimdi de Apoculara karşı savaşarak devletin yanında olduğunuzu göstermelisiniz."* deyince, köylüler tepki gösterdiler. Orta yaşlı bir köylü; *"eskiden savaştıklarımız yabancıydı, halbuki bunlar evlatlarımızdır ..."* deyince, kitlenin gözünde adeta kahramanlaştı. Sömürgecilerin uygulamalarının salt kitlenin tepkisiyle bozulması devam ediyor. 1985 yazında Diyarbakır'da, güya teröristler tarafından öldürülen erlerin anne-baba ve yakınlarından oluşturulan, aslında subay ailelerinden oluşan 150 kişilik bir gösteri yapıldı. Halk, alayları ve nefretiyle gösteriyi çıkmaza soktu.

Oğlu ya da yakını direniş savaşçısı olanlara daha yoğun bir şekilde pasifikasyon yöntemleri uygulandı. Aileler dağlara salınarak, günlerce gezdirilerek, adlarına asılsız bildiriler dağıtılarak, gazetelerde zorla mücadele aleyhtarı yazılara ortak edilerek, televizyonda yakını ve Parti hakkında yanlış içerikle zorla konuşturularak, bu yolla hem kitleyi bezdirmeye hem de direniş saflarına akışı önlemeye çalıştılar. Fakat sonuç, hep sömürgecilerin beklentilerinin tersine oldu. Televizyonda oğlu aleyhine zorla konuşturulan bir baba, bir hafta geçmeden bir oğlu ve iki yakınını daha mücadele saflarına yolladı. Şehit edilen oğlunun kurşunla delik deşik edilmiş vücudunun üstüne teşhis için getirilen bir baba, gördüğü acı manzaradan yıkıldığı halde, sömürgeci canilerin önünde onurunu incitmiyor ve sömürgecilerin yüzüne, *"bir oğlum gitti, geride daha beşi vardır"* diyordu (Mutki, Mayıs 1985). Oğlu, daha yeni sömürgeci katillerce şehit edilen bir ananın oğlu aleyhine zorla televizyonda konuşturulmasıyla (Ocak 1986) kimi inandırabilirlerdi?

Pasifikasyon uygulamaları Türk ordusunun kişiliğinde tam bir vahşete dönüşüyordu. Kitleleri sindirmek için intikamlarını direnişçilerin cenazelerinden alıyorlardı. Devrimciler esir edilen bir askeri önce sorguya çekerler, kesin suçlu olduğu ortaya çıkınca cezalandırırlar. Sömürgeciler ise kudurmuşçasına, direnişçilerin cesetlerini elbiseleriyle beraber çukurlara gömdüler. Pervari'de üç (Temmuz 1985), Eruh'ta dört (Mayıs 1985), Mutki'de beş (Temmuz 1985), Hizan'da üç (Temmuz 1985), devrimcinin cesetleri toplu mezarlara gömülünce; kitleler bu vahşetten irkildiler ve şehitlere sahip çıktılar.

Devrimciler hakkında, kitlelerde kuşku yaratmak için Eruh'ta, Temmuz 1985'te şehit edilen bir bayan direnişçiyi doktorlarına muayene ettirdiler. Köylülerin gözü önünde yapılan bu uygulama beklediklerı sonucu vermedi. Operasyon binbaşısı bile bu yaptığından utanmak ve davanın haklı olduğunu belirtmek zorunda kaldı. Eylül 1985'te, Şırnak'ın Çeme Mezın köyünde Saadet (Rahime KAHRAMAN) ve Sertaç (Fazlı YILDIRIM) adında iki devrimci şehit edilir. Sömürgeci caniler ve çeteler, köylüleri ürkütmek için cesetleri hayvanlara bağlayarak sürüklerler. Saadet'in cesedi, beyaz bir bezle örtülmüştür. Akşam ay ışığı beze yansıyarak vadide ürküntü verici bir manzara meydana getirir. Çeteler, "nur indi" feryatlarıyla sağa-sola panik içinde kaçışırlar. Köylüler bu durumu onaylar ve cesedi sedyeye koyarak taşırlar. Saadet'in "nurlu" cenazesi, kulaktan kulağa efsaneleşerek kısa sürede bütün alana yayıldı. Mart 1985'te Şırnak'ın Deştelalo (Kırkkuyu) köyüne kaymakam, yüzbaşı, polis, doktor ve hemşireden oluşan bir ekip gelir. Büyük bir askeri birlik, heyeti korumaktadır. Deştelalo köyü, alanda yurtseverliği, direnişçiliği ve direnişe destekleri ile tanınır. Köy direniş saflarına çok sayıda savaşçı vermiştir. Sömürgeci heyetin amacı köylüleri tehdit etmektir. Doktor, savaşçıların köye gelip gelmediklerini öğrenmek için, savaşçıların karılarını muayene edecektir. İşte, köye "kutsal görev"e giden K. Evren'in heyetinin ve doktorunun gerçek içyüzü. Köylüler bu çirkin duruma karşı koydular. Bir saat geçmeden direnişçiler pusu kurdular ve heyet hakkettiği sona kavuştu.

Pasifikasyon çeşitlenerek sürdürüldü. Kontr-gerilla gruplarına bağlı olarak lumpen, mahkum ve siyasi sabıkalılardan "ölüm mangaları" türünden gruplar oluşturuldu. Bunlar sözde "aranıyorlar, yaptıklarından devlet sorumlu tutulmasın" diye, devrimci konumunda karakolların gölgesinde tutuluyorlar. Şırnak'ta bu mangalar yaygın olarak kullanıldı. Bunların birkaç uygulamasını anlatmak için, Şırnak'ın durumunu ortaya koymakta yarar vardır. Kaza, bir jandarma alayı, tugay, ikiyüze yakın polis, helikopter pisti, panzer ve tanklarla tam bir savaş merkezine dönüştürülmüştür. Kazanın dört bir yanına karakollar serpiştirilerek, askeri kuşatma altına alınmıştır. İlçede subay çocukları askeri koruma altında ve özel dolmuşlarla, çarşı boşaltılarak getirilip götürülmektedir. Geceleri sokağa çıkma yasağı vardır. Alixan Tatar'a bağlı resmi çete büroları vardır. Çeteler, gece-gündüz silahlarıyla hareket etmektedirler. Ağalar ve yüzbaşılardan oluşan gruplar, kömür ocağından kömür taşıyan arabalardan açıkça rüşvet almaktadırlar. Arama noktalarında yine çeteler askerlerle ortak arama yaparak köylülere etmedikleri keyfi uygulamayı bırakmamaktadırlar. Geceleri aniden, "teröristler bastı" anonslarıyla, saatlerce sağa-sola ateş ederek, tam bir savaş psikolojisi ve uygulaması yaşatmaktadırlar. Aynı görüntü Eruh, Pervari, Uludere, Çukurca, Şemdinli başta olmak üzere bütün ilçe ve illere de yaygınlaştırılmaktadır. Buna rağmen, Haziran ayında Şırnak alayı basıldı, Temmuz'da polis kulübesi tarandı, Eylül ayında Alixan Tatar'ın evi basıldı, akrabası olan altı çete vuruldu, kömür ocağı basıldı, bir panzer tahrip edildi, içindeki bir subay ve iki er öldürüldü, Alixan Tatar'ın benzinliği yakıldı. Bu durum baskıdan yılan köylülüğü ayaklanma durumuna getirdi. Sömürgeci ordu yetkilileri oldukça ürktüler, derhal önlem almaya koyuldular. Alixan Tatar'la görüşerek kabarmayı önleyici, ilginç misillemelerin geliştirilmesini istediler. Tatarlardan çete grupları oluşturulup telsiz verildi, helikopterler tahsis edildi. Biryan ve Gundike Melle köylerinden "ölüm mangası" türünde bir grup oluşturuldu (Emere Hiznî, Ahmedè Biryani, Salih,... bunlar aynı zamanda IKP'ye bağlı KUK-SE çetesindendirler). Manga, Ekim 1985 başlarında Talga köyünden Yusuf adlı bir yurtseveri katleder. Başını vücudundan ayırırlar. Tanınmasın diye, yüzü jiletlenir. Başsız vücut, sömürgecilere teslim edilir. Aynı gün radyoda, "önder bir devrimcinin öldürüldüğü" ilan edilir. Başsız vücut, Şırnak'ta vali, kaymakam, ordu komutanları, ağaların katıldığı kalabalık bir toplantıda teşhir edilir. Ancak oyun tutmamıştır. Yusuf'un ailesi cesedi tanır, kocasını katledenlerin adlarını verir. Herşey açığa çıkar. Alelacele toplantı bitirilir. Teşhir olan manganın bazı elemanları, direniş gruplarının saldırısına uğrarlar. Artık gizlenecek bir şey kalmayınca, bu caniler doğrudan karakollarda nöbet tutmaya başladılar.

Sömürgeci ordu, çete, kontrgerilla, ölüm mangalarının vahşet uygulamaları aralıksız sürmektedir. Sonuç ne olmuştur?

Herşeyden önce, kitleler acı çekmişlerdir, evleri yakılmıştır, işkenceye alınmışlardır, ağır cezalara çarptırılmışlardır, öldürülmüşlerdir, ancak direnmişlerdir. Öncüye ve ulusal kurtuluş direnişine inançlarını yitirmemişlerdir. Ölümleri pahasına da olsa devrimcileri korumuşlardır. Devletin silahını almamışlardır. Durumlarından dolayı yakınmamışlardır, inanılmaz bir inanç ve coşkuyla direnişçilere moral ve cesaret vermişlerdir. Göçe karşı direnmişlerdir, yıkılan evlerini inatla yeniden yapmışlardır. Verilen zehir şişelerini, düşmana karşı kullanılmak üzere, devrimcilere vermişlerdir. Yılmadan çocuklarını direniş saflarına yollamışlardır. Arkasından şikayete giderek düşmanı yanıltmışlardır. En olmadık zamanlarda düşman hakkında istihbarat getirmiş, devrimci propagandayı yaymışlardır. İhanetçilerin yüzüne tükürmüşlerdir. Dört oğlu tutuklanan, kendisi ve ailesi işkenceye alınan, ekonomik olarak çökertilen, bir oğlu şehit olan, evi yakılan yurtsever bir köylü, bunca uygulamadan sonra, *"çevrede yurtsever ve üç oğlu direnen şehit babası olarak tanınmanın gururunu yaşıyorum"* diyordu.

İşte bu, savaşan bir halk gerçeğidir. Bu gerçek yüzündendir ki, sömürgeciler artık sabırlarının tükendiğini, toplu katliamları gündeme getireceklerini belirtmektedirler.

TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİNİN YENİ YÖNELİMLERİ

Türk sömürgeciliğinin PKK ve KUKM'ne karşı yürüttüğü imha savaşı, çoğu yönleriyle ciddi ölçüde tıkanmıştır. Silahlı direniş gelişerek milyonların umudu haline gelmiştir. Kitlelerin, baskılara karşı koyuşu büyük gelişmelere varma noktasına gelmiştir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türk burjuva siyasal sisteminin bütün yanlarıyla derinleşen bunalımının temel nedeni olmuştur. Başka bir deyişle, sistemin geleceği KUKM'ni tasfiyeye bağlı kalmıştır. Bu nedenle, Türk sömürgeci devletinin askeri, siyasal ve ekonomik uzmanları yeni yönelimler peşindedirler, ancak bu yönelimler de savaşın daha boyutlanmasına ve çıkmazlarının daha da artmasına yolaçmaktan başka sonuç veremeyecektir.

Bugün artık Kürdistan'da söz söyleme sırası; azim, cesaret ve fedakarlığın simgesi olan HRK Savaşçılarınındır.

TC, askeri alanda, gerilla savaşına karşı ve toplu direnişleri bastırmaya uygun askeri yetkinleşme faaliyeti içindedir. Bu amaçla yeni helikopter ve uçaklar almaktadır. Yeni alınan 48 savaş uçağı Diyarbakır'a yerleştirilmiştir. Subaylar ve büyük askeri birlikler, kontr-gerilla eğitiminden geçirilmektedir. Kürdistan'da askeri konumlanma arttırılmaktadır. Yasaklanmış boş alanları, toplu güçler ve stratejik köyler için planlar yapılmaktadır. Uludere, Şırnak, Beytüşşebap vb. yerlerde çete Yüksekova, Çukurca, Eruh, Pervari, Çatak ve Dersim'de şimdiden bunun hazırlıkları yapılmaktadır.

Tıkanan milislik oyunu, ilerletilmek istenmektedir. Savaşı, Kürdistanlılaştırmanın bu en ciddi öğesini geliştirmenin planları yapılmaktadır. İçişleri Bakanının da belirttiği gibi (Tercüman 10 Ocak 1986) çete gruplarına MG-3, top, roketatar vb. silahlar verilerek, eğitilerek, sayıları çoğaltılarak etkinlikleri arttırılmak istenmektedir. Şimdiden Çukurca, Şemdinli, Şırnak, Silopi, Beytüşşebap, Şemdinli, büroları oluşturulmuştur. Bu bürolar ağalara bağlıdırlar.

Kontr-gerilla timleri ve bunlara bağlı "ölüm mangaları" türünden örgütleri, devrimcileri ve kitleleri yıldırma ve komplolar için yetkinleştirip-yaygınlaştırmak istemektedirler. Bunun pratiği Diyarbakır, Mardin, Siirt ve Hakkari'de (bilhasa Şırnak, Çukurca, Şemdinli) şimdiden gözlenmektedir. Eğitilmiş subay ve erlere ilaveten, mahkumlar, lumpenler ve bazı siyasi grup çeteleri (KUK-SE, Peşeng vb.) bu grupların bileşimini oluşturmaktadır. İhanetçilerin de bu gruplarda kullanılması, propaganda amacıyla da olsa, planlanmaktadır. Şirvan, Eruh ve Diyarbakır'da bunun pratiği gözlemlenmiştir.

Türk sömürgeciliği, G. Kürdistan'daki feodal-burjuva güçlerin zaaflarından ve işbirliğine yatkın konumlarından yararlanarak, onları direnişe karşı komplo güçleri olarak kullandığı gibi, direnişin gelişmesini birlikte bastırma yönelimine de ortak etmek istemektedir. Beytüşşebap, Yüksekova, Çukurca ve özellikle Şemdinli'de bu yönlü ortak hazırlıkların yapıldığına şahit olunmaktadır.

Türk sömürgeciliği, İsrail'e imrenerek, dışarıda da direniş güçlerine darbe vurmayı planlamaktadır. CIA patentli uşak Kamuran İnan'ın bu yönlü değerlendirme ve sıkıştırmaları, ABD Dışişleri Bakanının Ocak 1986'da, Ankara'ya getirdiği planlar, Türk ordusunun bu maceracı yönelimlere girebileceğini göstermektedir. İçişleri Bakanının "teröristleri dışarıda da izliyoruz" tehditi ve bu amaçla oluşturulan komplocu terör örgütü olan **"Terörle Mücadele Harekat ve Daire Başkanlığı (TMHDB)"** bu yönelimin itirafıdır. Şoven Türk sol grupları ve onlara bağımlı Kürt reformist grupları bu komplolara oldukça uygun araçlar olarak düşünülmektedir. Liberal burjuvazi vasıtasıyla bunlara, rejimde bazı ayrıcalıkları vaadederek, direnişe karşı bu çevreleri daha da azdırmayı planlamaktadırlar. Avrupa'da meydana gelen komplolar, şoven grupların bu konuda ne kadar uygun bir zemin olduğunu göstermektedir.

Türk sömürgeciliği, oportünist klik çıkarlarını korumak için, korkunç günahlar işleyen IKP'yi komplocu oyunlarına daha fazla çekmek istemektedir. Esasen IKP, kendine bağlı Peşeng ve KUK-SE çeteleriyle böyle bir faaliyet içindedir.

Türk sömürgeciliği, bütün bu biçimleri çeşitlendirerek ve bütünlük içinde yürütmeye çalışarak, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı askeri sonuç almak isteyecektir.

Türk faşist sömürgeciliği, askeri yönelimine bağlı olarak ulusal kurtuluş direnişi ve öncüsü PKK'yi içte ve dışta tecrit etme, siyasal olarak kuşatmaya alma faaliyetini hızlandırmaktadır. 1985 sonlarında ciddi değerlendirmelere gidilmiştir. Yakın tarihinde ilk defa yıl dönümlerinde, sistemin siyasal, askeri ekonomik sorunları ve bu sorunların Kürdistan silahlı direnişiyle bağlantısı bu denli ciddi değerlendirilmektedir.

Avrupa kamuoyunda Kürdistan sorununun gündeme daha fazla gelmesini önlemek, PKK'nin ve ulusal kurtuluş direnişinin artan itibarını zedelemek için İsveç devleti, İsveç Gizli Polis Örgütü (SÄPO), İsveç ve Alman tekelci basın çevrelerine oynattığı rolü, Avrupa devletlerinin tümüne oynatmak istemektedir. Bunun için, ekonomik, siyasal ve askeri tavizleri hızlandıracaktır. Şimdiden silah tekellerine (Alman, İtalyan, İngiliz tekelleri vb.), ısmarladığı silahlar bu girişimlerini netleştirmektedir. Türk devlet yetkilileri 1985 yılı boyunca Avrupa devleti nezdinde bu yönlü girişimlerde bulunmuşlardır. Bu planlamanın ürünü olarak Uğur Mumcular, M. Ali Birandlar Avrupa'ya yollanmışlardır. Bunların verdiği raporlar, hükümeti uyarmaktadır. M. Ali Birand, 1986'da Avrupa'nın gündemine bölücülüğün daha fazla geleceğini, aşırı sağ örgütlenmelerle bu gelişmenin önlenemeyeceğini, en akılcı yolun Demokratik Sol Fedarasyonu güçlendirmek olduğunu hükümete önermektedir. Sömürgeci yönetim, direnişin siyasal alanda yolaçtığı buhranı derinleştirmeyi önlemek için, istemediği halde Ecevitler, Demireller tarafından temsil edilen muhalif burjuva kliklere daha fazla musamahalı davranmaktadır. Bunlar vasıtasıyla kitle muhalefetini durdurmak, Avrupa kamuoyunun tepkilerini durdurmak ve çoktandır liberal burjuvazinin kuyruğuna takılmış olan Türk şoven solu ile Kürt reformist gruplarını liberalizm beklentisiyle direnişin üstüne daha fazla saldırtmak istemektedir. Türkiye'de Ecevit'in, Demirel'in muhalefetlerini şimdiden yükseltmeleri, bu sahte ortamın Kürdistan'a taşırılma çabaları, Avrupa komünizmi türünden komünist partilerine yasallık tanıma söylentileri (DYP'nin iddiaları), reformist Kürt gruplarının elemanlarının yığın halinde hapislerden salınarak direniş aleyhtarı faaliyet için ortalığa sürülmeleri, sömürgeciliğin yeni yönelimini netleştirmektedir.

Türk sömürgeciliği, komşu devletlerle KUKM'ne karşı stratejik uyumunu, Saddam yönetimiyle gerçekleştirdiği düzeyde taktik alana yansıtmak istemektedir. Bunun için üst üste girişimler yapmaktadır. Ekonomik, ticari olanaklarını bu devletlere siyasal tavizler için peşkeş çektirmektedir.

Güney Kürdistan burjuva-feodal güçleriyle, direnişi tasfiye etme faaliyetlerini siyasal biçimlere büründürmek istemektedir. Bu amaçla çeteleşen feodalleri de bünyelerine alacak tarzda ağırlıklı olarak Türk istihbaratına bağlı sahte milliyetçi örgütler tekrar canlandırılmak istenmektedir.

Türk sömürgeciliği salt askeri şiddetin çözümsüzlüğünü gördüğünden, yeni yönelimleri arasında ekonomik uygulamalara oldukça ağırlık vermektedir. GAP türü projelere, emperyalist tekellerin de finansesiyle, devlet girişimi olarak direnişi tasfiye etmede stratejik bir rol vermektedirler. Bu büyük projelere ekonomik talan, sosyal başkalaşım, kısa süreli işsizliği emme, siyasal ve askeri kurumlaşmayı arttırma gibi Kürdistan ulusal yapısını ve direnişi tasfiye rolleri verilmektedir. Sömürgecilik bu uzun erimli yatırımlar yanında, kısa süreli milislik temellerinde işbirliğini güçlendirici, askeri denetimi arttırıcı, kitleleri direnişten uzaklaştırıcı ekonomik ve sosyal planlamalar yapmaktadır. Bu yönelimin bir modeli olması açısından 1986'nın Hakkari yılı olarak seçilmesi ilginçtir. Daha düne kadar doğru dürüst yolu olmayan Hakkari'nin birden bire sömürgeciliğin en fazla bahsettiği yer durumuna gelmesinin nedeni açıktır. Hakkari'de yol azdır, işbirlikçilik zayıftır, ekonomik zenginlikleri yeteri kadar talan edilememektedir, toplum yeterince burjuva yozluğuna çekilememiş, Türklük şaha kalkmamıştır. En önemlisi de ulusal kurtuluşçu direniş, kitlelerle kaynaşarak atılım sağlamıştır. O halde plan açıktır; Hakkari'ye sokulacak özel amaçlı ekonomik-sosyal önlemlerle, yollar genişletilecek, radyo istasyonunun gücü arttırılarak Türklüğün (şovenizmin) etkisi yaygınlaştırılacak, yatılı okullara hız verilecek, elektrik yaygınlaştırılacak, –bu amaçla Zap Suyu üzerinde küçük barajlar inşa edilmektedir– televizyon yaygınlaştırılacak, en ala burjuva alışkanlıkları yaygınlaştırılacak, dokuma imalathaneleri açılacak vb. Bu tür ekonomik-sosyal önlemlerin yaratacağı zemin üzerinde feodaller ve aşiret reislerinin mutlak işbirlikleri sağlanarak milislik kurumu güçlendirilecektir. Bu zemin üzerinde sömürgeci askeri kurumlaşma ve denetimin güçlendirilmesi hedeflenmektedir. Şimdiden Yüksekova'da bir askeri havaalanı inşa edilmektedir. Bu yolla Hakkari'nin ekonomik potansiyeli olan halıcılık, balcılık, hayvan ve hayvan ürünleri, ormanlar ve kömürün işbirlikçi uşaklar aracılığıyla tekeller tarafından talan edilmesi de planlanmaktadır.

Türk sömürgeciliğinin yeni yönelimleri arasında propagandanın çeşitlendirilmesi önemli bir rol oynamaktadır. Televizyon, radyo ve tamamen MİT'in birer organı haline gelen Milliyet, Hürriyet, Güneş, Tercüman ve daha ince yöntemlerle kullanılan Cumhuriyet ile direnişe karşı özel olarak çıkartılan, kaza ve illerde basılan onlarca mahalli gazete ve daha aktif kullanılacak ihanetçiler vasıtasıyla PKK'yi ve silahlı direnişi hedefleyen koordineli faaliyetini arttırmak eğilimindedir. Faşizmin propaganda malzemesi, Türk şoven sol'uyla Kürt reformist gruplarına kaynak olduğu gibi, bu güçlerin malzemesi de faşizme kaynak olmaktadır. Türk sömürgeci uzmanları bu ilişkiyi kurumlaştırma yönelimi içindedir.

SÖMÜRGECİLİĞİN YENİ YÖNELİMLERİ BAŞARISIZLIĞA MAHKUMDUR

Sömürgeci Türk ordusunun yoğun baskıları, güçlü konumlanmış ve kitlelerle kaynaşmış PKK'nin kitlesel direnişiyle başarısızlığa uğratılacaktır. Bu durum, büyük patlamaların habercisidir. Baskıdan ve yoksulluktan kırılan gençliği, aydını, köylüsü, esnafı, işçisiyle Kürdistanlı yurtsever halk kitleleri, sömürgeciliğin her türlü yeni oyununa direnmeye kararlıdır. Kitleler ve PKK, kendilerini bekleyen acı ve yıkımların bilincinde olarak, kontr-gerilla, ölüm mangaları ve milis ağını direnişleriyle aşacaktır. Kitleler şimdiden en büyük duyarlılık ve özveriyle kutsal direniş görevlerine hazırlanmaktadırlar.

Sömürgeci ordunun Kürdistan'da güttüğü kıyım savaşı, onu teşhir edecektir. Faşist ordunun maddi ve insan kayıpları, orduyu çıkmaza sokacağı gibi Türk burjuvazisinin siyasal-ekonomik bunalımını da derinleştirecektir. Türkiye emekçi kitleleri ve aydınlar, faşizmin getirdiği baskı ve talan yetmiyormuş gibi, bir de Kürdistan'da yürütülen savaşın yükünün kendilerine yüklenmesini kabul etmeyeceklerdir. Şimdiden yükselen ve sessizce atılıma geçen kitle kabarması, aktif hareketlenmeye, mitinglere, izinsiz gösterilere, grevlere ve daha şiddetli tepkilere dönüşebilecektir. Kabarmayı rayından saptırma ve batan sömürgeci sistemin ömrünü uzatma adına da olsa, Demireller, Ecevitler tarafından yürütülen burjuva muhalefet güçlenmektedir. Yargılanan bu klikler, sistemin geleceğinden duydukları endişe ile mevcut askeri-faşist yönetimin sorunları çözmedeki başarısızlığından ve kitle muhalefetinden cesaret alarak, yargılayanlar durumuna geçmektedirler. Bu çelişkiler bile sömürgeciliğin yeni yönelimlerinin çıkmazda kalacağına işarettir. Sistemin içinde artan çelişkiler, sistemdeki çatlakları arttırarak, devrimci kabarmaya olanak açacaktır. Bu boşlukları doldurma ve bunu yeterli görme çabasıyla yetinecek olan Türk sol'u ya kendini aşarak devrimci mücadeleyi layıkıyle ilerletme ya da kitle kabarmasının altında ezilme alternatifiyle daha fazla karşı karşıya gelecektir.

Örgütlü ve kitlesel Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının bu koşullarda atılım kazanacağı muhakkaktır. 1985 sonlarında Diyarbakır'a giden faşizmin kapatması sosyal-demokrat Aydın Güven Gürkan, bu gerçeği şu endişelerle belirtmiştir; *"Doğu'da yalnız asker var. Vatandaş bu durumdan rahatsız oluyor ve devletin başka uygulamalarını da görmek istiyor. Diyarbakır'da işsiz güçsüz binlerce genç var. Bu durum oldukça endişe uyandırıyor."*

Ortadoğu'da devam eden çatışmalı ortam, Türk devletinin emperyalizme bağlı saldırgan konumu, bazıları sömürgeci de olsa, komşu devletlerle yığınla çelişkiyi yaşaması, bu devletlerle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı işbirliğinde istediği uyumu sağlayamayacağını göstermektedir. Son olaylar ve gelişmeler bunu doğrulamaktadır. Türk burjuva uzmanları, komşu ülkelerle ticaret ve ekonomik işbirliğinde gelişmelerin sağlanabileceğini, ancak bunun siyasal alanda devam ettirilemeyeceğini kendileri belirtmektedirler. Türk sömürgeciliğinin, PKK'yi Avrupa'da siyasal kuşatmaya alma ve terör ortamına çekme faaliyetleri boşa çıkacaktır. A. G. Gürkan'ın da belirttiği gibi, *"1986 Türk devletinin siyasal yalnızlığa itildiği yıl olacaktır."* Faşizmin oyunlarına alet olan güçlerin teşhir ve tecritleri hızlanacaktır. Avrupa devrimci-demokratik güçleri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Direnişiyle daha fazla dayanışmaya girerek, KUKM için uluslararası dayanışma ve platform olanakları daha fazla doğabilecektir.

PKK'yle dayanışma yerine, Türk sömürgeciliğinin komplolarına ortak olan Güney Kürdistan'ın feodal-burjuva güçleri, bu olumsuz konumlarına devamda direttikleri sürece, Kürdistan'daki yurtsever kitlelerden tecrit olmaya devam edeceklerdir. Girişebilecekleri herhangi bir komplo girişimi, halkımızın direniş ve birlik mücadelesine zarar verebilecektir, fakat daha çok da kendileri zarar göreceklerdir.

Kürdistan'ın bugünkü konumda tutulmasında, en az sömürgeciler kadar günahı olan TKP-IKP oportünist klikleri, KUKM ve öncüsü PKK'ye karşı, faşizmle işbirliği olan suçlarını devamda direttikleri takdirde, bırakalım daha şimdiden aşılan çizgilerini, kendilerini bile kurtaramayacaklardır.

Pasifikasyon savaşının her türlü yıkım, baskı ve acısını yaşayan Kürdistan halkını artık biçbir baskı durduramaz. Halkımız intikam almanın yolunu bulmuştur. Partisine inanmaktadır. İhaneti lanetlemektedir. Her koşul altında direnmeye kararlıdır.

BÜTÜN PARTİ KADRO, SAVAŞÇI, SEMPATİZANLARI ve ULUSAL KURTULUŞTAN YANA BÜTÜN YURTSEVER KİTLELERE DÜŞEN GÖREV, TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİNİN SAVAŞI TIRMANDIRMA YÖNELİMİNE KARŞI KENETLENMİŞ OLARAK ULUSAL KURTULUŞÇU DİRENİŞİN DAHA İLERİ ve ŞANLI SAVAŞINA HAZIRLANMAKTIR

Partimizin doğru öncülüğünde yüzlerce kadro, savaşçı ve yurtsever insanımızın şehit olması ve inanılmaz acı ve fedakarlıklar pahasına kazanılan siyasi, örgütsel ve askeri kazanımların korunması zorunludur. Ulusal kurtuluş yolundaki

Devamı Syf: 23'te

Kürdistan'da Özel Harp...

Baştarafı Syf: 13'te

dakarlığımız; **beşincisi**, kararlılığımız; **altıncısı**, militan kadro anlayışımız; **yedincisi**, metanetimiz; **sekizincisi**, cesaretimiz; **dokuzuncusu**, yılmaz savaşçılığımız; **onuncusu**, disiplinimiz vd. Bu saldırıları örneklendirecek olursak; savaşçılığımız "maceracılık", cesaretimiz "intihar", kararlılığımız ve disiplinimiz "robotluk", önderliğimiz "diktatörlük", fedakarlığımız "fanatizm" olarak nitelendirilmekte, ölümden korkmayan militanlığımız İspanya'daki faşistlikle özdeşleştirilmektedir. Bütün bu nitelendirmelerle, gerçekten devrimin hizmetinde olan ve sömürgeci-faşist devleti tehdit eden değerli özelliklerimiz gözden düşürülerek, gerçekliğimiz çarpıtılmak ve yıpratılmak istenmektedir.

Düşman, bu saldırılarla güçlü özelliklerimizin yerine toplumsal yapımızın ve proleter olmayan öğelerin olumsuz özelliklerini geçirerek Partimiz içinde egemen kılmak istemektedir. Laf dinlemeyen, otorite tanımayan, teslimiyetçi, bozguncu, bireyci, ikircikli, korkak, özel yaşam düşkünü, devrim kaçkını bireylerin özelliklerinin Parti bünyemize bulaştırılması ve Partimizin içten çürütülmesi amaçlanmaktadır. Basın-yayın organlarından ve hainlerin ağzından yapılan çağrılarla, Parti içinde yer alıpta toplumdan aldıkları geri özellikleri aşamayan ve proleterleşemeyen kişilerin zayıflıklarına hitap edilmekte ve bu olumsuz yönler sürekli canlı tutulmaya çalışılmaktadır. Bugün egemen yön olmasa bile giderilmemesi halinde bu tür özellikler, Partiyi içten kemiren birer kurt haline gelebilecektir ve düşmanın umudunu bağladığı tam da budur. Provakatörlerin "isyan"a çağırdıkları, Kenan Evren'in "pişmanlık yasası" ile "güvenceler" verdiği tipler, belirtilen bu özellikleri bünyelerinden söküp atamayan tiplerdir.

Buradan çıkarılması gereken sonuç, düşmanın saldırdığı yönlerimize bağnazca sarılarak onları daha da güçlendirmek gerektiği; buna karşılık ona umut veren zayıflık ve yetmezliklerimizi ise en küçük bir kalıntısını dahi bırakmamacasına, kendi bünyemizden ve toplumumuzdan söküp atmak zorunluluğudur. Bu konudaki en küçük bir gedik "özel savaş" yöntemleri ile daha da büyütülerek gelecek büyük kayıplara kaynak teşkil edebilecektir. Partiyi korumanın yolu onun ve kadrolarının bolşevikleşmelerinden geçmektedir. Oysa, sömürgecilik tarafından büyük tahribatlara uğramış bir toplumun bireyleri olarak, farkında olduğumuz ya da olmadığımız birtakım olumsuz özelliklerin izlerini tamamen silebilmiş değiliz üzerimizden. Bugüne kadar belki bir dereceye kadar "hoşgörü" ile karşılanabilen bu yetersizlik ve hatalar, gelinen aşamada artık kesinlikle giderilmek zorundadır. Mücadelemizin ulaştığı boyutlar artık ne ölçüde olursa olsun hata ve yetersizlikleri kabul edebilecek durumda değildir. Öylesi bir savaş ortamında yaşanmaktadır ki, bünyedeki en küçük bir zayıflık kişiyi, istese de istemese de devrimin önünde bir engel haline getirebilmekte ve bunlarda ısrar etmek ise, ya bir tasfiyeci veya bir provakatör olarak düşman saflarında yeralmaya dek kişiyi götürebilmektedir. Bu durum, devrimci mücadele içerisindeki kadroların bolşevik militanlar haline gelmelerinin ve bu amaçla kendi bünyelerinde de kıyasıya bir savaşı yaşamak zorunda olmalarının hayatiyetini ve kaçınılmazlığını gözler önüne sermektedir.

Mücadelemizin özellikle 15 Ağustos sonrasında kaydettiği gelişmeler ve ortaya çıkardığı ürünler, bugün geleceği omuzlama gücüne erişmiş militan kadrolar haline gelmeyi daha da kolaylaştırmaktadır. Pratiğin acımasız dersleri birçok yetmez yapı ve anlayışı mahkum ederek, yaşamak için dahi büyümenin zorunluluğunu dayatmaktadır. Bu yalnızca mücadelenin en önünde yeralan kadrolar açısından değil ama, aynı zamanda halkımız için de doğruluğu kanıtlanmış bir gerçekliktir. Bundan dolayı Parti militanları ve halkımızın, düşmanın "özel savaş"ını boşa çıkarma yolunda şimdi her zamankinden daha çok azimli ve güçlü bir yapıya ulaştıklarından sözedilebilir.

Düşmanın "özel savaş" uygulamalarının hayati tehlikeler taşıdığı, devrimin olanaksızlıklar içerisinde savunmaya çekildiği, düşmanın ise meydanı kısmen boş bularak atakta olduğu yıllar geride kalmıştır. Bugün artık devrimin atakta olduğu, düşmanı her geçen gün biraz daha köşeye sıkıştırarak adım adım nihai sonuna yaklaştırdığı ve halkın savaş içinde ayağa kalktığı bir dönem yaşanmaktadır. Yani tarihin akışı devrimden ve halktan yanadır. İşte düşmanı kuralsız ve çılgınca uygulamalara sürükleyen, "özel savaş"ı, eşi görülmemiş boyutlarda ve en incesinden en kabasına kadar çok çeşitli araçlarla hayata geçirmeye iten tam da bu gerçekliktir. "Özel savaş" şahsında düşman, tarihinin tüm deneyimlerinin süzgecinden geçmiş en son politikalarını hayata geçirmektedir ve sonunun yaklaştığı bilinciyle bu politikaları akılalmaz biçimlere büründürmekten çekinmeyecektir. Fakat nafile! Tarihi gerçekler bu çırpınışların boşa olduğunu defalarca kanıtlamıştır ve hiçbir şey bu gerçeği değiştiremeyecektir.

Daha önce de vurguladığımız gibi, sonucu tayin edecek olan düşmanın "özel savaş"ı değil, devrimci militanlar olacaklardır. Tarihi yapacak olan onlardır. Eğer roller gereğince oynanabilir ve savaşın gerektirdiği kişiliklere ulaşılabilirse, düşmanın "özel savaş"ını boşa çıkarmak ve onu nihai olarak tarihe gömmek mümkün olacaktır. Şartlar bugün bu onurlu görevi başarmak için her zamankinden daha fazla devrimin lehinedir ve bizi bizden başka yenecek güç yoktur. O halde militanlar, bünyelerindeki o hep geriye çeken, hep yetmezliğe düşüren ve hep yenilgiyi davet eden iç düşmana yönelmeli ve o ortadan kaldırılmaksızın dış düşmanın yenilemeyeceği gerçeğini bilinçlerine kazımalıdırlar. Şunu inançla belirtiyoruz ki, asla yenilmez sanılan tarihin en barbar bir düşmanını böylesine zayıf düşüren ve ona karşı en görkemli ulusal kurtuluş mücadelelerinden birisini başlatmış olan militanlar, kendi içlerini kemiren düşmanı da nihai olarak yenilgiye uğratmaktan ve zaferi garantilemekten geri kalmayacaklardır.

O halde; ülke, halk ve Parti gerçekliğimizi, savaşımızın özelliklerini ve gereklerini, düşmanın ve kendimizin güçlü ve zayıf yanlarını, dostlarımızı ve düşmanlarımızı iyi tanıyan ve ona göre kendisini eğiterek zayıflıklardan ve yetmezliklerden arınmasını ve savaşmasını bilen önder militanlar, bu militanlardan oluşmuş yıkılmaz bir öncü ve böylesi bir öncü etrafında kenetlenmiş bir halk konumuna ulaşmak ve bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratmak için **ileri!**

BİTTİ

Kürdistan Raporu...

Baştarafı Syf: 22'de

kazanımlarımızı korumak, bu değerlerin yaratılması için yürütülen faaliyetin, dökülen kanın, çekilen acıların, sergilenen kahramanlıkların kavranmasından ve bu değerlerin yolunda yürüyerek direnişi siyasal, örgütsel ve askeri olarak mutlaka daha ilerilere vardırmaktan geçecektir.

Sömürgeci devletin halkımıza uyguladığı savaşın bütün yönleri kavranmalıdır. Türk sömürgeci burjuvazisinin Kürdistan'daki bütün uygulamaları askeri, siyasi, ekonomik, kültürel, propaganda vb. biçimleriyle kavranarak, teşhir edilmelidir. Ulusal ve uluslararası alanda bu uygulamalar ve yeni yönelimler teşhir edilerek, faşist-sömürgeciliğin direnişi siyasal kuşatma altına alma çabaları boşa çıkarılarak, kendisi siyasal kuşatmaya alınmalıdır. Mücadele kazanımlarımız iyi değerlendirelerek, halkımızın temel çıkarlarından taviz verilmeden, yararlanılabilecek her olanak en büyük duyarlılıkla değerlendirelerek, mücadelemizin haklı olarak talep ettiği dünya devrimci, demokrat ve yurtsever güçlerinin ilgi ve desteği sağlanmalıdır.

Türk sömürgeciliğinin, bu dönemde en fazla kullanacağı, içlerine soktuğu ajan ve provakatörlerle, devrimciler ve yurtseverlere saldırtacağı Türk şoven sol gruplarının provakasyon ve komplolarına duyarlı olunmalı ve boşa çıkarılmalıdır. Olumlu olanlarına esnek davranılarak ve gerekli destek verilerek, olumsuz olanlar teşhir ve tecrit edilmelidir. Tavşan üremesi gibi ne idüğü belirsiz grup adlarıyla biraraya gelip, direnişe karşı faaliyetlerini yoğunlaştırmaları, kitlelerden ve devrimci-demokrat çevrelerden soyutlanmalarını önleyemeyecektir. Direnişin objektif etkisi bunları suçüstü yakalamıştır. Bölge ve Avrupa'nın devrimci-demokrat, yurtsever güçleriyle dayanışmalar güçlendirilerek, Türk sömürgeciliği ile birlikte direnişe karşı birleşen çevrelerin oyunları teşhir edilerek, boşa çıkarılmalıdır. İhanetin en büyüğünü yaşayan Kuzey Kürdistan'ın reformist gruplarının direnişin sırtından sefil yaşamlarını örgütlemelerine izin verilmemelidir. Kürdistan gerçeğini ve kitlelerin devrimci potansiyelini sömürgeci liberal burjuva çevrelerine sunan bu grupların kitlelerden soyutlanmaları hızlandırılmalıdır. Türk sömürgeciliğine, komplo ve saldırılarında ortak olan feodal-burjuva çevrelerin Kürdistanlı kitleler ve dost güçler nezdinde teşhirlerini hızlandırmalı; ortak milis örgütü oluşturma çabalarının halkımızın ulusal direniş ve birlik mücadelesine saplanan bir hançer olduğu kabul edilerek; teşhisi önlemle birleştirilmeli ve mutlaka geriletilmelidir.

TKP-IKP oportünist şoven klikleri, çizgilerinin aşılmasından ve şimdiye değin çiftlik gibi kullandıkları Kürdistan devrimci-yurtsever potansiyelinin ellerinden çıkmasından duydukları ürküntü ve kinle, direnişe ve PKK'ye karşı olmadık günahlar işlemektedirler. Eğer bu güçler, PKK'de tasfiyeciliği geliştirmek için sarfettikleri çaba ve parayı, Türk ve Irak faşizmine karşı harcasalardı, şimdi halklarımızın mücadelesinin çok daha ilerlerde olacağı kesindi. Ama bu güçler, 1925-40 Kürt direnmelerinin üstüne nasıl gitmişlerse, bugün de aynı konumda direnişe saldırmaktadırlar. İktidarda olsalar bile, bu oportünist çizgiler çürüyor ve devriliyorlar. İnatla bu güçlerin ideolojik-politik teşhirleri hızlandırılarak, komplocu girişimlerine önlem alınmalıdır.

Sömürgeciliğin Kürdistan'daki özel savaşının ve yeni yönelimlerinin en tahrip edici öğesi olan milisliğin başları olan feodal uşakları, ajan aşiret reisleri tarihsel olarak aşılmışlardır. Pratikte teşhir olmuş, kitlelerden soyutlanmışlardır. Askeri birliklerin içinde daha büyük günahlara hazırlanmaktadırlar. Sömürgeci devlet bunları daha da palazlandırmak istemektedir. Bunlardan gelebilecek komplolara karşı duyarlı olarak ve kitleleri uyararak önlem alınmalıdır. Bunlara karşı mücadele büyük bir duyarlılıkla sıklaştırılmalıdır. Şimdiye değin atılan başarılı adımlar bu güçleri tamamıyla dağıtıcı tarzda sıklaştırılarak sürdürülmelidir.

Sömürgeci burjuvazinin değişik kesimlerinin halkımızın acılarını suistimal ederek, direnişi tasfiyeye yönelik olarak dayatacakları hertürlü kaba ve ince yönteme karşı kitleler uyarılmalı ve bunlar boşa çıkarılmalıdır. Pasifikasyonun siyasi, ekonomik vb. bütün biçimlerine karşı kitlelerin bilinçli örgütlü gücü çıkarılmalıdır.

Kürdistan yurtsever halk kitleleri direniş mücadelesine açılmışlardır. Umut ve destekleri sağlanmıştır. Her koşul altında öncüyü desteklemişlerdir. Acıyla, gözyaşıyla, kanla, umutla, silahla, kinle direnişi beslemişlerdir. Direnişçilere hatalardan arınmayı, ihaneti anında ezmeyi, direnişi mutlaka daha ilerilere götürmeyi dayatmışlardır. Kazanımlarımızı, kitlelerle kaynaşan örgüt ve askeri güç birikimimizi iyi değerlendirip yetkinleştirdiğimizde, şimdiye değin olduğu gibi, bundan böyle de sömürgeciliğin yönelimlerini bozacağımız ve daha büyük kazanımlar yaratacağımız muhakkaktır.

Önümüzdeki dönem, Kürdistan'da büyük çatışmaların olacağı, büyük gelişmelerin sağlanacağı, halkımızın cephe birliğinin genişleyeceği, uluslararası alanda KUKM için dayanışma olanaklarının artacağı bir yıl olacaktır.

Yetersizlik, duyarsızlık ve hatalar kalıcılaştırılarak tek düze bir fedakarlık, propaganda, örgütçülük ve eylemlilikle gelişmeler değerlendirilemez. Tarihte kurtuluşa kavuşan her halk ve sınıf, hep artan bir şekilde inanç, fedakarlık, örgütçülük ve eylemliliği geliştirmeyle, zaferi yakalamışlardır.

Kadro, savaşçı, sempatizan ve yurtseverler olarak, kazanımları algılayalım; onlara sahip çıkalım; direniş değerlerimizin kırıntısını kimseye bırakmayalım; pratiği değerlendirelim; hataları aşalım; gelişmelere karşı duyarlı olalım; onlara egemen olalım, komplo ve ihanete set çekelim.

Kadrosu, savaşçısı, sempatizanı ve yurtseveriyle kenetlenmiş bir bütün olarak, Partimiz PKK'nin öncülüğünde, ERNK'de ifadesini bulan halkımızın siyasal, örgütsel ve eylemsel birliğini daha büyük zaferlere vardırmanın kararlılığıyla ileri...!

26. Ocak 1986

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize...

Baştarafı Syf: 17'de

hinde yazılar yazdırmaktadırlar. 12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelmesinin ardından, kapağı Avrupa'ya atarak devrimci gelişmeyi tasfiyeyle uğraşan bu "sol" güçler, bugün tasfiye ettikleri örgütleriyle yetinmeyip, devrimci-direnişi büyük bir soylulukla yürüten PKK'yi de aynı batağa çekmeye çalışmaktadırlar. Bunun için de "demokrasi, özgürlük" istemekte, "antidemokratik uygulamalar kaldırılmalıdır" çağrısında bulunmaktadırlar. Bugün Türkiye ve Kürdistan halklarının başına büyük bir bela olarak kesilen faşist diktatörlüğü unutarak, bu faşist yönetime karşı kutsal bir mücadele yürüten PKK'ye saldırmaktadırlar.

Bu durum, yüzlerine sol maske geçirerek dolaşan, fakat bugün devrimci-direnişçilik, devrim vb. gibi meselelerle alakası kalmayan bu güçlerin gerçek yüzünü de ortaya sermektedir. Her türlü ahlakdışı gerici ilişkiyi harekete geçirerek, direniş mücadelemizi gölgelemeye çalışan bu çevrelerin saldırıları Güz ile birlikte yeniden yoğunluk kazandı. Tam da Kürdistan'da ve uluslararası alanda önemli gelişmelerin ortaya çıktığı, faşist cuntanın daha fazla köşeye sıkıştırıldığı ve çıkmazının derinleştiği; buna karşı ise sömürgeci düşmanın demogoji ve yalan temelinde yoğun saldırılara giriştiği bir dönemde, bunlar da devreye girmektedirler.

İşte böylesi gelişmelerin yaşandığı bir dönemde, açık ki saldırılara karşı, Kürdistan halkı da cevabını vermek ve özgür iradesini kullanmak durumundaydı. Tüm bu güçler devrime, direnişe, insanlığa saldırma özgürlüğünü kendilerinde buluyorlarsa, halkımız da kendi öz değerlerini savunma hakkını kendisinde görmektedir ve görecektir.

Sömürgeci-faşist cuntanın Kürdistan'da yürüttüğü özel savaş uygulamalarını (köy korucuları kanunu, sürgün, işkence, katliam vb.) protesto etmek, uluslararası kamuoyunun dikkatlerini bu sorunda yoğunlaştırmak, yine 5 Avrupa ülkesinin cuntaya verdiği onayı kınamak ve Paris'te 1 devrimcinin katledilmesi, 3 yurtseverin yaralanması, Basel'de ve Stockholm'de ise, yine çok sayıda yurtseverin yaralanmasına yolaçan saldırıları teşhir etmek için gerçekleştirilen eylemler, Kürdistanlı emekçilerin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yoğunlaştırılmak istenen saldırı ve komplolara verdiği cevaplardan sadece küçük biridir.

Önümüzdeki dönemde de hangi alanda olursa olsun Kürdistan halkı, saldırı ve komplolara gerekli cevabı vererek, ulusal kurtuluş savaşını daha da yükseltmesini bilecek ve zafere emin adımlarla yürüyecektir.

Impressum
V.i.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achener Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50 00 bfr.		

Peşmerge sayı 16'dan alınmıştır.

Kızıl Direniş Harekatı Döneminde Bitlis Yöresinde Düşmana Peşpeşe Darbeler İndirildi

15 Ağustos-15 Ekim 1985 tarihleri arasında devrimci silahlı kuvvetler peşpeşe vurdukları darbelerle Bitlis ve çevresinde de düşmana ağır kayıplar verdirdiler. Bu eylemler düşmana maddi açıdan verdirdiği ağır hasarlar yanında, asıl olarak gerçekleştirmek istediği uygulamaları boşa çıkaran ve bu nedenle de düşmanı kahreden bir nitelikteydi.

HRK kuvvetlerince gerçekleştirilen eylemler düşmanın askeri güçlerine ve ajan-muhbir yapıya onarılmaz darbeler indirdi. Ama eylemlerin bununla da sınırlı kalmayarak ekonomik hedeflere yönelik saldırıların başarılı bir tarzda geliştirilmesi düşman kuvvetlerini daha da telaşa boğdu. Bu devrimci saldırılar karşısında düşman çoğu kez pasif savunmaya geçmek durumunda kaldı. Ekonomik kurum ve tesisler yoğun askeri güvenlik tedbirleriyle daha fazla korunmaya alınmaya çalışıldı. Eylemlerin kitleler üzerindeki etkisini kırmak amacıyla düşmanın her zaman olduğu gibi operasyonlara başvurarak, havadan desteklenen operasyon birlikleriyle gözdağı vermeye çalıştığı görüldü. Artık geçmişteki gibi "iki günde ezeriz" deme gücünü hiç bir biçimde kendisinde göremeyen düşman, bu iki aylık süre içerisinde bir çok yöntemi iç içe kullandı. Bir yandan gözdağı vermek amacıyla tüm askeri gücünü seferber eder ve hatta savaş uçaklarını bile peşpeşe devreye sokarken, diğer yandan sözde "halkın kurtarıcısı" pozuna girerek ve ajan-muhbirleri vasıtasıyla kandırma çalışmalarına hız verdi. Ancak, hangi yönteme başvurursa vursun, başaramadığı şeylerden biri de korkusunu gizlemesidir. Çünkü, sürüler halinde halkımızın üzerine saldığı kendi askerleri bile duydukları açık korkudan ötürü gizlendikleri siperlerden çıkamıyor, subaylar korku ve telaşlarını gizleyemiyorlardı. Sözde güvenlik tedbirleri ile korunan karakol ve subay lojmanlarının ne zaman saldırıya uğrayacağı belli olmadığından düşman moral açısından hergün biraz daha çöküyor, yollardaki pusu ihtimali askeri birliklerin hareketini çekilmez bir işkence haline getiriyor, ekonomik sömürü kurumlarına vurulan darbeler ve onları koruma zorunluluğu düşman saflarındaki bu korku ve telaşı daha da alevlendiriyordu.

HRK birlikleri; düşmana yönelik imha ve psikolojik saldırı eylemlerinin yanısıra, propaganda amaçlı bir dizi eylem de gerçekleştirdiler. Yol güzergahlarında lokanta ve dinlenme tesislerinde yaptıkları propaganda toplantıları mücadeleyi tanıtırken, şehir merkezlerinde de pankart asma, bildiri dağıtma gibi eylemlerle mücadelenin sesini daha geniş alanlara duyurdular. 15 Ağustos-15 Ekim tarihleri, kitlelerde devrimci coşkunun kabarışında ve düşmanın zayıflığının bir kez daha sergilenmesinde küçümsenmeyecek gelişmelerin yaşandığı bir süreç oldu.

15 Ağustos-15 Ekim 1985 tarihleri arasında, Bitlis ve çevresinde devrimci silahlı kuvvetler şu eylemleri gerçekleştirdiler:

HRK HER YERDE

●Bitlis-Baykan Karayolu Üzerindeki Lokantada 50 Kişi, Coşkun Sloganlarıyla HRK'yi Destekledi

Bitlis il merkezine 18-20 km uzakta bulunan AWAKE lokantasına bir grup partizan propaganda amaçlı baskın yaparak toplantı düzenlediler. Toplantıda ERNK bildirisi okundu. Bu bildirilerle HRK ve 15 Ağustos eylemlerini selamlayan pullar kitleye dağıtıldı. Lokantada bulunan 50 kişi, coşkun sloganlar atarak desteklerini ifade ettiler.

29 Ağustos 1985 günü saat 09.00'da, bir HRK birliği Bitlis-Baykan arasındaki, Bitlis vadisinin önemli bir geçiş noktasında bulunan AWAKE lokantasına girdi. Lokantanın kapıları tutularak, lokantaya giriş-çıkış ve yolda geçişler tam denetim altına alındı. Lokantada bulunan 50 kişiden herhangi bir tedirginlik duymamaları isteyen partizanlar, mücadele amaçlarını belirten bir konuşma yaptılar. Yarım saat süren toplantıda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi tanıtılarak, Cephe'ye katılım ve destek için çağrı yapıldı. Okunan ERNK bildirisi dağıtıldı ve yine propaganda amaçlı pullar verildi. İran-Irak, İran-Bulgaristan arası çalışan uluslararası taşıma araçlarının geçiş yolu üzerindeki son derece işlek bir özelliğe sahip olan bu lokantadaki toplantı, lokantada bulunan 50 kişi tarafından coşkuyla desteklendi.

Yarım saat süren toplantı eylemini başarıyla tamamlayan partizanlar, lokanta müşterilerinden kendileriyle silahla konuştuklarından ötürü, anlayışla karşılamalarını isteyerek özür dilediler ve gösterdikleri sıcak ilgi için teşekkür ettiler. Partizanlar, müşteriler tarafından destek ifade eden söz ve sloganlarla uğurlandılar.

SİLVAN ALAYININ BURNU DİBİNDE PUSUYA DÜŞÜRÜLEN DEVRİYE ARABASI İMHA EDİLDİ

●Sömürgeci Üç Asker Öldürüldü

HRK'ye bağlı bir silahlı birlik sömürgecilere, Silvan alayının burnu dibinde unutamayacakları bir ders verdi. Silvan şehir merkezinde, Silvan alayı önünden geçen yol üzerinde pusu kuran HRK birliği, üç kişilik bir devriye arabasını içindekilerle birlikte imha ettiler.

16 Eylül 1985 günü saat 12.30 sıralarında, Silvan alayı önünden geçen yolda silah sesini duyanlar, bir an şaşkınlıklarını gizleyemediler. Ancak, bir müddet sonra silah seslerinin nedeni öğrenildiğinde halk duyduğu sevinci gizleyemezken, sömürgecilerin ise şaşkınlıkları korkuya dönüştü. Devriye arabasındaki üç düşman askerini imha eden HRK birliği, eylem sonrası başarıyla geri çekildi.

Kendisini en güçlü zannettiği şehir merkezlerinde de HRK'nin darbelerinden kurtulamayan düşman, eylem sonrası büyük bir kinle halka saldırdı. Yoğun tutuklama ve baskı operasyonları geliştirdi. Bu operasyonlarda en az 20 yurtsever tutuklandı. Bununla da yetinmeyen sömürgeci düşman, şehir merkezindeki baskı operasyonlarıyla polis teşkilatını görevli kılıp çevre il ve ilçelerden getirilen takviye kuvvetlerle kırsal alanlarda da yaygın bir operasyona girişti. Bir hafta devam eden operasyonlarda halk, zorla operasyon birliklerine dahil edilmek istendi. Ancak bu uygulama kitleler tarafından büyük bir tepkiyle karşılandı. Sömürgeciler yedikleri darbeyi gizlemeye çalıştılarsa da bunda yine başarılı olamadılar.

★★★

DUXANÈ JANDARMA KARAKOLU DA BASKINDAN KURTULAMADI

●Düşman 5 Savaş Uçağı İle Gözdağı Vermek İstedi

22 Eylül 1985 gecesi saat 12.45'de, bir düşman karakolu daha devrimci silahlı kuvvetlerin saldırısına uğradı. Bitlis vadisinde, şehir merkezine 30 km mesafede bulunan Duxanè (Sarıkonak) jandarma karakoluna yönelik bu saldırıda bir jandarma eri yaralandı, bir doç marka askeri pikap kurşunlara hedef olup, ağır hasar gördü ve roket atışı sonucu karakolun duvarları önemli oranda yıkıldı.

İki koldan saldırıya geçen HRK birliğinin, attığı B-7 roketleri ve yoğun ateş karşısında düşman askerleri telaşa boğuldular. Saldırıya uğrayan düşman askeri karakolu sürekli izli mermiler atarak çevre karakollardan takviye çağrılarında bulundu. Bu çağrılar üzerine takviye güç olarak gelen iki cemse dolusu asker de, anında etkisiz hale getirildi. Devrimci kurtuluş kuvvetlerinin ateşlediği bir kaç izli mermi, düşman askerlerinin morallerini bozmaya ve onları çatışmadan alıkoymaya yetti. İzli mermilerin atıldığını görerek kendilerine saldırıldığını zanneden düşman takviye birlikleri, telaşa kapılarak rastgele ateş etmeye başladılar. Ne olduğunu anlamayan karakolun askerleri de ateşi yoğunlaştırınca, HRK birliğine korku ve telaş içinde binlerce mermi harcayan düşmanın iki askeri gücünü başbaşa bırakmak düştü. Eylem anında askerlere yönelik bir de konuşma yapıldı. Konuşmanın askerler tarafından ilgiyle dinlendiği ve bu esnada hiçbir askerin emirlere rağmen ateş etmediği görüldü. HRK'nin saldırısı karşısında düşmanın her alanda aynı psikolojiyi yaşadığı görülmektedir. Mevcut olay ve gelişmeler, Türk askerinin büyük bir moral çöküntüsü içinde olduğunu ve bunun giderek daha da gelişeceğini ortaya koymaktadır.

Şaşkına dönen düşman askerlerini çatışma alanında ve hedefsiz sıktıkları silah sesleri ortasında bırakan HRK birliği, eylem sonrası herhangi bir kayıp vermeden üslenme noktasına ulaştı.

Düşman, olay sonrasında olay alanına 8 cemse askerle müdahale etti. Olayın kitleler ve kendi askeri üzerindeki etkisini kırmak isteyen düşman, 5 savaş uçağını (fantom ve eski tip F-104) havalandırarak alçak uçuşlar ve pike dalışlarla gözdağı vermeyi amaçlayan gösteri uçuşları yaptırdı. Savaş uçaklarının Bitlis vadisi üzerinde uzun bir müddet uçuş yaptıkları görüldü.

HRK birliğinin saldırı hedefinin köylülere yoğun işkence ve baskı yapan bir karakola yöneltilmesi çevrede sevinçle karşılandı ve halkın desteğini buldu.

Saldırı karşısında düşmanın ruh haline ilişkin olarak halk arasında birçok söylenti dolaşıyor. Duxanè karakolunun Bitlis alayından yardım istediği, ancak alay komutanının Duxanè karakol komutanına telsizle *"başınızın çaresine bakın, sabaha kadar kendinizi koruyun, biz kuvvet gönderemiyoruz, bölücü şakiler yollarda pusu kurmuşlar, gelemeyiz"* biçiminde bir cevap verdiği bu söylentilerden birisi. Yine bir düşman subayının köylülere hitaben *"son günler içinde eşkiya saldırılarına hız vermiştir. Buraya da yeni güç getirmişler. Bizim elimizden bir şey gelmiyor. Umudumuz sizde, bir şeyler yapın, devlete sahip çıkın."* dediği söyleniyor. Askeri güçlerinin şahsında sömürgeci düşmanın nasıl bir acizlik ve telaş içinde olduğunu ortaya koyan bu tür söylentiler, halk arasında yoğun bir biçimde konuşuluyor.

22 Eylül 1985 gecesi, Duxanè karakoluna yönelik taciz ve propaganda amaçlı devrimci saldırı eyleminde, HRK birliği bu amaçlarına uygunluk içinde PKK-MK ve HRK imzalı bildirilerle 15 Ağustos hamlesiyle ilgili çeşitli pullar da bırakmıştır. Ayrıca askerlere yönelik bir çağrı, bombalı duyuru görünümü verilerek bir ağaca asılmıştır. Karakol askerlerine yönelik duyuru şöyledir:

"Duyuru"

Tarih: 22 Eylül 1985

Askerlere!: "Kızıl Direniş Operasyonu" çerçevesinde halkımızın faşist-işgalci Türk devleti ve ordusuna karşı verdiği kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi her gün yeni zaferler elde ederek gelişmektedir. Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK) öncülüğünde, Türk ordusuna vurulan darbeler bu gelişmenin somut bir ispatıdır. Tüm dünya kamuoyu nezdinde bu durum ilgiyle izlenmektedir.

Duxanè (Sarıkonak) jandarma karakoluna karşı koyduğumuz bu eylem, Bitlis alanında gerçekleşen 2. karakol baskını eylemidir. Eylemimiz, Amerikan emperyalizminin uşağı faşist Kenan Evren, N. Ürüğ ve bir avuç satılmış general çetesini hedefliyor. Bu faşist yönetim, Türk ve Kürt halkına karşı korkunç cinayetler işlemiştir. Beş yıldan buyana binlerce işçi-köylü-aydın genç vs. bu uşak çetesinin emriyle öldürülmüş, sakat bırakılmış, hapishanelere atılmıştır. İşlenen bu cinayetlerle tarih karşısında en büyük suçlu konumuna giren bu faşist yönetim yıkılına kadar savaşımız devam edecektir.

Türk ordusu saflarında mecburi hizmet yapan er ve erbaşlar; eli kanlı faşist generallerin, sizleri kendilerine alet etmek isteyenlerin oyunlarına gelmeyin.

Ordu İçindeki Türk-Kürt Tüm Askerler!

Kürdistan Kurtuluş Kuvvetlerine Kurşun Sıkmayın!

Halka Baskı ve Zulüm Yapmayın!

Subayların Emirlerini Dinlemeyin, Ordudan Firar Edin!

Türk ve Kürt Halkının Ortak Mücadele Örgütü Olan Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC)'ne Katılın!

***Yaşasın Türk ve Kürt Halkının Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşımı!**

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) Bitlis Sorumluluğu

Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK) Bitlis Askeri Karargahı

ADI BİLE DÜŞMANA KORKU SALAN GÜN-15 AĞUSTOS'TA DÜŞMAN BİR KEZ DAHA KORKUYA BOĞULDU

HRK'ye bağlı bir silahlı birlik, 15 Ağustos 1985 günü Bitlis-Baykan karayolu üzerinde bulunan bir düşman karakoluna saldırdı. Destumiye karakolu olarak bilinen düşman kuvvetlerine yönelik bu saldırıda, amaçlandığı üzere karakol önemli hasara uğratıldı.

15 Ağustos 1985 günü, saat 22.30 sıralarında gerçekleşen eylem, alanda düşman uygulamalarına vurulan ciddi bir darbe oldu. Destumiye karakolu, düşmanın çevre halkı üzerindeki baskı ve uygulamalarının hayata geçirici gücüydü. Alınan kararlar gereği son dönemlerde ajan-muhbir yapıya bağlı olarak çeteciliğin geliştirilmesi ve örgütlendirilmesi faaliyetlerini yürütüyor, satın alma ve tehdit yollarıyla yoksul köylülüğü buna zorluyordu. Uygulanan baskılar altında kin ve öfkeyle dolu olan halk, devrimcilerden bu karakola yönelik saldırıda bulunmalarını ve gerekli olan her türlü katkıda bulunacaklarını belirttiler. Halkın kin ve öfkesini her gün bizzat gören karakol mensupları, cezasız bırakılmayacaklarını ve üstelik bu muhtemel saldırının pek uzak olmadığını da anlıyorlardı. Bu bekleyiş içinde her gün yeniden ölen ve korkunç bir moral çöküntüsü içinde bulunan düşmanın askeri gücü, 18 Ağustos günü bu korkusunun gerçekleştiğini yoğun silah seslerini duyduğunda hemen anladı. 15'i sabit jandarma ve 15'i de komando olmak üzere, başlarında bir astsubay-başçavuş ve bir astsubay-üstçavuşun bulunduğu 30 kişilik düşman askeri gücü, devrimci silahlı kuvvetlerin saldırısı karşısında karakol binasına sığınarak canlarını kurtarma telaşına düştüler. Göstermelik olsun diye sıktıkları 6-8 mermi dışında kafalarını çıkarma cesaretini bile göstermeden sabaha kadar bina içerisinde kaldılar. Bu beklenen bir saldırı olduğundan, düşman bir hafta öncesinden hazırlıklara başlamış, kırdaki güçlerini çekerek nahiye, kaza ve şehir karakollarına kapanmışlardı. "Kızıl Direniş Harekatı" ile Kürdistan genelinde gelişen eylemlerin de etkisiyle düşman tam bir moral çöküntüsü içinde bulunuyordu. Her an bir saldırı bekleyen düşman güçleri, Destumiye karakoluna yönelik taciz amaçlı saldırıda görüldüğü gibi, bu moral çöküntüsü içinde 15 Ağustos'u yılgın ve yorgun bir biçimde karşıladı.

ÇETELERE ÖLÜM...!

●Bir Hain Daha Cezasını Buldu

Halkımızın devrimci silahlı kuvvetleri 3 Eylül 1985 günü, bir çeteye daha hakettiği cezayı verdi. HRK'ye bağlı bir silahlı birlik, 3 Eylül 1985 günü Kozluk ilçesinin Çirdo köyü arazisinden geçerken bir grup çeteyle karşılaştılar. Bu karşılaşma sonucu, HRK birliği ile çeteler arasında çatışma meydana geldi. Çatışmada hiç bir kayıp vermeden çıkan devrimciler, çeteleri bozguna uğratarak bir çeteyi de imha ettiler. Devrimcilerin çatışmaya hakimiyet ve üstünlükleri karşısında, çetenin bir kayıpla dağıtılması tüm alan üzerinde büyük bir etki yarattı.

Ajan-milis yapı ve çeteciliğe indirilen bu darbeyi sindiremeyen sömürgeciler, olay ardından geniş çaplı operasyon düzenlediler. Ancak bu operasyonda, onları yoruptüketen yeni bir girişim olmaktan öteye geçemedi.

★